

SONG HÀ

Ký Sự

Đòi Vợ

và

NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN

Unfaiththful là bộ phim nổi tiếng của Mỹ về khủng hoảng hôn nhân. Nội dung phim nói về vợ chồng Edward và Connie, tuy yêu nhau nhưng đời sống hôn nhân đã dần giết chết những lãng mạn tinh tế buổi ban đầu. Điều này đã khiến Connie xiêu lòng và rơi vào một cuộc tình vụng trộm với một gã đàn ông đào hoa lạ mặt. Bộ phim đã giúp Diane Lane – người đóng vai Connie được đề cử giải Oscar cho Nữ diễn viên chính xuất sắc nhất năm 2003.

Là bộ phim được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Kauai Hart Hemmings. Từng giành được 44 giải thưởng lớn nhỏ, trong đó có giải Phim tâm lý xuất sắc và Kịch bản chuyển thể xuất sắc.

Tạm biệt tình yêu của anh, tạm biệt người bạn của anh. Nỗi đau của anh.

Niềm vui của anh. Tạm biệt!

Cường cơer giá bắc của tác giả Daniel Glattauer

(1). Xê-rét: rượu nho Tây Ban Nha.

(1). Sean Connery: ngôi sao điện ảnh kì cựu của Hollywood, nổi tiếng với vai diễn siêu điệp viên James Bond - 007.

(2). Johnny Depp: ngôi sao điện ảnh Mỹ.

(3). David Beckham: ngôi sao bóng đá Anh, đồng thời nổi tiếng vì vẻ đẹp ngoại hình.

(4). Cary Grant: tên thật là Archibald Leach, người Anh, là một nam tài tử điện ảnh nổi tiếng, từng vinh dự nhận tượng vàng Oscar.

(5). Hugh Grant: sinh năm 1960, người Anh, là diễn viên điện ảnh nổi tiếng, được mệnh danh là “Ông hoàng của phim lãng mạn.”

(6). Russell Grant: sinh năm 1951, người Anh, là một nhân vật nổi tiếng trong ngành truyền thông. Ông có ngoại hình rất béo.

(7). Jim Royle: một nhân vật trong serie phim hài của Anh là “Gia đình Royle”, có ngoại hình béo, lùn và hàng râu quai nón.

(8). Johnny Vegas: diễn viên hài người Anh, có chất giọng khàn và ngoại hình rất béo.

(1).Thần Cupid: thần tình yêu trong thần thoại La Mã. Trong thần thoại Hy Lạp, vị thần này có tên là Eros.

(1). Soap-on-a-rope: bánh xà phòng có dây treo.

(1). Sparta: một thành bang nổi tiếng của Hi Lạp thời cổ đại.

(1). Mozzarella: một loại pho-mát được làm từ nguyên liệu đặc trưng sữa bò, xuất xứ Newzealand.

(2). Parmesan: một loại pho-mát nguyên miếng của vùng Parma (Ý) thường được làm từ đậu nành.

(3). Spaghetti: một loại mì nổi tiếng của Ý.

(4). Núi lửa Vesuvius: nằm ở phía nam thành phố Naples, nước Ý. Được xem là ngọn núi lửa nguy hiểm nhất thế giới.

(1). Adrenaline: một chất nội tiết có tác dụng gây hưng phấn tinh thần.

(1). Cotton: bông.

(2). Kashmir: một bang của Ấn Độ, nơi nổi tiếng về các sản phẩm dệt lụa, dệt

len.

(3). Đồng thau: đồng pha thiếc.

(4). Ritz: một khách sạn nổi tiếng và đặc biệt sang trọng ở Paris, Pháp.

(5). SanFranciso: thành phố thuộc bang California, nước Mỹ.

(6). Cầu Cổng Vàng: cây cầu treo dây vồng dài nhất thế giới, bắc qua eo biển giữa vịnh San Francisco và Thái Bình Dương.

(7). The Platinum News: Tin tức Bạch kim.

(8). Brandy: tên gọi chung của các loại rượu mạnh được chế biến bằng cách chưng cất trái cây.

(9). Whisky: loại rượu có nguồn gốc từ nước Anh, được sản xuất bằng cách lên men và chưng cất.

(1). Hamburgers: loại bánh được làm từ bột mì, bơ, trứng sữa, vùng và một số gia vị khác.

(2). Elvis Presley: ca sĩ, diễn viên người Mỹ, được mệnh danh là vua nhạc rock and roll.

(3). Flisnttones: tên bộ phim hoạt hình nhiều tập của Mỹ kéo dài từ năm 1960 – 1966.

(1). The full monty: Những chàng trai bụi đời.

(2). Kèn túi: một loại nhạc cụ hơi của người Scotland, có phần bầu kèn là một chiếc túi da.

(3). You can leave your hat on: Anh hãy bỏ mũ ra.

(1). Spa: thẩm mỹ viện.

(2). Eurostar: tàu điện cao tốc lớn nhất của Pháp.

(3). Transpennine Express: tàu tốc hành của Newcastle vùng Đông Bắc nước Anh.

(4). Orient Express: tàu tốc hành của Pháp.

(1). Hat-trick: thuật ngữ của môn bóng đá, chỉ thành tích ghi bàn đặc biệt của một cầu thủ, ba lần sút tung lưới đối phương trong một trận đấu.

(2). Phòng Bầu Dục: phòng làm việc của tổng thống, nằm trong Nhà Trắng, phủ tổng thống của nước Mỹ.

(1). Odysseus (Ô-đi-xê): một người anh hùng trong truyền thuyết Hi Lạp cổ đại, nhân vật chính trong trường ca Odysseus của Hô-me.

(2). Trojan (Tơ-roa): thành bang thuộc Hy Lạp cổ đại, nơi xảy ra cuộc chiến tranh nổi tiếng được mô tả trong trường ca I-li-át.

(3). Paris Match: tạp chí tuần của Pháp đăng tin trong nước và quốc tế về cuộc sống của các ngôi sao nổi tiếng.

(1). I love you! : Anh yêu em!

(2). Download: tải xuống từ Internet.

(1). Paul McCartney: ca sĩ, nhạc sĩ nổi tiếng người Anh, thành viên ban nhạc lừng danh The Beatles.

(2). Maca: tên gọi thân mật của Paul McCartney.

(1). Christian Dior: nhà thiết kế thời trang của Pháp, người tạo nên thương

hiệu thời trang nổi tiếng mang tên ông.

(2). Giorgio Armani: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Ý. Thương hiệu Armani do ông xây dựng được coi là một trong bốn thương hiệu thời trang sang trọng nhất nước Ý.

(3). Ralph Lauren: nhà thiết kế thời trang của Mỹ, người tạo nên thương hiệu thời trang nổi tiếng thế giới.

(4). Alexander McQueen: nhà thiết kế thời trang nổi tiếng nước Anh.

(1). Observer: người quan sát.

(2). Honolulu: thủ phủ của bang Hawaii(Hoa Kỳ), một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Mượn ý thơ của chị Nguyễn Thiên Ngân

Olga Fyodorovna Berggolts (sinh ngày 16 tháng 5 năm 1910, mất ngày 13 tháng 11 năm 1975) là nữ nhà thơ, nhà văn Liên Xô. Bà nổi tiếng nhất với những tác phẩm sáng tác trong thời kì Leningrad bị bao vây.

Marai Sandor: Sándor Marai (tên khai sinh: Sándor Károly Henrik Grosschmid de Mara, tên tiếng Anh: Alexander Marai) - 11/04/1900 – 21/02/1989, là một nhà văn và nhà báo Hungary.

1. Zizel: Vỡ balet ke về những cô gái trinh bị phụ tình, cứ đêm đêm hiện lên bên đầm lầy, nhảy một điệu múa ma. Nếu khi ấy có người đàn ông nào lạc đến đó sẽ bị cuốn vào điệu nhảy cho đến sáng, kiệt sức mà chết.

2. Ốp: Viết tắt của từ ký túc xá (tiếng Nga), cũng có nghĩa là nơi ở tập trung của những người Việt Nam ở Nga, sau này Ốp còn mang nghĩa là trung tâm buôn bán của người Việt.

3. Na-dạt: Quay lại.

4. Xanh: Từ lóng chỉ đô la Mỹ.

5. Đỏ: Từ lóng chỉ vàng.

6. Đôm: Nhà, được dùng với nghĩa Trung tâm chợ, buôn bán của người Việt

7. Nhianhia: Nhũ mẫu, người trông trẻ

8. Papka: File đựng giấy tờ

Trạm thu phát gốc (hay còn gọi là trạm gốc): là một phần của mạng thông tin di động GSM, chịu trách nhiệm truyền và giao tiếp giữa điện thoại di động và hệ thống chuyển mạch. Trạm gốc thực hiện việc truyền các kênh thoại đã mã hoá, cấp phát các kênh sóng cho máy điện thoại di động, quản lý chất lượng truyền và nhận thông qua giao tiếp bằng sóng cao tần và thực hiện nhiều việc khác liên quan tới mạng truyền dẫn bằng sóng radio.

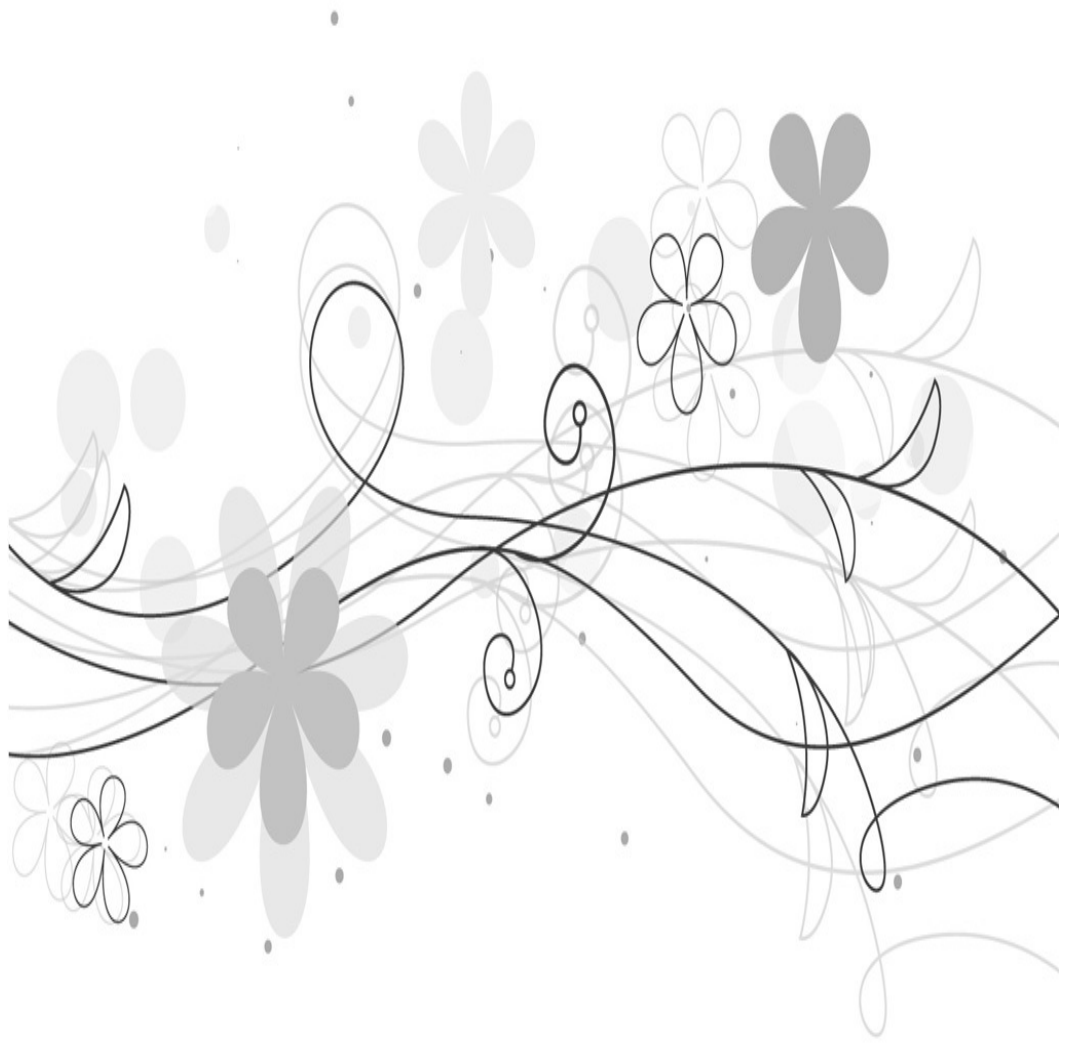
Ngũ Lương Dịch là nhãn hiệu rượu nổi tiếng Trung Quốc, giá khá cao. Đây là loại rượu mạnh, từ năm mươi độ trở lên.

Thanh nhất sắc là thuật ngữ chơi mạt chược.

Chính hiệp là cơ quan tương tự Mặt trận Tổ quốc của Việt Nam.

Kim cương vương lão ngũ chỉ những người đàn ông hoàn hảo: trẻ tuổi, giàu có, đẹp trai, có học.

Weibo là mạng xã hội lớn ở Trung Quốc, tương tự facebook.

ấy năm gần đây, cái tên Song Hà, chủ nhân blog Boy Gia's đã thực sự trở thành một hiện tượng của văn học online. Là tác giả của nhiều truyện dài, truyện ngắn và tạp văn từng nhận được hàng chục nghìn lượt like trên facebook, fanpage và blog, điều gì khiến Song Hà được yêu mến đến vậy?

Đó chính là lối viết điêu luyện, với giọng điệu vừa tung tung vừa phóng khoáng nhưng cũng hết sức mộc mạc và chân thật của cây viết cá tính này. Văn phong Song Hà hấp dẫn và cuốn hút người đọc ngay từ những dòng đầu tiên bởi sự hài hước, dí dỏm, ngang tàng, nhưng ẩn sâu sau tiếng cười là vị mặn chát của nỗi buồn, nước mắt và sự ngậm ngùi.

Từ “Ra mắt gia đình ex”, “Tôi đi tán gái”, “Ranh con tên Ly”, đến “Ký sự đòi nợ” và “Những chuyện XiZ thời sinh viên”, cây bút này đã có những bước đột phá rất táo bạo về bút pháp. Trong một cốt truyện gần như “không có chuyện” và ít kịch tính, tác giả vẫn dẫn dắt người ta đi hết trang này đến trang khác bằng lối kể duyên dáng; thô mộc nhưng sinh động và cực kỳ tự nhiên. Anh có biệt tài “lạ hóa” những sự vật, tình huống rất đời bình thường nhờ cảm quan nhạy bén và khả năng diễn đạt độc đáo. Các con chữ qua tay Song Hà dường như được “sống” lại và trở nên sinh động một cách đáng kinh ngạc.

Người trẻ đọc Song Hà để được vui, được cười và thấy mình đáng yêu hơn khi bắt gặp hình bóng của chính mình trong đó. Người có tuổi đọc Song Hà là tìm về kỷ niệm của một thời đã xa; để rung rung thương nhớ, băng khuâng, tiếc nuối và nhẹ lòng hơn khi gập lại trang sách cuối cùng.

Ban Biên tập

Chương 1

Tôi sinh ra ở miền quê nổi tiếng với hai món đặc sản, đó là gió Lào và kẹo cu đơ. Nơi tôi sống là thị trấn nhỏ như lòng bàn tay. Tốt nghiệp đại học, sau khi lông bông làm đủ thứ nghề nhưng chẳng ăn thua, tôi từ giã Hà Nội trong một ngày trời mưa tầm tã với cái balo căng phồng; bên trong có mấy bộ quần áo cũ, chiếc khăn len màu lông chuột bạn gái tặng, cuốn sổ nhật ký của hai đứa, và một trời thương nhớ đã bỏ lại sau lưng.

Về quê, ông chú thấy tôi suốt ngày đi ra đi vào vô tích sự bèn xin cho chân trông coi kho vật liệu của huyện. Công việc chẳng có gì. Hàng ngày tôi dậy lúc 7 giờ sáng, vệ sinh cá nhân xong, rang bát cơm nhai vội nhai vàng rồi phóng xe máy đi làm. Ở chỗ làm, tôi chủ yếu ngồi đếm số lượng vật liệu xuất nhập kho và ngáp hoặc lơ mơ ngủ gật. Trong giấc ngủ vật ở kho vật liệu, tôi thường mơ thấy những ngày dật dẹo ở Hà Nội, với mỗi tình từng khiến trái tim tôi đau đốn, tuyệt vọng. Tỉnh dậy có lần tôi ôm mặt khóc vì nhớ người yêu cũ, nhớ những ngày vật vã vì đói rét và tủi nhục đã qua.

Nhà tôi có ba người, bố mẹ và tôi. Anh chị và đứa em gái đã lập gia đình, không sống cùng chúng tôi. Câu chuyện sau đây được bắt đầu từ một lần cùng mẹ tôi đi đòi nợ.

Mẹ tôi buôn bán nhỏ ở chợ Phố. Cách đây một năm, bà cho một người đàn ông tên Việt, mọi người vẫn gọi là Việt lơ, vay 25 triệu để “mần ăn”. Chỗ bạn hàng quen biết nên chỉ tính lãi bằng lãi ngân hàng. Cho vay đâu được nửa năm thì mẹ tôi có việc nên đòi lại. Lần nữa mãi ông Việt chỉ trả được hết tiền lãi, còn số nợ gốc đòi hết lần này đến lần khác nhưng đều bất thành, vì nghe nói ông này đang gặp khó khăn. Đến lần thứ mười mấy thì điện thoại di động Việt lơ tò tí te, mẹ giao cho tôi nhiệm vụ truy tìm hành tung con nợ.

Tôi ngồi vắt chân uống trà, thấy cuốn danh bạ điện thoại trên tủ, bèn nảy ra ý nghĩ thử tìm số điện thoại cố định ông Việt xem sao. Nhà ông này ở Sơn Xuân, sang đây cách một con sông, tôi chưa đến vùng này bao giờ.

Lật trên tay cuốn sổ dày cộp, dừng lại ở trang những người tên Việt ở địa chỉ trên. À đây rồi, gọi thử từng số một cho chắc.

“A lô có phải bác Việt đó không ạ?”

“Việt mô? Chú là ai?”

“Dạ Việt hay nhập hàng ở Phố Châu phải không ạ?”

“Lầm rồi nha, Việt ni đi cày nha... Tút... Tút... Tút”

Số khác.

“Nhà bác Việt hay đi nhập hàng phải không ạ?”

Giọng bà già nào đấy.

“Đây cũng có Việt, chơ mà Việt nhà tui hay đi rèo lợn đực đi phủ tề, làm cụng nên con ạ.”

Vừa bực vừa tức cười rung cả rốn.

Thử gần chục phát như thế thì toàn gặp Việt mần thịt lợn, Việt cự chiến binh, Việt giáo viên về hưu... Đến lần thứ n thì bắt đầu hay.

“A lô cho cháu gặp bác Việt... Bác Việt nhập hàng...”

Suýt rụng tim vì giọng một con bé tho thẽ trả lời.

“Có chuyện chi khùng eng? Mà eng tên chi, nhà ở mô, eng quan hệ rãng với bố em?”

Con hăm này hỏi khí nhiều, đồn dập như muốn áp đảo mềnh.

“Eng là bạn... À quên... Bố eng là bạn bố em...”

Ranh con e hèm rồi ngắt lời ngay.

“Láo hê, tuổi chi mà bạn bố người ta, tuổi Tý à?”

Cuống luôn rồi.

“Chẳng may anh lỡ mồm... Anh... Anh xin lỗi. Bố Việt ở nhà khùng em? Mà em là con thứ mấy rứa, chắc xinh gái lắm hê, vì thấy đánh đá quá.”

“Rứa xinh mới đánh đá à? Em xấu mù mịt nhưng vẫn điêu đó.”

“Khùng tin. À mà nhà em ở chợ mô hê?”

“Hỏi chi kị rứa?”

“Hỏi để khi mô rãnh qua rủ bố em đi bắn chim cho vui.”

“Bố em thềm đi chơi với trẻ trâu à? Có lẹ nỏ phải?”

Đôi đáp vòng vèo một hồi chả ra đâu vào đâu, thông tin có được không đáng kể, chưa nói có khả năng trật lất vì nghe giọng ranh con này

cũng cáo già quá trời. Nhưng phải thừa nhận con bé ăn nói sắc sảo, dứt khoát, kiểu của gái từng trải, ít ra là không quần quanh sau lũy tre.

Một tiếng sau, tự nhiên ngựa ngáy muốn chọc tức ranh con bèn bồm máy gọi lại.

“Ai gọi đó?”

Giọng bà già nhão nhão, bỏ xừ rồi.

“Chào bác, bác ăn cơm chưa ạ? Cháu là bạn của ... đây mà.”

Hồ hồ, chả biết nó tên chi, cứ gọi bừa lí nhí trong cổ.

“Chi rứa cháu? Gặp Huyền á? Huyền hán đi mô rồi a.”

“Dạ đúng rồi, cháu gặp bạn Huyền tí... Bạn nó không có nhà ạ bác? Rứa phiền bác đọc cho cháu số điện thoại Huyền với ạ, cháu mới mất máy nên không nhớ số Huyền nữa bác ạ. Lạnh bác hè.”

Bà già lục lọi một lúc rồi cũng mò được số con bé. Cảm ơn rồi rít, còn dặn bác già rồi nhớ mặc cho ấm vào nha, chớ trời ni là gió độc lắm đó bác, thôi cháu lượn.

Có được số ranh con rồi, ngồi nghĩ lằng nhằng mãi. Nhắn tin là hạ sách, nói chuyện thì bắt đầu chém gió rằng đây cho mượn, được vài câu nó dập máy thì bách nhục.

Cuối cùng lấy hết can đảm gọi cho ranh con.

“Hê lô chào bạn khi nãy nha!”

“Đứa mô đó? Hây, đứa mô hây?” “Khiếp, nhanh quên rứa.”

“À... Eng hỏi nại ạ! Nhớ em à, hihi. Răng biết số rứa nà?”

Choáng luôn, tỉnh như ruồi mới kinh.

“Anh nhờ tổng đài Viettel truy mà. Mưa lạnh em hè, em đang làm chi đó?”

“Màn chi mô, em đang ngồi bếp nhà bạn. Gọi có việc chi nữa eng? Hay chỉ để tán tỉnh linh tinh thôi, hihi.”

“Tán thì để khi khác, mà anh cũng nỏ có nhu cầu nó, người yêu anh ghen chết.”

“Hihiiii, sợ rồi ạ.”

Buôn độ nửa tiếng thì lòi ra tí thông tin không biết thật bao nhiêu phần. Ranh con chỉ là hàng xóm ông Việt con nợ kia, học năm thứ ba trường gì gì trong Hà Tĩnh, đang chờ đi thực tập. Hỏi địa chỉ cụ thể nhà

ông kia thì nó chỉ vòng vèo, đại khái đến dốc tắt thì đi đò qua sông, đi đoạn nữa gặp ngã ba thì rẽ trái đi thẳng 200 mét gặp ao ruộng lại rẽ phải... Linh tinh beng cả lên.

Báo cáo với mẹ xong thì nhận lệnh chiều mai nắng ráo mang giấy biên nợ xuống nhà đòi. Tôi hỏi, “Có cần mang dao đi không?”. Bà lừ mắt, “Chỉ mà phải rứa”.

Tối trước hôm xuống nhà lão con nợ, cũng nhắn tin qua lại với em Huyền, nhưng giấu tiệt vụ xuống đó đòi nợ. Cái xã heo hút ven sông ấy quá lạ lẫm với tôi, trước tới nay cũng chả quen em nào xã ấy để mà bóc phét.

“Hi em, buổi tối vui vẻ nhé.”

Phóng một cái tin vô thưởng vô phạt, vì cũng đang nằm quèo trong chăn, rảnh mà.

15 phút sau mới có phản hồi.

“Uh, lạnh quá đi mất.”

Bố khi, trả lời cộc vãi.

“Lạnh thế này mà có ngô nướng chén thì vui em nhỉ, chỗ em nhiều ngô không, hôm nào anh xuống xin ít?”

Lại mất 10 phút sau.

“Dám xuống không mà nói? Chỉ được cái ba hoa cụng nên.”

Tụt hết cả hứng của trầm, hay văn tôi không hay, kém mọt mà nên em í trả lời khô khan nhỉ? Mấy năm học xây dựng với cơ khí toàn khung với thép, kết cấu với áp lực... thì lấy đâu ra văn về cơ chứ? Nghĩ mà hận tay hiệu trưởng không cho phụ đạo thêm môn văn.

Bấm cái tin cuối cùng rồi tắt máy đi ngủ, cóc thèm chờ trả lời.

“Em điêu quá, mất hứng...”

[Lời tựa](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

Chương 25

Chương 26

NHỮNG CHUYỆN XIZ THỜI SINH VIÊN

Nhập phòng

Cơm nội trú

Những dị nhân phòng 212

Trời sinh Khoa sao còn sinh Biền?

Tình đầu của Biền và hôm nay chị Dung mặc màu gì?

Suýt mất đời trai vì một thằng bóng kín

Vũ điệu hắc bào

Khoa điên

Dị nhân Giang say

Ý kiến độc giả

Chương 2

áng lộ mọ bật nguồn con C3 ghê lên xem đêm qua em Huyền nhắn gì không. À hai tin, viết gì dài ghê.

“Anh nói gì nghe lạ rứa, làm em giật mình. Xin lỗi vì tụt mất cái hứng của anh nha.”

Cái thứ hai.

“Mô rồi? Giận rồi cụng nên? Gọi nói chuyện nha, tự nhiên thích nghe giọng anh mới chút chơi, hìhì.”

Có mấy chữ mà đọc lại mãi, say sưa như đếm tiền. Kể ra cũng ảo thật, chỉ nghe giọng, nói dăm ba câu mà thích thích, hóa ra cái sự yêu đương nó chỉ tầm phào thế này thôi à?

Kê, hàng này cứ ừ đây đã, ai biết *nác sông Lam rằng là trong là đục*, hê hê. (Nhắc mới nhớ, các cụ ngày xưa kỳ cục thật, nác trong là rằng, đục là rằng mà còn phải hỏi, có nhất thiết phải mang kính lúp ra soi không?)

2 giờ chiều chở mẹ đi.

Quanh co hơn mấy cây số, đến dốc tắt thì xuống xe, bắt đò ngang qua sông. Bên kia sông toàn một màu xanh bạt ngàn của tre, xa xa là dải núi tím mờ, mây trắng vắt vẻo như chiếc khăn voan mềm mại. Cảnh đẹp mê mẩn, tự nhiên thấy hồn chùng xuống. Liệu bên kia sông có cô hàng xén rằng đen, cười như mùa thu tỏa nắng đang đợi ta không nhỉ? Khiếp, hôm nay lãng mạn kinh người, hehe.

Sang sông xong, hỏi đường mãi mới mò được vào ngõ ông kia.

Mẹ dặn, “Vô đó thì cứ kêu dạo ni nhà túng thiếu bèo nhèo nghe chưa? Nói là xin được việc rồi, nhưng người ta đang cần tiền thuốc nước, cần gấp tiền.”

Tôi bảo, “Đi đòi nợ cứ lừ lừ mắt nó mới sợ mà trả, nói nhiều vô ích.”

Mẹ tôi lườm, “Kêu túng là đủ rồi”.

Vào nhà chó sủa inh tai, chưa kịp định thần thì có con bé nhìn duyên góm, lò dò bước ra, hỏi.

“Bác với eng hỏi ai ạ?”

Sững luôn mắt 5 giây. Trước đến nay vẫn nghe giang hồ đồn gái vùng này tắm nước sông Phố nên tóc dài mượt, trắng trẻo, giờ mới có dịp để tin giang hồ không nói phét.

Ấn tượng đầu tiên là gương mặt tròn, ứng đỏ (chắc mới ngồi bếp ra), mắt to ngơ ngác con nai vàng, đôi má bầu bầu nhìn chỉ muốn véo phát cho đỡ ghét.

Hỏi thăm thì đúng là nhà ông kia đây luôn, con bé bảo: “Bố cháu đau đầu đang nằm nghỉ, để cháu gọi dậy ạ.”

Liếc qua một vòng quanh nhà, tôi kết luận bằng cảm tính, toàn bộ khung cảnh nơi này toát lên vẻ vắng lặng và buồn buồn, kiểu của một gia đình từng khá giả ở thôn quê. Vì nhà cửa xây tương đối kiên cố nhưng đồ đạc, trang trí khá đơn giản, nếu không muốn nói là sơ sài. Rất có thể chủ nhân mới trải qua biến cố lớn, và sự khá giả chỉ còn lại dấu vết chẳng???

Ngồi đợi một lát thì ông kia ra tiếp, thái độ vừa ngờ ngàng vừa bối rối, trông mặt cứ sượng sượng, khổ khổ. Tôi cũng thấy tội tội làm sao ấy.

Đến phần trình bày hoàn cảnh dẫn tới việc chậm trả nợ thì tôi té ra ngoài, bỏ lại mẹ một mình chiến đấu (đôi khi có biến thì nhảy vào, hehe).

Đứng định ra sân ngó chim bồ câu, tranh thủ tia xem em kia ở đâu, tán phét tí cho đỡ nhạt miệng. Dưới bếp hình như có ai đó đang lục cục dọn dẹp, hé mắt vào thấy mái tóc dài lấp lóa, thoắt ẩn thoắt hiện mà tìm xốn hết cả xang, bèn đánh liều đi xuống.

“Em gì ời cho anh xin tí lửa.”

Tiếng dép lẹp kẹp từ trong bước ra, ngộp thở vãi.

“Anh vô bếp mà châm tề, bật lửa em bỏ mô rồi a.”

Lúc ấy tay đã run cầm cập rồi, cầm điều thuốc mà mấy lần suýt rơi xuống đất. Em mặc quần thể thao, khoác áo ấm dày sụ, chân đi đôi tở ong xanh, mắt nhìn tràn đầy sự ấm áp.

“Đang nấu chi mà thơm rứa em, có lẹ ăn được đây?”

Tôi áp úng bên cái nồi đang phả khói phì phì trên bếp than rục hồng. Bé con cười bên lén, duyên tề.

“Anh đoán tài hề, đồ anh mùi chi đó?”

Tôi hít hà mấy cái, rồi ra vẻ trầm ngâm thâm định.

“Mùi chi mà nghe quen lắm, khoai lang à em?”

“Hiii, đúng một nửa rồi.”

“Khoai sọ?”

“Vẫn chưa đúng.”

“Rửa tôi xin người dẫn lật ô chữ thứ ba từ trái qua đi ạ!”

“Chữ M... Có 1 chữ M. Hihiiii.”

“Tôi xin đoán đây là ô chữ... khoai môn ạ!”

Cô nàng cười khanh khách.

“Đi thi Chiếc Nón Kỳ Diệu như ri thì mất hết điểm hè, mãi mới đoán trúng tề.”

Tôi làm bộ ngượng ngùng, gãi tai gãi đầu như thằng ngố.

“Hihi, đứng trước MC với cả mùi khoai thơm quá nên lú lỏi là phải rồi. Mà khi mô mới được ăn đây em? Thèm rồi đó nha!”

“Đề em kiểm tra đã, chắc gần chín rồi. Nhưng mà khoai ni phải để nguội mới ăn được tề, anh có đợi được không đây?”

Bé vừa nói vừa lấy đũa chọc chọc vào nồi, mắt lim dim vì khói, động tác yêu chết đi được.

Linh cảm bé này là em Huyền rồi, vì giọng nói với cách lấy hơi quen quen. Cơ mà hôm trước nó bảo nó chỉ là hàng xóm ông Việt thôi mà? Chả có nhẽ nó chơi mình? Nhân lúc em í đang lúi húi bên bếp, tôi lôi điện thoại ra gọi thử vào số Huyền xem sao.

Chuông đến lần thứ hai rồi mà chả thấy em ấy rút tay vào túi áo, túi quần chi cả. Nghĩ thầm vậy là không phải Huyền rồi, may thế.

“Huyền ơi có điện thoại tề, ai gọi tề!”

Ông bố ở nhà trên gọi với xuống. Chết tôi rồi, hóa ra điện thoại em í bỏ ở tủ trên nhà. Đúng Huyền rồi, tim đập như giã gạo đêm trăng trong ngực.

Bé con chạy lên khi chuông đã tắt (từ đây gọi là Huyền luôn). Nó quay xuống bấm bấm chi đó rồi liếc sang tôi rất nhanh.

Hai đứa thoáng nhìn nhau, má đỏ bừng...

Cứ đứng nhìn nhau không nói năng chi, hồi hộp vãi cả lúa. Điều thuốc nãy giờ kẹp bên tai thế quái nào rơi xuống đất, tôi cúi xuống nhặt lấy rồi lại gần bếp lửa châm, rít liền hai ba hơi cho đỡ căng thẳng. Cảm giác khi đó khó tả lắm, vui vui, sợ sợ và bối rối.

“Răng trong điện thoại em chanh chúa rứa, nỏ bù ở ngoài hè.”

Cạy mồm mãi mới nói được câu ấy, xong quay đi chỗ khác vì ngại. Ngại gì chả hiểu nữa.

“Nỏ quen thì rứa thôi, như anh là may đó, em còn nói chuyện. Chờ bình thường thấy số lạ em toàn lờ đi nỏ nghe mô”.

Em í vênh vênh cái mặt lên một cách đáng ghét. Tôi xoa xoa hai bàn tay vào nhau nghĩ mãi không kiếm ra câu gì hay ho để chém tiếp. Chợt em ấy reo lên nho nhỏ.

“Ôi có lệ khoai chín rồi anh tề, để em bỏ ra cho nguội nha, hihi không anh ăn rụng răng đó!”

Tôi láu táu xung phong nhắc cái nồi đang phả khói phì phì xuống bếp, nóng dữ. Xong, em ấy chạy lên nhà xách cái quạt điện xuống.

“Thôi cho nó nhanh nguội, chờ để anh chờ lâu tội nghiệp, hihi.”

Trong khi tôi đang ngồi nhìn rỏ khoai bốc khói nghi ngút thì ở nhà trên, cuộc chiến giữa mẹ tôi với bố em ấy đến hồi gay cấn đột xuất, vì loáng thoáng nghe to tiếng hơn. Ôi, ngại vật. Phụ huynh làm ăn kiểu ấy họa bằng giết nhau. Huyền thì thảm.

“Anh ơi, bố em vay tiền nhà anh à?”

Câu hỏi như lát dao cắt vào tim tôi.

“Anh cũng nghe phong phanh rứa, nhưng thôi em, chuyện đó của người lớn mình biết vậy là được.”

Huyền im lặng, vẻ mặt không vui, hai bàn tay đan vào nhau, thở dài khe khẽ...

Bực ghê, lúc đi thì mẹ dặn tôi phải bình tĩnh không manh động, giờ bà lại to tiếng với người ta. Tôi rút điện thoại ra soạn cái tin vào máy bà, “Mẹ nói nhỏ thôi, việc đâu có đấy, chỉ mà nhao ầm lên rứa?”. Tất nhiên là viết không dấu.

Vài phút sau mẹ tôi cầm điện thoại chạy xuống, nói oang oang: “Hây, hây... Mi nhắn chỉ tau nỏ dịch được... À nhủ xuống ăn khoai chi?”

Huyền chêm ngay vào: “Dạ, đúng rồi ạ. Con mời dì với bố ăn khoai ạ... Dì ngồi đây cho ấm ạ!”

Tôi ngượng chín cả mặt, chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống đất cho lành.

Ngồi ăn khoai, chuyện trò linh tinh một lúc thì bố Huyền dẫn mẹ tôi sang hàng xóm cho mẹ xin ít lá gì đó về làm thuốc chữa đường ruột,

hình như là lá đuôi khi, chả nhớ lắm. Còn lại hai đứa, Huyền buồn buồn kể cho tôi nghe hoàn cảnh gia đình hiện tại. Em ấy nói nhiều, giọng có lúc như sắp khóc, chột lại là: Nhà có thằng em học ngoài Hà Nội dính vào lô đề, bóng bánh. Cách đây vài tháng bị chủ nợ thúc ép, nhà phải vay mượn, cầm cố sổ đỏ lấy tiền gửi ra, không thì mất xác. Mẹ nàng lại đang điều trị bệnh, tốn kém mà cũng chưa biết kết quả ra sao. Bản thân nàng thực ra đã tốt nghiệp cao đẳng kinh tế, xin làm hợp đồng mấy nơi nhưng chưa đâu vào đâu. Nói chung nghe mà ái ngại thay cho nhà nàng.

Tôi gật gù chả biết nên nói gì. Có lúc nàng rơm rớm nước mắt, giọng đầy xúc động làm tôi chỉ muốn dang tay ôm trọn vào lòng (cơ mà chả dám mới nhục).

Sau khi nghe Huyền kể lể hoàn cảnh gia đình và chén đầy một bụng khoai (ngon vật vã các bác ạ, thề là trong đời chưa khi nào thấy món ăn vật nào tuyệt như thế), tôi cũng đáp lễ bằng chuyện riêng tư của bản thân cho phải đạo.

Nàng vừa nghe mấy chuyện đi làm chán ngắt của tôi vừa tủm tỉm cười.

“Rứa rứa... Tiền mô mà mua quà với rủ bạn gái uống nước?”

“Bạn gái bao ngược lại anh thì có í. Mà cũng sắp tèo rồi, chả lo.”

“Tèo là chi anh?”

“Là... Là... gút bai mai lớp í.”

“Trời, chuyện nghiêm túc rứa mà anh cũng đùa được hê. Răng lại sắp chia tay anh? Chi nó không hiểu anh à?”

“Hiểu, quá hiểu mới chia tay em ui.”

“Là răng em nỏ hiểu tề.”

“Ừm, nói thì dài dòng, nhưng chột lại là ri em: Bạn nó chỉ hiểu những nhu cầu cơ bản hàng ngày của anh. Ví dụ khi anh ho ba tiếng liên tục thì biết anh đêm qua hút trên tám điếu thuốc, anh gãi đầu thì bạn í biết bảy ngày rồi anh chưa gội đầu, sáng sớm thấy mặt anh nhão nhố là biết anh xin tiền ăn phở bò nhưng mẹ chỉ cho tiền ăn mì tôm...”

Nàng che miệng cười, rồi bảo: “Quan tâm anh rứa còn chi nựa, hi hi! Rồi nằng nựa anh?”

“Thôi, nói rứa để em biết: Hiểu nhau không có nghĩa là sẽ yêu được nhau dài lâu. Trong tình yêu có những thứ không thể gọi thành lời, đó là sự đồng điệu cảm xúc, ước mơ. Vân vân và vân vân...” (chém như

đúng rồi)

“Dạ, em hiểu!”

Tán phét một lúc khô hết cả họng. Nàng cười suốt, tiếng cười giòn như bánh đa vỡ. Tôi thì tâm trí cứ lo lắng không biết lúc này mẹ tôi đã nói gì quá đáng với bố nàng chưa? Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, một lời nói ra cổ xe tứ mã đuổi không lại được. Vừa tội người ta mà mình lại đâm ra khó xử.

Cà kê chút nữa thì bộ đôi quân địch kéo quân ta về. Mẹ tôi đi thẳng vào bếp, trên tay ve vẩy chùm lá khỉ gió gì đó.

“Thôi mãn mà về con hè! Gớm, lợi dụng chủ vắng nhà, eng chị ngồi tán chắc được nhiều chưa?”

Huyền đỏ cả mặt, lúng búng thanh minh: “Eng nớ đang kêu sốt ruột đó dì tề, kêu với con là đợi sung cả chân rồi. Mà lá chi đó dì?”

“Lá đuôi khỉ, cây ni chữa đường ruột tốt phải biết đây, tìm mại mới có.”

Tôi làm bộ khó chịu vì phải chờ lâu, gất um lên. (Sướng bỏ xừ còn làm trò, hê hê)

“Khiếp, nỏ lẹ con cho mẹ về một mình, đợi dài cả cổ. Ở nhà còn bao nhiêu việc quan trọng...”

Mẹ nguýt rõ dài.

“Anh thì có việc chi mà quan trọng? Về bán thuốc lão đỡ thêm thì có, ày thì về....”

Tôi tím mặt vì ngượng. Thật với các bác, món ấy là khoái khẩu rồi. Ăn xong làm ấm nước, chiêu một ngụm rồi về về bán một phát sướng nhúc hết cả xương. Cơ mà gái nó ghét, vì hôi.

Em Huyền lau chau bôi thêm.

“Gờ chà chà, biết rồi nha, thanh niên sáng ngời a ri mà... Hút thuốc lão tề, lêu lêu.”

“Không phải mô, mẹ anh trêu linh tinh đó, mẹ hè.”

“Ừ, eng nớ chỉ bán ké thôi, môm hôi rình nên gái nó bỏ đấy.”

Bó tay mẹ tôi.

Loảng quảng một tí rồi cũng chào về. Ra đến cổng nghe mẹ nói với bố nàng.

“Rửa eng nha, nửa tháng một thằng ni xuống lấy. Có chi eng gọi điện

cho em, cuối năm em bận lắm, với cả cũng bí nựa, eng thu xếp giúp nha.“

Ông bố nàng cúi đầu dạ dạ trông rõ khổ. Nàng không ra tiền, cũng chẳng nói gì, vẻ mặt buồn buồn. Thú thật, lúc ấy tôi chỉ muốn có ngay trong tay 25 triệu đưa luôn cho mẹ rồi bảo, “Thôi không cần đòi nợ nữa, có đủ đây rồi!“

Hai mẹ con sang sông, nước chảy lơ thơ, bên bờ chiều vắng ngắt không bóng người. Buồn tê tái...

Trên đường về mẹ tôi kể vắn tắt vụ thương thuyết lúc chiều: Ông ấy vừa phải gom tiền chuộc mạng thằng con lô đề, vừa lo viện phí điều trị cho vợ nên hiện tại chưa chết đói là may. Số tiền 25 triệu kia trước mắt sẽ xé lẻ trả làm nhiều lần, cứ nửa tháng một sẽ trả mỗi lần 2 triệu nhưng lần gần đây nhất sẽ phải trả đủ 5 triệu trước đã vì cuối năm cần tiền mua sắm.

Tôi hỏi dò, “Nếu ông ấy không trả đúng hẹn thì rãng?“. Mẹ bảo khi ấy sẽ nhờ đến pháp luật, nhưng chắc không có chuyện ấy đâu, lạo nó hiền khô mà, chẳng qua túng quá thôi...

Buổi tối. Cơm nước xong hết đi ra rồi đi vào. Mẹ tôi trêu: “Thích con nớ rồi cưng nhen, chộ có vẻ bòn chòn hê!“

Tôi được thể thả câu.

“À à... Con nớ nhìn rãng? Được không nả?“

“Đẹp gái, nhưng con gái mà má đỏ, mắt ướt rượt như rứa là hồng nhan đó!“

Tôi láu táu bảo vệ: “Mẹ thì nhìn ai cưng hồng nhan. Con thấy nó được mà, hiền với cả ăn nói chuẩn đó.“

“Thì nỏ hiền, có eng đến chơi không ngoan cũng cố mà ngoan. Mi vẫn đại gái lắm, kém! Mà chuyện mi với con Linh rãng rồi?“

Linh là tên *gấu* của tôi. Đạo này đang có biến, nguy cơ *tèo* hẳn là rất cao.

“Không rãng với sao chi cả. Mẹ đi mà hỏi nó ấy, từ giờ đừng bao giờ nhắc tên LINH trước mặt con nữa!“

Mẹ tròn mắt ngơ ngác, không ngờ thằng con tự nhiên lại tỏ thái độ khùng khùng khi nói tới người yêu của nó như thế. Cái đứa mà tưởng như có thể sắp làm đám cưới đến nơi với tôi.

“Ừ thì kệ anh, anh muốn làm chi đó thì làm. Đừng để ông bà bên nó nghĩ không hay về nhà ni là được.“

Tôi bực bội vợ lấy cái điều cày, xách thêm ấm trà lừng khùng bỏ ra ngoài sân. Hôm nay trăng suông, trời mờ mờ ảo ảo, khung cảnh rất hợp với những thằng đang chán đời. Về mẩu thuốc cho vào nõ, bật diêm làm một hơi rồi ngửa cổ nhả khói. Ôi, tình là tình phù du như khói thuốc缭绕. Khi ta không phụ người thì người phụ ta, rồi ta lại phụ một đứa khác... Cái vòng luẩn quẩn khôn kiếp ấy bao giờ dừng lại đây?

Đang lẩn thân thì điện thoại báo tin nhắn. Dừng có tin thông báo khuyến mại 50 phần trăm giá trị nạp thẻ cho mỗi thẻ cào, áp dụng cho tất cả các mệnh giá nhé!

“Chiều nay về có bị ướt mưa không anh?”

Mở to mắt nhìn lại tên người gửi, úi cha mẹ ôi Huyền. Hun điện thoại cái chút, rồi lập cập rót chén trà nhấp một ngụm cho nó bình tĩnh.

“Em à, anh có mang theo áo mưa mà. Lạnh không em?”

Dịu dàng vãi.

Loay hoay bấm gửi xong ngồi chờ.

Hết một chén trà.

Chén thứ hai.

Bắn phát điều cày cho đỡ phập phồng.

Lại chén trà thứ ba.

Mãi không thấy tin trả lời mà nóng hết cả người. Ngồi rửa thằng ôn nhạc sỹ nào sáng tác cái bài “Đợi chờ là hạnh phúc” ngu, cái trò này đau tim bố mẹ, hạnh phúc khi gì? Vừa rửa xong thì nhận ngay tin nhắn về.

“Mi nhắn linh tinh chi rứa Huy? Thần kinh à?”

Phì cười, hóa ra lúc nãy tôi hấp tấp gửi vào số ông chú út, vì ông ấy tên Hùng, nhầm cạnh tên Huyền run quá bấm gửi mà không kiểm tra lại. Chết nhục mất thôi!

Còn nhớ cách đây hơn chục năm trên báo Tết có đăng bài viết về cặp uyên ương sang trọng nhất giới *sâu bút* bấy giờ là đạo diễn H và diễn viên Y, với tựa đề mỹ miều: “Đẹp như là... tình yêu”.

Công nhận cặp này đẹp đôi thật, nhưng đọc cái tên bài, tôi cười đều trong bụng “Bỏ nhau giờ chứ quái gì mà đẹp như là tình yêu”. Cái mồm tôi độc góm, mấy năm sau thì đôi này bỏ nhau thật. Đá đít nhau xong còn lên báo nói xấu đối phương như những đứa hàng xóm xấu tính một thời phải ở cạnh nhau.

Từ đó về sau dù yêu các em đến mấy không bao giờ tôi dám mở

mồm thè non hện biển nữa, vì tự thấy giả dối và điêu toa. Tất nhiên khi ấy đã qua tuổi trẻ trâu lêu rồi. Các bác ạ, riêng tình yêu thì éo nói trước được gì đâu. Cũng như oánh đề, chưa đến giờ quay số thì đừng to mồm kiểu “Hôm nay kiểu gì cũng về đầu 2, nếu không thì chặt đầu em đi!”.

Nhưng mà thôi, tập trung vào chuyện của tôi bây giờ kéo dây cà ra dây muống thì hết đêm chưa kể xong. Tôi và *gấu* yêu nhau đã được vài năm. Hồi đầu cũng tưởng đây là mối tình định mệnh của cuộc đời, chúng ta sinh ra là để thuộc về nhau.

Còn nhớ có lần sau khi trải qua sóng gió (dạo ấy chán đời, tôi suýt bỏ đi xuất khẩu lao động Ango-la, may quá không đi), nàng nói như tự sự, “Em ước mong có được tình yêu mà mãi mãi người ta không bao giờ bỏ rơi, xa lánh và hết tình cảm với tôi. Nó phải giống như tình yêu của bố mẹ và con cái, anh em trong nhà đối với nhau ấy. Dù có làm sao thì cuối cùng cũng trở về được với nhau...”

Thật, nghe xong những lời ấy mà kính nể *gấu* bội phần, nghĩ yên tâm rồi, về sau chỉ có tôi bỏ được *gấu* chứ *gấu* không bỏ được tôi. Sướng tề hết cả rôn.

Nói qua về *gấu*, quê gốc ở thành phố lớn mà di cư vào đây cùng gia đình. Là dân kinh doanh chuyên nghiệp nên nói được làm được, mạnh mẽ và cực kỳ cá tính (nhưng cá tính quá nên đâm ra sau này tôi rất oải).

Yêu nhau vài năm thì nhạt dần, đôi khi thấy cả hai cần có nhau như chỉ là thói quen chứ không vì sự thôi thúc của cảm xúc trai gái. Thú thật là tôi hay cô tình làm những việc chả ra gì cốt cho *gấu* chán, chứ nói thẳng toẹt ra, “Thôi nhá, anh chán em tận cổ rồi. Giờ thì tôi chia tay nhá!” thì có vẻ phũ quá, không làm nổi.

Gấu lại mắc bệnh ghen trầm trọng. 5 giờ sáng bạn bè rủ tôi đi đá bóng sớm, thì 6 giờ *gấu* lạng lẽ sang đột xuất (mang sữa tươi và đồ ăn sáng cho tôi). Mở cửa phòng không thấy xe và người đâu, bèn hậm hực bỏ về. Trưa tôi về phòng thì thấy hộp sữa Vinamilk để lên mẫu giấy. Trong đó viết, “Anh đi đâu mà cả đêm không về? Đàn ông mà đi qua đêm bừa bãi thì chẳng khác gì gái làm tiền đâu. Thất vọng!”

Bực không tả nổi. Tối qua nhà *gấu* thanh minh thì *gấu* bảo, “Em nhìn kỹ cũng thấy quần dài anh để ở nhà, giày vải đá bóng thì không thấy... Nhưng không hiểu sao em vẫn tức tức”. Bó tay!

Càng ngày tôi càng nhạt nhẽo với nàng. Một phần cũng bởi hồi mới ra trường lông bông không việc làm nên tinh thần chán nản, cảm giác nhiều khi tôi như thằng bắt tài vô dụng. Đi chơi với nhau *gấu* toàn tranh trả tiền, không tranh cũng không được vì tôi có đâu ra tiền mà

trả. Nhục nhất là những lần *gấu* rủ vô siêu thị chơi, tôi lẻo đẻo theo sau như con cún, thấy cái gì cũng thèm mua nhưng tay chỉ dám mân mê rồi thả xuống. Nhìn những thằng bên cạnh mua đồ cho bạn gái mà ghen cả hòng vì tự thấy mình quá rẻ rúng. Và bao giờ cũng rứa, kết thúc buổi dạo chơi, *gấu* kéo tôi ra chỗ gian bán đồ ăn, mua hai cái xúc xích nướng bé tí trao cho tôi một cái. Rồi cả hai vừa đi vừa ăn. Ra đến bậc tam cấp siêu thị là hết cây xúc xích.

Có lẽ cũng vì thế mà hình ảnh của tôi xuống cấp thảm hại trong mắt *gấu* (nàng không nói ra, nhưng tôi là thằng nhạy cảm nên đọc được điều đó). Xót xa lắm nhưng chả làm gì được.

Những thứ làm được để tạo ấn tượng hay ho với nàng thì tôi đã làm hết từ hồi mới cưa nhau: hát nhạc Trịnh cho nàng nghe, phân tích, bình luận những đoạn ca từ mang tính triết lý cao mà nàng không hiểu, chém gió về lịch sử, địa lý thế giới, trích dẫn danh ngôn của các bậc tiền bối, bla bla... Nàng chăm chú lắng nghe không sót một lời, xong khen anh hiểu biết thâm sâu, kiểu gì sau này cũng... giàu cho mà xem.

Khi ấy tôi cũng hóm hỉnh, coi đám trai ăn mặc, đi xe sành điệu chả ra gì vì chúng chỉ được cái trọc phú. “Ông mày đây này, nhìn ông rúm ró bản bản thế này nhưng chất của nó đây!” Nghĩ lại mà ê cái thằng tôi khùng khiếp. Còn nhớ như in buổi chiều hôm ấy. Bữa đó tôi và thằng cu em chở nhau trên con Jupiter lang thang ra đầu ngõ mua cám chim. Hai thằng đều bận quần cộc, chân loẹt quẹt dép lê. Vừa dừng lại trước cửa hiệu tạp hóa một lúc thì bất ngờ gặp *gấu* đi bộ từ ngõ khác ra, nhìn tôi mấy giây, xong *gấu* cũng tắt tả bước vào hẻm mua bánh trái gì đó.

Mặc dù linh cảm dạo này có biến, nhưng thấy nhau mà cúi mặt làm ngơ như những kẻ xa lạ thì chả hay ho gì, nên tôi cố tỏ ra bình thản:

“O, em đi đâu đấy?”

Thoáng lưỡng lự, *gấu* quay ra nhìn tôi (lúc này tôi đang ngồi trên xe máy chờ cu em), miệng lí nhí như ngậm hột thị:

“#####...” (Chả nghe ra gì cả)

Nghe cách trả lời thờ ơ của *gấu*, tôi chán chả thèm hỏi lại nữa. Chỉ mong thằng cu em lấy hàng nhanh để té, vì thấy khó xử.

Bất ngờ một thằng ôn đi xe Wave xanh xuất hiện. Bạn này có lẽ đã hẹn trước đến nhà *gấu* chơi nên thấy nàng liền dừng lại cách độ dăm bước. Nàng quay mặt ra nhìn bạn kia, cả hai không nói một lời.

Tôi tím mặt ngay lập tức. Máu nóng dồn dập bốc lên não, tai ù ù như có con gì chui vào, nhưng cũng cố với cổ xem biển số xe thằng kia. Lúc

ấy đột nhiên lý trở lại, cứ ngồi trên xe chống cằm soi bạn đi Wave một cách cùn nhứt có thể (giang hồ gọi là nhìn đều đấy). Bạn mặc quần thò bạc bạc và nhả nhúm, đi giày vải to vật, áo dài tay tương đối thùng thình. Tôi quan sát hai phút rồi nhanh chóng cho 6,5 điểm vì trông hơi nhỏ con, còn mặt mũi thì non choẹt nên không biết nên chấm điểm mấy cho khỏi mang tiếng dìm hàng.

Vừa lúc ấy thì cu em cầm túi cảm bước ra, tôi nhanh chóng quay đầu xe vút ga đi luôn, không chào hỏi gì *gấu*.

Độ tuần sau, nhận được sms của nàng vào buổi tối, mấy chữ lạnh tanh, “Anh đến chỗ em lấy hết đồ về đi.”

Đồ ở đây là tập album trong đó đa số là ảnh của tôi, ảnh của tôi chụp chung với *gấu* lúc đi chơi, có cả mấy tấm *gấu* chụp cùng mẹ tôi nữa. Ngoài ra còn một mớ tạp nham kỷ vật: sổ chép nhạc Trịnh, vài đôi tất tay, cái khăn len *gấu* tự mua len về đan tặng tôi...

Thờ dài chưa xót. Tình yêu thật khó hiểu, theo tình tình chạy là đây.

Đến nhà nàng, đi bộ vì cũng gần. Đứng ngoài đợi cửa mà run như cây sậy, cảm giác nôn nao kỳ lạ. Nàng mở hé cửa rồi nhìn tôi vô cảm. Xong lôi cái túi xách dày cộp của tôi trong tủ ra, ấn vào tay tôi.

“Đây, anh mang về hết đi không thất lạc.”

“Không! Anh không cầm đâu!”

“Mang về đi!! Trong ấy có cả ảnh nhà anh nữa đấy!”

Giọng *gấu* tỏ ra cáu kỉnh. Tôi đẩy tay lại.

“Em muốn làm gì với nó thì làm, anh không cầm mà lại!”

Dùng dằng một lúc lâu, tự nhiên cảm xúc ào về không cưỡng nổi, tôi quay phắt sang ôm chầm lấy *gấu*.

“Anh nhớ em lắm...!”

Gấu vùng vằng quẫy khỏi tôi.

“Bỏ ra... Bỏ ra đi!”

Hâm quá, lại ôm vào *gấu* từ phía sau, lần này chặt hơn. Giọng như sắp khóc.

“Nhớ em lắm em biết không? Anh yêu em nhiều lắm....”

Bất ngờ *gấu* ngồi tụt xuống sàn nhà rồi ôm mặt khóc nức nở. Cuống vãi, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, cứ thế áp mặt *gấu* vào ngực, vỗ vỗ lưng an ủi.

“Đừng khóc mà... Anh xin em... Thời gian qua anh ngu quá! Anh đã làm khổ em... Thôi đừng vậy nữa... Em không biết đâu, ngày nào anh cũng nhớ em, nhớ còn cào nhung nhưng không dám gặp em, không dám gọi điện cho em...”

Đáp lại một tràng lảm nhảm tội nghiệp của tôi, *gấu* càng khóc to hơn.

“Anh về đi... về đi... Anh đừng làm em phải khó xử. Bây giờ không còn như ngày trước nữa, mọi chuyện đã khác nhiều rồi!”

Cảm giác của tôi lúc ấy không tốt lắm vì cuống, vì bấn loạn, nên không thể đọc được suy nghĩ của *gấu* nữa.

Cuối cùng sợ *gấu* khóc to quá, thằng em trai trên gác biết được thì ngại, tôi buông *gấu* ra. Nàng lùi dần ra phía ngoài, tay đẩy hé cánh cửa sắt, bảo tôi: “Anh đi về đi!”, nàng cúi xuống nhặt cái túi của tôi, “Cầm túi về luôn đi! Nhanh nhanh để em đóng cửa!”

Hờ, được đấy. Ép nhau vào thế cùng đường không thương tiếc, sao phũ và bạc thế hả tình? Mà cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa, chỉ biết càng rối càng chết, thôi thì về vậy. *Gấu* một tay mở hé cánh cửa, tay kia dí cái túi xách vào tay tôi, lăm lăm “Mang về đi, mang về...” nên phải miễn cưỡng nắm lấy.

Ra khỏi nhà *gấu*, chân thì bước mà đầu thì không biết bây giờ đi đâu nữa. Cúi xuống nhìn cái túi chứa đầy kỷ niệm bên trong, bất giác thấy nó vô duyên và tội nghiệp chả khác gì thằng chủ...

Dặt dẹo bước lảm lũi trong đêm tối, đi được một đoạn nữa, qua cái cầu bê tông, nhìn trước nhìn sau không thấy ai bèn liệng luôn cái túi khốn khổ xuống kênh nước đen ngòm. Coi như tao hóa kiếp cho mày, hóa kiếp cho mối tình của tao.

Rồi tạt vào quán cháo đêm, gọi cặp chân gà, rót cốc rượu trắng ngửa cổ đổ một hơi.

Nửa tiếng sau mò về được đến nhà, vào phòng thò tay kéo chặt chốt cửa rồi lão đảo để nguyên giày tất đổ vật xuống giường. Rượu bây giờ mới kịp ngấm, thấy ruột nóng buốt dần, thái dương giật giật.

Úp mặt vào hai bàn tay, nước mắt bắt đầu giàn giụa chảy...

Trưa nay không ngủ, hay nói chính xác hơn là không thể ngủ được, vì buổi hẹn tới nhà em Huyền lúc ba giờ chiều để lấy tiền.

Ăn vận chỉnh tề, đầu tóc chải chuốt tương đối mượt, không quên lén lút mở tủ mẹ xịt trộm tí nước hoa cho tăng phần lịch lãm, tiện thể liếc tôi trong gương xem cái mặt có ngố quá không. (Nói lại bảo tự sướng, cơ mà thi thoảng trông tôi cũng đẹp giai phết mặc dù thằng cháu nhà chị bảo trông mặt chú nhiều lúc dần dần.)

Nhắc đến vụ đẹp giai lại nhớ thằng cu em thua tôi bảy tuổi xóm bên. Có lần cu cậu bên lên hỏi, “Theo anh đẹp trai chiếm mấy phần trăm lợi thế khi đi cưa?”

Thằng này hay tự nhận là gà và tôn tôi làm sư phụ trong công tác đong gái, vì thế tôi chả giấu gì.

“Chú hỏi chung chung thế, cưa gái nào mới được chứ? Xì tin khác máy bay bà già, gái đú đờn khác gái có học. Riêng đám gái chú hay tán thì đẹp trai là quan trọng nhất!”

Nó gãi gãi đầu.

“Em thì cũng nỗ lực đến mức xấu trai lắm, nhưng không hiểu rằng đi tán toàn không được anh ạ.”

Tôi vỗ vai bảo, tại chú toàn nhè đứa xinh mà tán nên trượt cũng phải. Mà trò đời càng thua càng cay cú, chán nản và mất tự chủ. Giờ chú có muốn mìn-h trở nên bản lĩnh hơn khi đi đong gái không?

Cu cậu dạ dạ liên tục như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

“Dạ có... có chứ... anh nói đi!”

“Từ mai chú đi tìm những con xấu nhất huyện này tán cho anh. Khi nào tán đổ chừng chục đứa thì về đây anh nói thêm.”

Nó giãy nảy lên như đĩa phải vôi.

“Ồi anh ơi... Em éo tán bọn xấu mô. Bọn nó ngồi gần đã nản rồi chớ đừng nói chuyện tán tỉnh... Anh trêu em ạ?”

Tôi lạnh mặt.

“Chú đã ngu còn tỏ ra nguy hiểm. Anh biết chú yếu bản lĩnh mới khuyên chú ra đường tán gái xấu coi như tập sự. Vì sao lại chọn gái xấu? Vì chúng nó xấu nên chú mới không run khi tiếp cận và thoải mái rèn luyện kỹ năng giao tiếp, hẹn hò, từ chối... vân vân. Nói chung về sau chú bản lĩnh lên bội phần, khi ấy chú mới đủ trình tán gái xinh được, nghe chưa?”

Thằng này vẫn nghệt mặt ra, chắc đang phân vân không biết tôi nói thật hay xỏ đùa.

“Rứa xong rồi thì làm răng mà biết bản lĩnh mình đã tăng?”

Ừm, một câu thắc mắc tương đối chất lượng đây. Tôi bảo.

“Sau khi tập dượt xong, chú thử tìm cái cột điện nào giữa phố đông xe cộ qua lại rồi thả nhiên đái một phát coi răng. Nếu chú vừa hành sự vừa run như thằng ăn trộm thì trượt, còn nếu chú tự tin tác ng-hiệp, coi người đi qua như cỏ rác... thì okie rồi, bản lĩnh chú đã đạt đến mức cảnh giới.”

Nó cười nhe răng.

“Ặc ặc... Anh trêu thằng em à? Bản lĩnh chỉ cậy chuyện đái đường nó chơ, mặt dày thì có hehe...”

Bức rồi, trò gì mà bật thầy tanh tách.

“Thằng ngu, thảo nào đi tán gái toàn cúp đuôi chạy về chuồng. Mặt dày cũng là một yếu tố quan trọng khác của bản lĩnh, hiểu chưa? Cái đó Không Tử nói chứ chả phải anh mô.”

Nhắc đến Không Tử phát, mặt cu cậu ngẩn tũn lại (cụ này mà nói thì chỉ có đúng rồi)...

Không biết giờ này bài học năm xưa tôi truyền dạy, cu cậu đã thực hành chưa mà không thấy báo cáo lại, chỉ biết hôm nọ thấy chơ con bé nào tóc vàng sau xe, nhìn cũng tạm được...

Thôi chết rồi, gần 2 rưỡi rồi! Dắt xe ra ngõ, lòng thầm mong xuống đó em Huyền có nhà. Đã nửa tháng rồi không gặp, cũng thấy chút nhớ nhưng tuyệt nhiên bấy nay không dám manh động. Kinh cung chi điệu, con chim (đã từng bị bắn hụt suýt chết) gặp cành cây cong là sợ vì nhìn nó giống cây cung.

Kể từ dạo bị *gấu* đá đâm ra mất hẳn tự tin, mở mồm trêu gái toàn uốn trước ba tác lưỡi rồi... im lặng nếu đọc thấy thái độ các gái kém nhiệt tình. Nên suốt từ hôm đó tới giờ không dám nhả nhót linh tinh, sợ hớ hơn là giới kìm nén cảm xúc với em ấy...

Xuống bên, nhìn mãi chả thấy bà chị lái đò hôm trước đâu. Một cu chẵn bò gần đó bảo “Bạ ni bà nó nghỉ, dù chú muốn sang thì chỉ có cách xắn quần mà lội thôi”. Nhìn mực nước khá cao, trời lại lạnh nên bản thân mãi, chả nhẽ lại quay về?

“Chú cởi quần dài ra mà lội chi! Máy người khi nài cụng lội cả, ướt đến bụng chơ mấy.”

Thằng bé cười cười gợi ý mà như... dọa tôi. Mẹ khi, hay là vòng xuống dưới kia đi cầu cho lành, dù hơi xa tí... Mà thôi, xe đã gửi rồi, cởi quần cấp nách phiêu lưu chút xem sao. Nước lạnh cóng, cởi quần dài ra mới nhớ hóa ra tôi không... mặc quần đùi, độc mỗi cái quần con bé bằng bàn tay. Kê, bên kia sông có mấy đứa con gái đang rửa cỏ, lấy cái quần bò che nửa mặt mà lội, sợ quái gì.

Kể ra cũng không sâu lắm, nước ngập qua rốn một chút, mỗi tội lạnh. Sang bờ bên kia phải đi ngược lên một khúc để tránh mấy cô em, loay hoay suýt rơi điện thoại bỏ trong túi quần bò. Xong, nhìn trước nhìn sau rồi chui tọt vào bụi cây cởi quần con ra vắt. Mặc vào vẫn thấy ẩm ướt khó chịu, lại cởi ra móc vào cành cây rồi xoay tít như cánh quạt một lúc. Đang tác nghiệp thì có tin nhắn.

“Anh đang làm chi rứa? Không xuống à?”

Phì cười. Làm chi thì em ra mà coi, hehe. Soạn tin trả lời: “Đang xuống.”

Đến đầu ngõ nhà em, nhìn vào thấy năm sáu cái xe máy dựng chật cả sân. Thôi chết, có biến gì à? Định rút điện thoại gọi cho em ấy, rồi lại thôi. Đứng tần ngần ngoài ngõ (ngứa râm ran vì quần vẫn ẩm ẩm nhưng không dám thò tay gãi) năm phút, ngó nghiêng chán chê rồi quyết định bước vào trong. Hóa ra nhà đang cắt nhang hươu, một con hươu bị đè vật xuống đất, mọi người túm tụm cả vào, có cả mấy chai rượu để bên cạnh.

Ngồi xem say sưa cảnh cắt lộc, quên bémng mất là này giờ không thấy cô nàng đâu. Bỏ nàng đang lui cui cạnh chuồng hươu ngược lên chào rồi bảo.

“Ồ đó rồi tí nửa uống riệu huyết nhung con hè!”

Tôi dạ, tiện mồm hỏi.

“Huyền mô rồi bác?”

“Hân đi mua mấy thứ lật vặt sắp về rồi đó, có lẹ đang ngoài quán bà Hồng.”

Một thanh niên chỉ tay, eng ra chỗ đó, rẽ phải đi đoạn nữa rẽ trái vài

trăm mét là quán bà nó đó. Tôi vờ như không quan tâm lắm, nhưng thôi ra mua điều thuốc luôn.

Đó là cái quán tạp hóa, bán đủ thứ hằm bà lằng. Nàng của tôi đang chọn hàng, miệng chum chim cắn hạt hướng dương, cái áo khoác dày sụ với dải lông xù xì quanh cổ.

“O anh....“

Nhìn cặp mắt tròn xoe ngạc nhiên của nàng khi thấy tôi mà xốn xang hết cả lòng.

“Anh tìm em này tới giờ, người làng bảo muốn tìm em cứ... đến quán là gặp, hehe.“

Nàng chu môi lờm.

“Điêu, anh điêu nha! Anh ăn hột ni không?“, nàng chìa bàn tay cho tôi, “mà anh xuống lâu chưa?“

Nhón tay lấy một nhúm hạt hướng dương trong bàn tay xinh xắn của nàng (lúc đó chỉ muốn nắm luôn tay nàng), trả lời: “Mới đến thôi, anh phải lội sông đó, rét run!“

“Trời... có phải khung đó? Đò bựa ni không chèo à anh? Hihi... rửa mà khung ướt quần áo hè?“ (có chỗ đang ướt đấy, cô không biết đâu)
“Rửa thì về nhà ngồi bếp cho ấm anh ạ!“

Nàng rút tiền ra trả, tôi thấy có mấy gói mỳ Hảo Hảo, ít cá khô, bịch sữa tươi và chai dầu gội, hết 165 ngàn. Định lôi ví trả hộ nàng nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Không phải tiếc tiền, mà sợ nàng nghĩ tôi lấy lòng nàng thì dở ẹc.

Hai đứa quay về, đi một đoạn nàng đưa một bên tai nghe headphone bảo tôi.

“Anh nghe cây bài ni nì, hay lắm!“

Rồi rất tự nhiên, nàng nhét cái tai nghe bé xíu vào tai tôi để cùng nghe.

Giọng Lệ Quyên không lẫn vào đâu được. *“Trời lập đông chưa anh, cho lũ dơi đi tìm giấc ngủ vui. Để mặc em lang thang ôm giá băng ngỡ thăm người yêu tới. Đêm chia ly anh về, đường khuya em bật khóc, em xa anh thật rồi, làm sao quên mùi tóc...”* Hơi bất ngờ vì một người như nàng lại thích được nhạc xưa, thứ nhạc sến sến, nghe chỉ muốn tan ra từng mảnh.

Ừm, nhưng công nhận hay, nhất là nghe trong khung cảnh này. Đi sát bên nhau, thi thoảng vai nàng chạm vai tôi mà nóng hết cả mặt, tim

như muốn vỡ vì ngộp thở. Giá đường về nhà nàng cứ dài mãi ra thì tốt biết mấy! (Anh chả cần rượu huyết nhưng của bố em nữa cũng được...)

... Cả hai chậm rãi bước song song trên con đường ven sông đầy cát, mùi hương từ người nàng khiến tôi muốn hụt hơi. Mãi về sau vẫn không thể hiểu được đó là thứ mùi kỳ lạ gì, chỉ lờ mờ đoán nó là sản phẩm kết hợp giữa mùi dầu gội, sữa tắm, kem dưỡng da... với mùi cơ thể, có điều công thức pha chế như nào thì ngành hóa mỹ phẩm thế giới đang bó tay! “Hay không?”

Bất chợt nàng quay sang hỏi. Giật cả mình, nãy giờ mơ mơ màng màng có nghe khi gì đâu, nhưng nhanh miệng gật gù như bỗ củi.

“Haayyyy...! Tuyệt lắm!”

“Nhà anh có mạng không?”

“Có, để làm chi em?”

“Em đang thích mấy bài của Ngô Thụy Miên, khi mô về anh *cop* vô thẻ nhớ cho em được không?”

“À, Ngô Thụy Miên... cái ông *Riêng một góc giường* á?”

Nàng véo vào vai tôi đau nhói, cười bảo.

“Híc, *Riêng một góc trời* mà anh cũng xuyên tạc được thành góc giường. Đó đó, bài nớ em cũng thích lắm, với *Dấu tình sầu*, *Miên khúc*, *Giọt nước mắt ngà*... nựa, toàn bài đỉnh thôi!”

Ừm, lại có thêm việc để làm rồi. Nhưng hơi lẫn lộn trong lòng, một người trẻ trung, hồn nhiên như vậy mà nghe cái list nhạc buồn rười rượi như vậy chắc có tâm sự, hay uẩn khúc gì chẳng? Mà tôi thì sợ những cô nàng có quá khứ rồi ren lắm...

Về gần đến ngõ nàng bỏ tai nghe ra, chắc ngại mọi người trông thấy lại trên. Bên chuồng hươu, có vẻ công cuộc cắt lộc sắp kết thúc, nhìn vô thấy mấy chai rượu huyết đã dựng bên góc tường. Hay dà, chuẩn bị làm tí đây!

Bố nàng thấy nàng về liền bảo.

“Con rang thêm ít lạc rồi nướng mấy con cá khô nha, sắp xong rồi!”

Tôi có mang theo máy ảnh hộp diêm bèn lượn lại chỗ chuồng hươu choạch vài phát, ánh đèn flash lóe lên làm mấy chú người làng giật bắn tôi. Ngó vô trong chuồng, một chú hươu đã được băng lá chuối ở sừng, máu loang lổ khắp cổ, nom tội ghê.

Đứng xem một lát thấy bát dầu lạnh lạnh, thôi xuống bếp ngồi chút

cho ấm vậy. (Hehe, ấm là chuyện phụ.)

“À, anh có biết rang lạc khung đó? Giúp em một tay coi mồ, để em nướng cá!”

Nàng bắt đầu thích sai vặt tôi rồi đây, rang thì rang, tranh thủ ngồi bếp hong cho “linh kiện” đỡ ẩm luôn cũng tốt. (Mãi nó vẫn chưa khô mới đau em.)

“Em còn nhớ lần đầu anh ngồi đây ăn khoai không? Ngon thật đấy!”

Nàng cười.

“Bựa nó nhìn anh... ngó cực, hihi, thật đó, giờ em mới dám nói.”

“Anh giả vờ ngó đấy, vớ lại...” “Vớ lại rằng?”

“Nghe giọng em đánh đá trong điện thoại nên khi gặp hơi... đề phòng!”

“Hức, may mà thấy anh ngô ngồ nên em tội nghiệp nỏ bắt nạt nựa đó. Nhưng bựa đó anh nói chuyện cũng hài hài, ngồ ngồ, hi hi...”

“Rửa mà người ta nhắn tin thì trả lời cộc lốc hê!”

“Tính em rửa mà, nỏ thích liên lạc qua điện thoại tề. Vì khi đó người ta không thật lắm mô, nói năng nỏ giống ở ngoài.”

Chuyện đang dở thì mọi người giục soạn sửa oánh chén. Cũng không có gì lắm, đĩa cá khô, rá lạc rang (tôi mãi bốc phét nên quá lửa, hột lạc như hột cà phê rang), trứng vịt lộn và ít giò chả.

Ngồi với mấy chú người làng chả biết nói chuyện chi nên hơi gượng, được cái rượu huyết nhưng uống có chất của nó, chất chất, ngọt ngọt, chắc không bỏ ngang cũng bỏ dọc. Làm tới ly thứ năm thì bắt đầu có dấu hiệu ong ong, đổ vào nữa cũng chả thấy ngon gì trong khi mấy chú ngồi cạnh rót vẫn rất đều tay. Chợt thấy bóng nàng thấp thoáng, tôi e hèm mấy cái mà chả thấy phản ứng. Lát sau nàng mang thêm nhúm rau thơm lên rồi nháy nháy mắt với tôi.

“Em nói cái chi đó?”, tôi đi theo nàng xuống bếp.

“Anh uống ít thôi, lát còn lội sông về tề!”

“Tuồng chi...”

Tôi làm ra vẻ hựt hẫng. Nàng lườm rõ dài.

“Tuồng chi???”

“Tuồng cho cái chi cho! Thôi anh lên ngồi tí nựa rồi về không tới rồi.”

Nàng nói với theo.

“Nhớ nha, đừng uống nửa nha!”

Râm ran trong lòng vì được nàng quan tâm, làm thêm hai ly nữa gọi là rượu mừng. Lần này thì ngọt cứ như nuốt mật ong. Cơ mà phải đứng dậy chuẩn bị lượn thôi, trời mùa này tối nhanh lắm, lát không thấy đường lội sông thì chết.

Bố nàng thấy tôi bỏ ra ngoài sân thì đi theo, bảo, “Bạ ni chú kêu người cắt nhung, có ít tiền gửi trước cho mẹ con, nói với mẹ là chú gửi từng ni nha!”, xong rút ví ra đếm đếm đưa tôi. “Lẹ ra chú đưa nhiều hơn, nhưng bà nhà còn điều trị nên giữ lại một ít lo liệu, con nói mẹ thông cảm nha!”

Đếm thấy thiếu gần triệu, tôi im lặng dứt túi. Thôi kệ, việc này mẹ tôi giải quyết sau, giờ nói chi cũng thêm dở...

Bước ra cổng, nàng kéo lại đưa cái thẻ nhớ.

“Anh *cop* cho em ít nhạc hồi nại em nói nha! Mà khi mô mang được cho em nà?”

“Khi mô anh sang, chắc gần Tết!”

“Ừm, giữ lội sông lạnh lắm hè! Lại mới uống rượu nửa, hay là anh ngồi chờ, lát nửa có anh hàng xóm về em nhờ họ chở anh cho khỏe?”

“Thôi nỏ cần mô, giang hồ thế này là vật. Đưa tay đây anh nắm cái cho ấm cụng được!”

Nàng che miệng cười ngại ngùng, lúng búng nói: “Tay em lạnh lắm, nỏ ấm mô. Thôi anh về đi khỏi tối...”

“Ừ, anh về đây. Em vào sưởi tay cho ấm!”

Mò mẫm men theo con đường ngoằn ngoèo ra sông. Trời bắt đầu tối sầm lại rất nhanh. Cởi quần dài cầm tay, dò từng bước dưới làn nước lạnh lẽo, giờ mà chết chìm ở đây thì mấy ngày sau có mặt trên truyền hình huyện nhể?

Về nhà, ăn tối xong thì thấy đầu nóng bừng, người mõi nhừ, dấu hiệu của một cơn cảm lạnh. Nhưng chờ mãi sốt cả ruột mà không thấy Huyền nhắn tin hỏi thăm. Mấy lần mở số nàng ra, rồi lại thoát, không muốn mở mồm trước. (Ông là ông đang sắp ốm đấy nhá, chả nhẽ bệnh nhân lại hỏi thăm người bình thường à?)

Đấu tranh tư tưởng mãi, sau khi uống hết ấm trà gừng, thấy khó chịu quá bèn gửi cái tin cho con người bạc bẽo này.

“Anh đau đầu.”

Ngay lập tức 10 giây sau nàng gọi lại ngay.

“Anh bị cảm rồi, khổ thân, ai nhủ không nghe lời em nà... Dù nặng rồi anh?”

Ho mấy phát cho tăng phần long trọng, thêu thào: “Không sao đâu mà... nằm nghỉ tí là đỡ thôi...”

“Anh đã uống thuốc chưa? Có cam thì ăn vô cho mát, rồi ủ chăn cho ấm nha! Em đã đoán rồi mà, lạnh rứa kiểu chi nỏ cảm...”

“Ai bảo...”

“Bảo chi nà?”

“Không cho cầm tay!”

“Hihi... đừng nhắc nựa, anh khi mô cụng đùa được, bó tay anh đó!”

“Thì thôi.”

“Dối rồi à? Có người dối rồi, hihi.”

“Dối chi mô, anh phải ngủ cho lại sức đây!”

“Ừm, giữ gìn anh nhá. Mà khi mô mang thẻ nhớ cho em đó?”

“Chắc vài tuần nữa, tuần sau anh bận cho một vụ mai mối rồi!”

“Chi đó? Ai làm mối cho anh à? Anh biết mặt người nớ chưa?”

“Chưa, mẹ anh dẫn độ anh đi mà!”

“Trời... Rứa là anh sắp có vợ rồi hè! Cung hỉ nha anh!”

“Hi chi, anh chiều mẹ anh thôi. Con nớ là con một người bạn của mẹ anh mà.”

“Răng lại nói là con nớ?”

“Thì chả lẽ là thằng nớ à? Thôi anh nghỉ đây, có chi anh nhắn tin sau nha em.”

“Dạ, chúc anh nhanh khỏi ốm và... lấy được vợ sớm, hihi!”

À, cái vụ mai mối này là có thật. Mẹ tôi dạo này đang sắm soi gán ghép cái con ranh ở xã X. cho tôi (vì thấy tôi lông bông quá, yêu đương toàn sắp leo lên đến ngọn chòe ngày hái quả thì rơi cái huyệt, nỏ mô vô mô).

Tôi nghe xong cười khẩy, hỏi mẹ.

“Con nớ nhìn răng?”

Mẹ tôi gật gù ra chiều ưng ý lắm.

“Được cây là khỏe mạnh!”

Đang húp tô mỳ mà suýt sặc. Lấy vợ về đi cày hay sao mà khen khỏe mạnh ở đây? Kiểu này là... ngoài khỏe ra thì không còn gì để nói nữa rồi.

“Mi cười cây chi mà cười? Con nớ cao ráo, khỏe khoắn, lại có nghề nghiệp đàng hoàng, đòi xôi nựa à?”

Phải ừ bừa đi cho xong, cãi một lúc bà tăng huyết áp thì chết dở, cơ mà vẫn không thể nhịn được cười, cứ ôm bụng mà ngật nghẻo.

Chương 4

ôm nay tình cờ lạc vào một trang web khi gió gù đó, có đoạn nói về cung Nhân Mã của tôi. Đọc xong vỗ đùi đánh đét, nó nói vu vơ mà như đang nói về tôi mới kinh. “Điểm yếu của Nhân Mã là quá mộng mơ và thiếu thực tế. Khi đắm chìm trong những điều ngọt ngào và lãng mạn, họ như được bay lên chín tầng mây. Nhưng đến lúc phải hạ cánh, hiện thực trần trụi khiến họ mệt mỏi và chán nản. Họ cần có thời gian nghỉ ngơi và lấy lại tinh thần để cứu vãn cuộc đời mình khỏi mớ áp lực hỗn độn...”

Ừm, công nhận tôi hay mơ mộng nhưng cũng dễ sụp đổ. Nhớ hồi lớp 10 thích con bé cùng khối, khi nào cũng tưởng tượng nếu có thêm đôi cánh trên lưng chắc nó sẽ là thiên thần. Nó xinh đến nỗi có thể ngất cầm vào bình thay hoa được, khuôn mặt tròn trịa, da trắng như sứ, mỗi khi nó cười là tim tôi tạm thời *lag* trong vòng năm phút.

Thế rồi lần nọ đi chợ Phố lấy tiền nợ cho mẹ, từ xa tôi trông thấy bóng dáng quen quen, đang ngồi xì xụp bên mẹt bánh mướt. Tiến lại gần hơn, thì ra thiên thần của tôi. Nàng cúi ăn, một tay che nón, một tay bóc bóc, chাম chাম. Một vệt nước mắt chảy ngoằn ngoèo trên mép, nàng len lén trở tay quệt vội, cái môi thì loang loáng mỡ.

Mơ mộng vụt tắt. Tình yêu tan biến. Tôi bước đi mà hình ảnh vệt nước mắt màu cánh gián lơ đãng chảy bên khóe môi của nàng cứ ám ảnh mãi. Ôi, thiên thần, tại sao em không bay trên cao mà lại sà xuống mẹt bánh mướt, để tìm ta tan vỡ thế này???

Đọc xong tắt máy tính định đi ngủ thì mẹ bảo, “Năm ni mi được tuổi đó, mãn răng mà lấy vợ trong năm ni thì tốt, thầy nói rứa.”

Tôi buột mồm: “Mẹ coi con Huyền được không?”

Mẹ chép miệng: “Nghề nghiệp hần chưa có, với cả mắt ướt ướt rứa là khổ lắm đó... Bữa mô mi chở tau đi nhà con Thủy nhởi hè, coi mặt cày. Thích thì tìm hiểu, không thích thì thôi, chơ mẹ hần tính hay lắm đó!”

“Cái con mà hôm trước mẹ khen... khỏe đó chi?”

Mẹ lúng túng lờ đi.

“Nhìn cụng được chơ không đến nội mô, hần mãn trạm xá của xã, nghề nghiệp ôn định rồi chi nựa!”

Đang chán đời nên nói bừa: “Tùy! Bữa mô rủ nó đến đây coi mặt cái, coi có vai u thịt bắp, mồ hôi dầu không?”

Mẹ lại giãy nảy lên.

“Cha tổ nhà anh! Cọc đi tìm trâu à mà đòi hán đến nhà trước? Anh cứ coi con gái người ta như rơm như rác thì biết khi mô mới lấy được vợ?”

Bực cả mình, tự nhiên lôi một đĩa vớ vẩn nào nhét cho người ta, làm như tôi mất giá, ế ẩm lắm không bằng.

Thế rồi đến lúc đi nằm, bỗng dưng thấy dạo này tôi mất giá thảm hại thật, không mất giá mà phải ngồi chờ ba cái vụ mai mối lớm khớm này à? Tôi không muốn người khác tạo kịch bản cho mối quan hệ của mình. Đứa con gái trong mơ của đời tôi đang ẩn nấp trong rừng, chỉ chờ một tiếng sét xẹt qua là sẽ xuất hiện như một thiên sứ thánh thiện. Nàng đang ở đâu? Đừng nói cô em mồ hôi dầu kia chính là nàng nhá!

Bảng một tuần sau, buổi trưa mẹ đưa cho tôi mẫu giấy bé bằng bàn tay, khoe: “Đây rồi, tau lấy được số con Thủy đây rồi! Vừa hỏi mẹ hán đó!”

Số đẹp ghê, bốn số cuối là... 9630. Phì cười. Mẹ hỏi.

“Răng lại cười?”

“9630... Hehe... Răng em này đẹp phải biết đây!”

Mẹ nghe thế cũng cười theo, bảo thôi đừng đùa nữa, có chi liên lạc với nhau đi, biết mô duyên phận cụng nên.

Ông chú ngồi cạnh hòa vào.

“Ừ, thử đi, mất chi của bạ. Gái vùng nó mần rứa chơ nhiều con xinh lắm đó!”

Tôi cũng đâm ra tò mò, bèn lưu lại số. Ở mục tên, lưu chữ Bé Khỏe. Tối nay không có bóng đá, ngồi ng-hịch ngòm nhắn tin đợi đến giờ đi ngủ là vừa...

Tối, xem thời sự xong, định lang thang lướt web thì sực nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Soạn ba bốn cái tin, đọc xong lại xóa vì thấy nhạt quá. Nghĩ mãi, nát cả óc không tìm ra câu gì cho hay ho, cuối cùng bí quá gửi bừa.

“Hi Thủy! Thử đoán xem ai đây nào?”

16 phút sau.

“Chịu thôi, ai rứa, khai mau?”

Thấy tiền đồ trả lời có vẻ chậm, sốt ruột, tôi lôi cái sim khuyến mãi ra gọi luôn đỡ lãng nhăng mất thời gian đong đưa.

... Hơn 30p chém gió, không nhớ cụ thể đã nói những gì, nhưng chốt lại có mấy ấn tượng như sau:

– Giọng em này đúng là danh bất hư truyền, to và khỏe vãi, nhức hết cả đầu.

– Cách diễn đạt là kiểu gái quê mới ra thành phố được ba tháng, đó là pha trộn thô ngữ với vài ba từ thành thị, thi thoảng uốn éo cho ra vẻ con người thành thạo giao tiếp. Tôi vừa nghe vừa “Thế à?” đều như vắt chanh.

– Tôi bảo hôm nào đến nhà em chơi, nàng thẹn thùng và e lệ hẹn gặp nhau ở quán cà phê nào đó cho tiện. Tôi ra cái hẹn cụ thể, nàng ok cái rụp (mất cả hứng). Hết.

Hẹn hò xong, tự nhiên áy náy như có lỗi với em Huyền (mặc dù trong lòng chả thấy tí cảm xúc đáng kể nào). Đơn giản là cho mẹ tôi khỏi phải PR, quảng cáo mặt hàng mãi, với lại cũng thấy hơi hơi... tò mò. Biết đâu nàng như con chim bói cá, giọng hót thì dở ẹc nhưng lông lá sặc sỡ, bắt mắt thì sao?

Rồi buổi hẹn cũng đến. Đó là một chiều mưa lẹp nhẹp và rét mướt. Tôi bảo với mẹ là đi nộp báo cáo, cái áo mưa bèo nhèo khiến tôi trông như tay xe ôm vẫn đợi khách nơi cổng chợ. Tóc tai cũng bèo nhèo như chim sẻ gặp mưa, kệ, cùng lắm xuống uống cà phê, bốc phét dăm ba câu rồi về chứ gì?

Quán cà phê Dừa. Chọn chỗ ngồi kín đáo bên mấy lùm dừa nước rậm rịt, trong lúc suy nghĩ nên gọi đồ uống gì cho lạ lạ tí, tôi tranh thủ dùng tay cào cào lại mái tóc bê xê lét vì mưa.

“Anh uống chi ạ?”, em nhân viên khom lưng, vờ vịt giả nai, lí nhí hỏi.

“Ừm, cho anh ly sữa chua đánh đá với bao thuốc!”

Quán mở bài hát khi mốc gì đó, có vẻ như song ca vì thấy hai đứa nam nữ cãi nhau căng phết. Kết thúc bài cãi nhau là lời cô gái hờn mát “*Thôi anh cứ đi đi và đừng nhắc gì tôi...*”. Ngó sang bàn bên thấy nam thanh nữ tú đang gật gù khen hay.

Ngồi đót thuốc hơn 10 phút vẫn chưa thấy em Thủy đâu. Bắt đầu sốt ruột. Chợt điện thoại tít tít (chắc nàng gặp mưa nên đến nhắn tin xin lỗi đến muộn đây, ừ, lịch sự thế còn được). Tin nhắn: “Anh à, bà em mới bị ốm nên em không lên được, thông cảm nha”.

Xong. Ước chế không phím nào tả xiết. Cái bài ông, bà, chú, dì, cô, bác... ôm đột xuất đi viện sao mà kinh điển thế không biết? Giận run người, định trả lời “Bà bị ôm sao em còn hẹn anh làm gì cho anh mất thời gian ngồi đợi em? Em chơi được đấy!”, nhưng may hôm trước mới đọc trên mạng câu gì đó đại ý khi nóng giận mà kiềm chế nhẫn nhịn được mới là phép ứng xử của bậc trung dung hơn người, nên phanh lại kịp.

Chần chừ một lúc cho nguội bốt rồi nhấn lại “Ôi, bà em có làm sao không? Uh vậy thì em cứ chăm bà cho chóng khỏi nhé, gặp em sau cũng được mà”. Mẹ, éo ngờ có những lúc tôi đạo đức giả tởm thế.

Tin đến, “Rửa anh nha“...

Xỏ lại giày, rút ví trả tiền gói thuốc với ly sữa chua đánh đá. Đi mấy bước sực nhớ ly sữa chua mới chén được vài thìa, bèn quay lại vét hết cho đỡ phí của. Rồi về trong bể bàng...

Đến ngõ, mẹ đang nhặt lá, ngẩng lên hỏi mô về sớm rửa? Cười, nói thật nha, đi gặp cái con mà suốt ngày mẹ nhắc tên. Mẹ tôi tròn mắt liên thoảng nói thật a, thật a. Tôi bảo con lừa mẹ làm chi? Mẹ hấp tấp đi theo sau, hỏi rửa hần đẹp không, đẹp không? Tôi bảo đẹp. Đẹp đến nỗi hẹn gặp rồi nhấn tin bảo bà ôm, hức. Mẹ nheo mắt, rửa... rửa hần cho mi leo cây à? À, con ni hay hề, để tôi tau hỏi lại mẹ hần mới được. Tôi đá chân chống cái tạch, lằm bằm, “Thôi kệ nó, vụ này cũng chả hứng mấy!”

... Không hứng mấy, nên suốt gần chục ngày sau đó cũng không liên lạc trở lại. Cho đến một hôm...

9 giờ tối, em Huyền bất ngờ nhấn tin, “Anh gặp đối tác rồi chứ? Có chi vui kể em nghe đi“.

Tôi rất thích kiểu nhấn tin như này. Nó vừa thể hiện sự quan tâm vừa khơi gợi tâm sự của người ta, mà tôi thì lằm chuyen để chém gió quá, để trong lòng không chịu được.

Trả lời lại, “Ui em ơi, anh bị cho leo cây rùi, có gặp được đâu!“.

“Hic, sao thế ạ? Kể em nghe nào.“

“Để hôm nào anh lên anh kể một thể, lên nhà em ăn khoai hây.“

“Hi, hết khoai rồi nà, mùa ni có ngô thôi. E để phân, anh mà không lên là e phạt đó nha!“

Nhấn qua lại vài tin nữa rồi tắt máy ngồi nghĩ ngợi miên man. Huyền khó hiểu hơn nhiều đứa con gái đã gặp, đã yêu. Nhiều lần thấy nhớ nhớ, cũng định liều mạng thể hiện tình cảm, kiểu “Anh nhớ em“

mặc cho em nó muốn hiểu thế nào thì hiểu nhưng may mà kiềm chế được.

Thứ tình cảm mù mờ, mong manh này để yên thì đẹp. Không ai bạo gan dân thêm bước nữa thì đẹp. Giữ riêng và kín đáo kiểu nửa vời chắc cũng sẽ đẹp. Có những vẻ đẹp mà càng với tay ra cố nắm giữ, nó càng vượt xa tầm mắt. Như thể trên người...

Bây giờ đã cuối thu. Trời se se lạnh về chiều. Thời tiết mát ngọt như này không có người yêu là một tổn thất vô cùng to lớn. Chiều nay có hẹn. Một cái hẹn rất trữ tình: đi coi chim! Người hẹn là bố em Thủy (cái em bắt tôi ngồi thiền ở quán cà phê xong không đến). Ông chú này hay ghi lô đề chỗ quán nước cậu họ tôi, vô tình thấy tôi nuôi mấy con chào mào, bèn bảo “Chơi làm đánh gì chào mào, bựa mô xuống nhà chú coi mấy con họa mi, thích thì chú để cho một con mà nuôi”. Tôi vốn mê chim, lại thấy ông chú xởi lởi, nói chuyện suồng sã nhưng chân tình, nên gật đầu cái rụp. Mãi sau này mới biết hóa ra chú chính là papa của Thủy. Ủ, bố em thì sao?

Chú tên Đoàn, nhà ở Sơn Trung, ngay ven sông Phố. Trước hôm xuống chơi, tiện thể xem chim cò thế nào, chú bảo mi cứ xuống nhà chơi cho biết, ta làm be riệu nếp ngâm nhưng hươu rồi ngồi nghe chim hót nó mới phê. Rửa nha, xuống qua cầu Ngàn Phố một đoạn thì gọi cho chú, chú phi xe ra đón.

Trời sâm sâm tối mới đi làm về. Qua nhà mặc quần ngắn, áo ba lỗ, chân xỏ tông lười... nhìn rất đúng dáng dân chơi nửa mùa phố huyện.

Cầu Ngàn Phố mới đây rồi. Dừng lại ven đường hỏi mấy bà đang cào lúa, một chị bảo a lão Đoàn hỏi á? Nhà trong làng nó tề, hơi vòng vèo đó. Tôi sợ lạc, nên rút a lô ra gọi cho “lão Đoàn hỏi”. Chú à, cháu đây, đến nơi rồi, chú ra đón với. Ông chú nhiệt tình bảo chú ra ngay, cứ đứng đó...

5 phút sau thấy một quả *rim tàu* mù mịt khói lóc cóc đi ra. Chú Đoàn khoát tay, “Đi theo chú, nhà gần ngay đây chớ có khó tìm lắm mô”. Chú chạy trước, tôi bám theo. Con đường vào chạy qua bãi ngô xanh um, khung cảnh đồng quê thanh bình lắm. Nhà chú Đoàn nằm trong ngõ, ngay trước sân là chuồng bò, giếng nước, mấy cây mít, sát với gian bếp là dãy chuồng hươu tương đối bề thế.

“Vô đây, vô đây...”, chú vồn vã gọi. Ngó vô, trên giường là một em gái đang ngồi coi ti vi (mặc quần cộc sát đơ, đùi trắng vãi). Thấy tôi sắp bước vào, Quần Cộc lẩn nhanh xuống nhà dưới (không thèm chào khách mới chuỗi)...

... Chú Đoàn kéo ghế bảo ngồi xuống đây làm cốc nác mới cây đa, à mà con Liên mô rồi hề, xuống rang mấy củ lạc để anh và cha làm chén cho vui mô.

Tôi vội gạt đi, thôi thôi trời sắp tối rồi, bày vẽ làm chi chú.

Chú Đoàn bảo “Ồ đây nhời, ăn cơm xong rồi chú đưa quanh xóm đánh phỏm cho vui chứ về làm cái gì vội, mi thì...” rồi kéo tôi xuống nhà dưới.

Nhà dưới là khu vực bếp núc nối thông với dãy chuồng hươu. Xoong nôi, chày cối, bu gà... nằm lẫn với đồng lá ngô trông bừa bộn góm.

Chú Đoàn bốc nắm lạc trong chum bỏ xuống bàn, với tay nhắc chai rượu trong kệ tủ, vừa lắc lắc vừa bảo “Cây ni là ngâm nhung hươu đây”. Ngó thấy mấy lát nhung mỏng dính trong chai rượu trong leo lẻo, tôi hỏi “Chắc ngâm lần thứ 28 rồi à?” Chú Đoàn trề môi “Mô, mới được... sáu bảy nước chớ mấy, chú ném mà coi, còn ngọt lịm...”, rồi lấy chiếc đĩa khều khều miệng chai, lôi ra 1 lát nhung hươu bé như tép tỏi trao cho tôi. Hê, nhạt nhạt như nhần mầu cau khô, tôi gạt gù khen ngọt ngọt, nhưng nhà nuôi được có khác. Chú nháy nháy mắt, “Đã nói mà”.

Ngồi nhâm nhi một lúc thì thấy Quần Cộc lọ mọ xuống bếp cầm com, dáng đi thoăn thoắt, êm như mèo. Thấy tôi có vẻ quan tâm đuôi trắng, chú Đoàn bảo, “Con thứ hai đó, hần học lớp 12. Con đầu đang đi lấy lá ngoài đồng với mẹ, chắc sắp về rồi!”. Nghĩ thầm, không biết trai làng này đã bao phen đập nhau vì quả đuôi trắng kia nhể?

Bất chợt chú Đoàn hỏi, “À mà chú mi đã vợ con chi chưa hề?” (chắc thấy tôi soi cháu nó kinh quá đấy mà). Tôi bảo chưa chú ơi. “Rứa có người yêu chưa? Chắc có rồi hề, nhìn chú mi phong độ ri tê mà”. Làm tí rượu, mặt cũng đỏ và dày thêm vài li nên tôi chả giữ mồm, bảo, “Khó lắm chú ơi, con mình thích thì nó không thích mình, con thích mình thì mình đang mãi thích con không thích mình... đâm ra chả đâu vào mô”. Chú Đoàn vâng vâng củ lạc, cười hề hề, “Mày nói kiểu éo chi tau nỏ hiểu chi cả, he he”. Tôi gạt gù, “Thì đa số gái mà cháu gặp bọn nó cũng thường xuyên không hiểu cháu nói chi cả”. Chú lảm nhảm, “Chắc rứa”.

Chợt có tiếng xe đạp lạch tạch ngoài sân, ngó ra thì thấy một em gái đang đội lòa xòa bó cây ngô trên đầu, mặt mũi không rõ vì lúc ấy đã sẩm tối. Chắc em Thủy...

Mãi chuyện không để ý, ngo ra ngoài trời đã tối sầm. Chú Đoàn hát hàm về phía em gái đang khệ nệ với bó lá ngô trên đầu, bảo con đầu chú đó, hấn mần bên trạm y tế xã. Tôi cũng đoán ra Thủy, nhưng thôi kệ “nó”. Ông đây đến với động cơ trong sáng và thánh thiện là coi chim nhé nàng!

“Eng ạ!”. Bỏ cái mớ lá rậm rạp trên đầu xuống gần chuồng hươu, Thủy chào khách. Tôi tia vọi tia vàng một cách tông quan rồi gật đầu “Uh chào em, về muộn em hầy!”. Đánh giá sơ bộ là nom cũng được, da nâu mắt sáng, vóc dáng hiền hòa mặc dù không xinh lắm. Nghĩ thâm, như này cũng đủ cho trai làng oánh nhau rồi. Xinh hơn nữa thì đã chả ở đây.

Chú Đoàn cắt ngang “Đi ra đây ta coi chim”. Tôi lẻo đẻo theo ra chái bếp. Nhà có năm lồng, ba con họa mi, một con khướu, một con chích chòe than. Chú Đoàn hạ một lồng họa mi xuống, bảo, “Giờ bật điện lên là hấn hót liền cho coi, con ni máu hót lắm!”.

Đèn được bật lên, chú Đoàn huýt sáo liu tiu cho nó hót theo. Làm đi làm lại mấy lần con mi vẫn chỉ nhảy chơi chơi, chú Đoàn lâm bầm, đèo mẹ, mọi khi bật đèn sáng là hót kinh lắm đây. Tôi sợ chú ngưng nên chữa cháy, “Có khi bựa ni có người lạ nên hấn đột cụng nên”. Chú Đoàn ậm ừ, “Có lẽ rứa. Mà thôi, vớt mẹ nó chim chóc đó đã, lên nhà uống chè xanh, tí nựa com nước xong coi một thể”.

Hai chú cháu kéo cái chõng tre ra giữa sân ngồi uống nước, bắn thuốc Lào. Có tí men, chú chém thôi rồi lượm ời. Chuyện trên trời dưới nước: chuyện đi lính, chuyện đói, chuyện làm ăn rồi chuyện bọn trẻ bây giờ... Chú bảo “Bọn trẻ bây giờ sống đêch có lý tưởng, ý chí chi cả. Nhìn con chú thì biết, đứa nào cũng yếu đuối, hay dựa dẫm vào người khác đâm ra nhọt nhọt lắm. Thời bọn chú đi bộ đội á, say mê lý tưởng, mạnh mẽ mà sôi nổi cực kỳ luôn... À mà mi nghe nói giỏi văn, mi có nhớ bài thơ mô hay hay về thời lính chiến không, đọc chú nghe phát. Chớ tau là tau thích nhất cái chí khí ngang tàng của bộ đội thời nớ...”

Tôi xin năm phút lục lại trí nhớ. Nhấp ngậm chè xanh, tôi bảo, “Đề cháu đọc đoạn nì”. Chú Đoàn gật gù khích lệ, ày, đọc đi, đọc đi. Tôi đọc.

“Sau mỗi lần thắng

Những người trần Đèo Cả

Về bên suối

Đánh cò

Người hái cam rừng

Ăn nheo mắt

Người vá áo

Thiếu kim

Mài sắt

Người đập mảnh chai

Vênh cằm

Cạo râu...

Suối mang bóng người

Soi

Những

Về

Đâu?!“

Chú Đoàn vỗ đùi đánh đét, “Mẹ, hay quá, hay quá! Thơ thằng mô đó?”. Tôi bảo của Hữu Loan. Chú Đoàn nhú mắt, “Gớm, đàn bà con gái mà mần thơ hay thật!“, rồi vớ vào nhà gọi lớn “Con Liên mô, mang cái bút, tờ lịch ra đây để tau chép bài ni lại cây. Hay thật đó!”. Tôi bảo chú ơi, Hữu Loan là đàn ông. Chú Đoàn cười hề hề nói, rứa à, giỏi hề.

Ngồi một lúc thì Thủy đi ra. Nàng mặc quần lửng, áo phông sát nách, nhìn không ra cô em đội bó ngô lúc nãy.

“Mời cha vớ eng vô nhà ăn cơm, chợ dọn xong cả rồi ạ!“

Chú Đoàn bảo ừ ừ, vô mần đội cơm đã rồi ta đàm đạo văn thơ sau. Tôi nhìn trộm em Thủy phát nứa, cảm hứng thi ca bay sạch. Thấy tôi len lén liếc trộm em Thủy, chú Đoàn nửa đùa nửa thật bảo, “Huy này, tuy cái mặt mi nhìn ngu ngu nhưng cách nói chuyện hóm với lại mi vô tư, nên chú quý mi. Đó, nhà chú có hai đứa con gái đó, mi thích mần rẻ thì cứ siêng đi lại, có chi tau quyết cho“. Tôi gãi gãi đầu rồi tên tò nhe răng cười trừ. Chú nói, cười cái chi bí hiểm rứa, hay chê con gái chú quê mùa thì nói rấp đi. Tôi bảo thôi để cháu đi rửa chân tay cho mát cây đã, giềng mô chú hề?

Chú Đoàn dẫn tôi ra giếng, đưa cho cái khăn mặt mốc đen như bánh đa vừng rồi trở vào nhà. Nước giếng khơi mát như kem. Mùi khói rom, mùi ai đó gội lá hương nhu, mùi hoa nhài đầu ngõ... tho-ang thoảng theo gió khiến tôi lạng người vì cảm giác thanh bình.

Rửa mặt xong tôi thung thảng vào nhà dưới. Vợ chú Đoàn đã về, trên tay lủng lẳng túi trứng vịt lộn (chắc mua thêm vì nhà có khách). Hai đứa con gái chú Đoàn lằng xằng kéo ghế, dọn mâm bát, chả đứa nào cười với tôi. Chú Đoàn giục ngồi xuống đi, ta làm chén cho ấm chơ com bữa ni nỏ có chi mô. À mà giới thiệu với mẹ mi với lại hai đứa đây là anh Huy, nhà trên thị trấn (rồi bồi thêm) “Nhìn ngơ ngơ rứa chơ giỏi thơ lắm đó”. Vợ chú gắt, ăn với nói vô duyên, ông ngơ thì có, cháu hề! Tôi dạ. Hai cô em quay mặt bụm miệng cười.

Bữa cơm có cà muối, canh rau ngót, thịt kho (chắc sót lại từ bữa trưa), đĩa tép rang với chục trứng lộn. Chú Đoàn lấy chai rượu nhưng hươu lúc chiều ra, rót hai ly nhỏ, miệng hề hề, “Thôi mãn đi Huy, nhưng mới ngâm đó, ngọt lịm!”. Tôi làm hai ly, ăn một quả trứng với bát cơm. Chả phải khách khí, cơ mà tự nhiên không muốn ăn. Em Thủy vẫn chiến đều, cà cắn rôm rộp nghe rất sinh động. Em Liên chốc chốc lại cúi xuống gầm bàn thò tay đập bốp vào đùi rồi lẩm nhảm, “Muỗi cắn đau quáaaa...”. Tôi nghĩ thầm bọn muỗi thật có diêm phúc...

Sắp xong bữa thì có ánh đèn pha xe máy dọi thẳng vào sân. Chú Đoàn thì thầm bên tai tôi, “Bạn của Thủy đó, kệ hấn thôi cứ ăn đi”. Thủy và nột bát cơm, xong bỏ bát đi ra. Chú Đoàn bảo thằng ni mãn bên huyện Đoàn (hay thị Đoàn chi đó, chả nhớ rõ) nghe nói sắp đi học thạc sỹ rồi đó, giỏi lắm, chi cụng biết. Tôi ừ à cho qua chuyện, rồi ngâm tằm đứng dậy, không quên khen rượu nhưng ngọt, uống tí mà tê hết cả rốn. Chú Đoàn với theo “Đạ nói mà”...

Ăn xong chú Đoàn bảo ta lên nhà trên uống nác, nỏ ngại mô.

Nhà trên. Chú khách tầm 27 – 28 tuổi, áo sơ mi đóng thùng, giày đen bóng láng, tóc bồ đôi, cái mũi tẹt dí... đang mãn mò với cái Q. Mobile M45 trên tay, đối diện là em Thủy (đã kịp bôi son cho quả môi đỏ sẫm lên, trông như sắp bước ra sân khấu cải lương). Tôi và chú Đoàn kéo ghế ngồi chung. Chú Đoàn hỏi thanh niên kia, “Bữa ni có đi làm về không cháu?”. Lắc cái đầu bồ đôi cho tóc rẽ ra, (từ nay gọi là Bồ Đôi cho tiện) nói, dạ có chú ạ, cuối tuần công việc ngập đầu làm không hết, bao nhiêu là kế hoạch hoạt động, mệt lắm chú ời.

Trên ti vì đưa bản tin vụ tranh chấp mấy hòn đảo giữa Nhật và Trung, chú Đoàn hỏi băng quơ “Răng lại gọi là Điều Ngư hề?”. Bồ Đôi bảo, dạ vì hình dáng của cây đảo nó giống cái điều bát hút thuốc缭绕 đó

chú, ngày xưa ngư dân Trung Quốc ra khơi đánh cá thường ghé vào đảo nó nghỉ ngơi hút thuốc, đó cũng là nguyên nhân nữa chú ạ. Chú Đoàn ghé tai tôi bảo, “Giỏi lắm đó, chỉ cần biết!”. Chú Đoàn hỏi tiếp, rứa cây đảo nó thật ra là của ai? Bồ Đôi gật gù “Một câu hỏi hay và đầy tính thời sự đây... Thực ra hẳn là của Nhật chứ ạ”. Chú Đoàn thắc mắc, rằng lại của Nhật hè? Bồ Đôi bảo, “Vì cháu ghét thằng Tàu!”.

Tôi bảo, cái này chú cứ hỏi Gu gồ là ra cả. Chú Đoàn nhăn trán, “Cu Gồ là thằng mô mà biết rõ rứa?”. Em Liên ở trong buồng thờ cổ ra bảo bố ơi, nó là mạng internet, chớ thằng mô. Bồ đôi chen ngang, “Thằng Nhật hẳn nó sợ mô, vũ khí với phương tiện của nó hiện đại gấp năm lần thằng Tàu. Cháu có thằng bạn du học bên đó, hẳn viết thư về kể, hàng ngày hẳn đi học bằng tàu điện ngầm, gọi là Mê rô đó, đi từ Sen ca cu tới Ma đa gát xì ca là 350 cây chỉ hết nửa tiếng đồng hồ. Hiện đại cực kỳ luôn!”. Chú Đoàn lại gật gù vào tai tôi, “Giỏi thật, chuyện mô cũng biết, thạc sỹ có khác!”. Em Thủy cũng gật đầu ra chiều ngưỡng mộ lắm. Tôi điên hết cả người...

Với ánh mắt ngưỡng mộ lộ liễu của Thủy, bàn nước bây giờ đang là show độc diễn của Bồ Đôi. Trên ti vi điểm qua tin gì là lập tức bình luận viên Bồ Đôi của chúng ta phun châu nhả ngọc theo. Giọng của chú này to gấp ba lần giọng biên tập viên Vân Anh, làm tôi chỉ thấy hình ảnh loa loa lướt qua màn hình.

Ti vi đưa tin về tình hình động đất ở khu vực thủy điện Sông Tranh, Bồ Đôi khề khà “Cái ni dân kêu từ lâu mà quan chức ở trên cứ bình chân như vại, cuối cùng dân chết chứ ai? Ở mình rứa đó, giống như trong tác phẩm Tắt đèn của Nam Cao có ông quan tên là Bá Kiến khi mô cũng nói câu “Biết rồi, khổ lắm, nói mãi”, biết chớ có chịu giải quyết mô...”.

Thủy mồm mỉm cười tán thưởng, “Eng ni tài thật, chỉ cần biết, chỉ cần nói được... hihi”.

Bồ Đôi khiêm tốn, “Bình thường, có chi mô em, đọc nhiều thì biết thôi”.

Tôi nãy giờ ngồi đực mặt như ngỗng ỉa, chả tham gia được câu nào cho gọi là có hàm lượng chất xám. So với thằng cu này thì trong mắt Thủy, tôi đúng là đứa chỉ biết dựa cột mà nghe. Thấy tôi có vẻ u ám, chú Đoàn tinh ý nhăm nháy “Ta ra ngoài sân nghe chim hót đi”. Tôi lăm lăm đứng dậy đi theo. Hơ, tạm thời ti số 1 – 0 nghiêng về đội bạn!

Ngoài sân, em Liên quần cộc đang ngồi trên chõng tre với cái điện thoại. Ngó thấy tôi, Quần Cộc bảo, “A, em hỏi tí nè. Răng điện thoại của em tự nhiên không vô được phây búc eng hè?”. Tôi loay hoay thử tắt

nguồn khởi động lại, vẫn không được. Khôi phục cài đặt, cũng không được nốt. Cuối cùng tháo cái thẻ nhớ ra, vô lại thì ok ngay. Quân Cộc reo lên, cảm ơn eng nha, màn em hồi nại đến giờ tưởng máy hư rồi chơ, thanh kiu eng, hihi!

Không khí có vẻ thân thiện hơn, chuyện trò vui vẻ qua lại một lúc, tôi thăm dò, “Cái anh kia là người yêu chị em à? Nhìn đẹp trai hê!“. Quân Cộc xí xón, “Mô, đang tìm hiểu thôi. Mà eng nó giỏi lắm đó, chuẩn bị đi học thạc sỹ thì phải“. Tiễn thẻ đang nuốt cục tức này giờ (chắc do GATO), tôi xả luôn cho sướng mồm, “Giỏi mô không biết chứ anh nghe ông đó toàn nói sai linh tinh“.

Quân Cộc ngược lên nhìn tôi sững sờ, rồi cao giọng, “Người ta thạc sỹ đến nơi... eng thì...“. Nói nửa chừng, ranh con đảo mắt nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, ý như muốn mỉa trang phục tuềnh toàng của tôi (nghĩ thầm, mẹ, chớ thấy bệ hạ ăn mặc lôi thôi mà coi thường nhá). Ngập ngừng một lúc, Quân Cộc hỏi “Em hỏi thật eng nha! Có phải cha em dẫn eng xuống là định giới thiệu eng cho chị Thủy nhà em không?“. Tôi cố nặn một nụ cười thật vô tư, bảo, “Mô. Anh xuống coi chim thôi!“.

Ranh con thở hắt ra, buông một câu khiến tim tôi tan nát trăm mảnh, “Ày rứa chơ! Em cụng nghĩ rứa, chơ ai đi tán gái mà... nhìn như eng“. Tền tò ngó xuống: tông lào, quần ngố, áo 3 lỗ, tóc tai không ra một trường phái thời trang nào cả. Bỏ khỉ, tỷ số 2 – 0 rồi đây.

Chán quá chả muốn coi chim chóc gì nữa. Tôi đang làm sao thế này? Thích một đứa mới gặp, không được nó để ý >> buồn? Hay chỉ là tâm lý hiếu thắng, muốn nó thích tôi để thỏa mãn cái tôi sĩ diện? Lại nhớ hồi xưa có một em suốt ngày nhắn tin hỏi tôi, “Anh ơi, thật ra dạo đó anh có thích em, yêu em không?“. Tôi đã trả lời lần thứ 1869 rằng có hơi thích thích tí, nhưng ẻm vẫn không tha. Bực quá tôi bảo, “Nhưng em hỏi để làm gì?“. Nó cười hihi, “Để biết rứa thôi, nỏ màn chi cả“.

Hừ, giờ thì tôi cũng giống em đó lắm. Một thứ tâm lý rất đàn bà! (Nghĩ đến đây chợt tưởng tượng nếu mặc cái váy hoa vào, trông tôi như nào nhỉ?..)

9 giờ kém 15. Ngó vào nhà trong định chào về, vẫn thấy thạc sỹ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý đang phun châu nhả ngọc. Mẹ, nhìn mà anh thấy giống thằng MC đám cưới vãi, chả hiểu em Thủy kia mê chú mày ở cái điểm gì...

9 giờ 28 phút. Che miệng ngáp vặt ba cái liền, đang đảo mắt tìm chú Đoàn để chào về thì ngoài ngõ chó sủa um lên. Một tốp phải đến năm sáu chú (trông phong thái biết ngay giai làng) ồn ào đi vào. Hóa ra trong đám ấy có hai chú biết tôi, chào hỏi qua loa xong cả hội sà xuống

chống ngồi. Em Liên nhóm dậy linh ngay xuống nhà dưới.

Một chú bảo, “Đại ca xuống tận đây à! Chịu khó hè!”. Tôi bảo anh đi coi chim thôi, các chú đi thả dê mà đi muộn rứa. Chú kia với tay lấy cái điều cày, vắn về mũi thuốc, cười cười, “Nói thật với eng chơ tôi rồi không có chỗ mô nhởi, anh em tổ chức đi ngát ngát cho vui chớ nỏ có ý đồ chi mô”.

Hehe, đi ngát ngát, tôi cười rung rốn. Chú tóc xoắn, còi còi trề môi bổ sung, “Nói chung là tôi tới đến nhà bố Đoàn uống nác chè, bắn điều thuốc lảo, nhìn ngực em Thủy phát rồi phấn. Chơ tầm cỡ như bọn nhà em tuổi chi mà tán hấn”. Ô ồ, té ra giai làng tỉnh đôn hơn tôi tưởng.

Tiện thể sắp về, sẵn ghét thằng cu Bồ Đôi, tôi hát hàm vô nhà rồi nói, anh thấy thằng nớ hình như là người yêu em Thủy thì phải, ăn mặc thôi rồi hè! (Cái này gọi là quảng xương cho chó cắn nhau đây.)

Đúng như tiên đoán, năm ánh mắt hình viên đạn tia thẳng vào chỗ Bồ Đôi ngồi. Một chú bảo, “À cái thằng ni hấn chập chập ấy mà, được cày xe ga đẹp”. Chú môi trề đưa ngón tay lên miệng xùy xùy ra hiệu cho cả đám im lặng, “Để coi hấn đang bốc phét cái chi”. Ngoài sân im bật.

Trong nhà, Bồ Đôi đang vung tay chém gió với em Thủy, nghe loáng thoáng, “...Em phải biết vấn đề cơ bản của triết học là gì. Vấn đề cơ bản của triết học là vấn đề về mối quan hệ giữa tồn tại và tư duy, giữa vật chất và ý thức. Nó là vấn đề cơ bản vì việc giải quyết nó sẽ quyết định cơ sở để giải quyết những vấn đề khác của triết học... bla bla”. Thủy chống cằm, mắt chớp chớp ra chiều rất tiếp thu.

Tôi hỏi mấy chú kia “Các chú có hiểu chi không?”. Chú rằng vầu phi bã thuốc cái roẹt, bảo, nỏ hiểu cày khu mấn chi cả, eng hiểu thì giải thích cày! Tôi nói tau cũng như mi, nỏ hiểu cày khu mấn chi cả, rồi đứng lên chào về.

Chú Đoàn hấp tấp chạy ra tận ngõ tiền chân, lú lú nói thông cảm nha, thông cảm nha, bực mô đến nhởi rồi ta nói chuyện sau hè. À mà nỏ ưng con chim mô à. Ày ày, về nhà, về nhà...

Xe chạy ngang qua bãi ngô, dừng lại đái bậy phát giải đen. Gió lùa mát lạnh bên má, mùi phẩn ngô ngai ngái thơm, xa xa góc trời một ánh sao vụt qua. Bồ khi, cảnh vật như này mà ta cô đơn quá...

Chương 6

on 10 giờ đêm mới mò về. Đứng tần ngần trước cánh cổng khóa chặt, chợt thấy trống rỗng vô cùng. Rút điện thoại rà số Ốc như một phản xạ vô điều kiện.

Chuông tút tút một hồi dài. À, lại mới đổi nhạc chuông hử? Mỗi lần Ốc thay nhạc chuông nghĩa là nàng mới trải qua một biến cố nào đấy: bị mẹ mắng, chửi nhau với thằng người yêu hoặc đơn giản nhất là mới uống 5 vỉ thuốc ngủ vì tự nhiên chán đời.

“Chi rứa?” (giọng ngái ngủ) “Đang buồn buồn...”

“Đã bia rượu chi chưa đó?”

“Điên à...”

“Híc, nhưng mà có chuyện chi kể coi mô?”

“Đang đứng ngoài đường đây, lạnh sun vôi.”

“Răng rứa?”

“Không răng lợi chi cả. Đi với anh nha?”

“Hâm à? Đi mô giờ ni?”

“Rứa thì thôi.”

“Em đang ở nhà chị Xuyên, anh chị nớ đi Huế nhởi nhờ em ngủ coi nhà.”

“Đến được không?”

“Ừm... đến một tí rồi về nha, nỏ ở qua đêm được mô”.

“5 phút nữa ra mở cổng nhé, anh đến đó chờ luôn.”

“Rồi... mà có chuyện chi rứa không biết?”

Ngõ nhỏ, sâu hun hút không một bóng người. Tắt máy, dắt xe rón rén bước vào. Tiếng cửa tôn lạch xạch hé ra khoảng nhỏ.

“Đồ hâm.”

Nàng thò cổ ra khẽ gắt.

“Vô đi, khiếp sương a ri mà không mũ nón chi cả. Lạnh không?”

Tôi bảo lạnh rồi rút điều thuốc làm một hơi. Ốc vừa kéo tay vào trong vừa tát nhẹ nhẹ lên má tôi. “Hừ, nói bỏ thuốc mà cứ hút như điên, mồm khi mô cũng hôi rình y.” Ngó quanh khu bếp, tôi hỏi có chi ăn không, đói vãi ra? Nàng cuống quýt mở tủ lạnh, lôi ra mấy quả cà chua bảo em làm mỳ tôm cho anh ăn nha? Tôi gạt đầu. Mẹ khi, lúc tối ở nhà chú Đoàn mãi nhìn đui em Liên nên ăn có mỗi bát cơm í mà.

Đợi tôi lừa xong tô mỳ, Ốc lại gần quàng tay qua cổ (mùi nước hoa thơm kinh), “Khai đi, bạ ni có chuyện chi?”. Tôi ừ hử bảo tí kể cho nghe. Nàng xiết tay mạnh hơn làm tôi suýt nghẹt thở, “Bị sếp chửi hay là thích con mô mà hấn không cho hun à? Hi hi... Chơ nỏ có chuyện tự nhiên đêm hôm gọi cho người ta mô hề?”.

Ốc luôn có kiểu nói chuyện tưng tưng kiểu thế. Nàng mặc đồ ngủ mỏng tang và ngắn cũn, thân hình vẫn thế, luôn luôn sexy nóng bỏng.

“Vừa đi coi chim dưới Sơn Trung về.”

“Bóc phét, chim chóc chi cả đêm rứa?”

“Thì coi từ chiều rồi ở lại ăn cơm luôn mà.”

“Kiểu ni là nhà nớ có đưa con gái nhìn ưng mắt rồi đây...”

“Hê, em khi mô cũng như ở trong bụng anh là răng hề?”

“Hi hi, rứa có mần ăn được chi không mà mặt mày u ám rứa? Con nớ xinh không? Xinh bằng em không?”

Cái tên ngộ ngộ của Ốc là do tôi đặt vì lần đầu tiên gặp nhau thấy nàng có vẻ gì đó nhang nhác Ốc Thanh Vân (tất nhiên không xinh bằng). Hôm đó mẹ tôi sai mua hộ gói thuốc nhuộm tóc ở hiệu thuốc, tôi hỏi mua ở mô? Mẹ bảo chỗ con bé lông mép rậm rậm đó, cái hiệu nằm gần mấy hàng bán hoa quả.

Vào hiệu thuốc, ngó mãi không thấy ai đứng quầy, tôi lấy chùm chìa khóa gõ cách cách xuống mặt kính.

“Dạ... đây rồi!!”

Tiếng con gái vọng ra chua lôm.

“Anh mua chi ạ?”

À cái con bé rậm lông mép là nàng hử? Da trắng, mặt tròn, dưới ngân mắt có bông nước như con tằm. Theo sách nhân tướng học là đa tình lắm đây.

“Lấy cho anh gói thuốc nhuộm Hàn Quốc. Bao nhiêu em?”

“Dạ... thường thì 23 nghìn... nhưng em để cho anh 21 nghìn.”

Móa, tôi thì có cái quái gì đặc biệt đâu nhể? (Mặc dù phải thừa nhận mười đứa con gái gặp tôi thì chín đứa khen đẹp, đứa thứ mười không có ý kiến gì vì nó biết có nói cũng thừa!)

“Ồi, toàn chữ Hàn hả em?”, tôi ngó nghiêng dòng chữ hướng dẫn sử dụng trên bao thuốc.

“Dạ, hàng xách tay nên không có tiếng Việt anh ơi!”

“Ừm, để coi bọn nó viết cái chi”, tôi lẩm nhẩm đọc, “... soi jun kim sung chim kim chi mi won...”

Con bé trở mặt thán phục.

“Ồi cha! Anh... anh... biết tiếng Hàn à? Hihi... anh làm em bẽ bụng rồi đây này. Rửa rửa đại khái dịch ra là chi anh?”

“À, đại ý nó khuyến cáo để xa tầm tay trẻ em mang thai và phụ nữ dưới sáu tháng tuổi. Mẹ, bọn này cẩn thận ghê!”

“Hiii, dịch bốc phét mà nghe như thật.”

Rửa là quen. Sau này nàng bảo lúc nớ nhìn mặt anh như thằng ngố, pha trò mà thần nhiên như không làm em nghĩ đến lại phì cười. Tôi cười, nói anh thì ấn tượng đã man với hàng rìa mép xanh ngắt của em, nhìn sọc xi thôi rồi, hê hê.

Tôi gọi Ốc là bò, nhưng thật ra đó là một mối quan hệ không được định danh trong tự điển. Ốc là ly nước ngọt, uống đến đâu biết đến đấy, không để lại dư vị để khiến người ta ngấm ngấm nhớ tới mỗi khi quay quắt vì một điều gì đó. Còn Ốc coi tôi là “thằng anh trai” bất cần, người có thể kiên nhẫn ngồi nghe nàng kể những chuyện không đầu không cuối tới nửa đêm, nhưng thậm chí không biết chính xác nàng bao nhiêu tuổi hoặc làm nghề gì (ngoài việc thi thoảng trông hiệu thuốc giúp mẹ).

Giữa hai người ngấm quy ước không bao giờ ghen hay chửi mửi vào chuyện tình cảm riêng tư. Tôi biết nàng có người yêu, một thằng cu choai choai thi thoảng vẫn nhắn tin cho nàng với những ký hiệu xì tin như quốc ngữ Ả rập xê út. Nàng biết tôi thích em này, ghét em kia, đôi khi hưng lên còn “bày” cho tôi cách tán gái... Nói tóm lại, cả hai không đặt kỳ vọng lâu dài cho mối quan hệ rồi rắm và phức tạp này, vì nàng thừa tỉnh để biết rằng mẫu con gái tôi sẽ lấy làm vợ không phải là nàng. Chấm hết.

... Quay lại đêm đó.

Tôi bảo anh ngủ lại đây nha? Lạnh lắm, khuya rồi lười về. Ốc lừ mắt nói hâm à. Mai hàng xóm nhìn thấy thì vỡ mặt em. À kể chuyện chi nghe mò. Tôi kể lại vụ đi bắt hột chim, chuyện em Liên đuôi trắng, em

Thủy ăn cơm cắn cà nỏ như pháo, thằng Bồ Đôi cái chi cụng biết nhưng chả biết cái chi cả...

Ốc nằm cạnh ôm hờ ngực tôi, cười ngoác miệng, “Anh đi mô cụng toàn quan sát tinh tế hê, thấy cả đùi con nỏ trắng nửa tê, thêm nhỏ dãi không anh?”. Tôi bảo à không, chân nó trắng nhưng cong, chân em mới là đỉnh của đỉnh. Nàng nhéo sườn, “Cái đồ nịnh thôi. Rửa tóm lại là có đỉnh đi em nó không?”.

Tôi bảo không. Ốc thở dài cái thượt, “Rửa thì mùa quýt năm mô mới lấy được vợ!!!”

Đáp lại tiếng thở dài, tôi vòng tay ôm trọn Ốc vào lòng, hít hà lên đôi má bụ bẫm và mịn màng của nàng. Ốc nhắm nghiền mắt, dụi dụi mặt vào ngực tôi. Mùi nước hoa phảng phất, mùi cơ thể ngai ngái thơm... khiến tôi lặng người vì cảm giác ngộp thở. “Giá thế này mãi thì thích nhỉ!”, tôi thì thầm bên tai Ốc, “Em có biết câu ấy của ai không?”. Nàng bảo chịu, của ai? À của Chí Phèo nói với Thị Nở lúc thằng này vừa tỉnh rượu, được Nở nấu cháo hành cho ăn. Đây em coi, đàn ông chỉ nhớ nhất bữa nào cho ăn ngon thôi, còn ba cái lời nỉ non đàn ca sáo nhị chỉ xứng đáng vút vào sọt rác. Ốc cười khanh khách, bảo rửa những lúc như này có thằng mô nhớ không? Tôi hôn nàng cái chút, bảo nhớ chứ, hehe tất nhiên anh là ngoại lệ đặc biệt, trên thế giới 1000 năm mới xuất hiện một ca như anh.

Nàng véo má tôi, “Cái đồ bốc phét thành thần, hihi. À chơ mà sau ni đôi nỏ có lấy chắc không anh, chuyện nỏ em đọc lâu rồi quên mất tiêu?”. Tôi bảo à không, xưa nay trong văn học những đôi anh hùng - thuyền duyên chỉ vo ve nhau thôi chứ có lấy được nhau bao giờ đâu. Như em với anh là một ví dụ. Nhưng mà thôi, để anh tác nghiệp tí rồi về. Ốc gỡ tay tôi ra, lờm lờm, “Lại bắt đầu với bàn tay ma thuật rồi đó”.

Nằm ôm nhau trong tiết trời lạnh lẽo như này quả là đã chạm đến bậc tiên cảnh. Nhiều lúc trong hoàn cảnh y hệt, tôi đã từng vợ vờn nghĩ, tình yêu cũng đến mức thế là cùng, cũng đầy đam mê, say đắm và tràn trề cảm xúc bình yên. Vậy ta đang cố đi tìm điều gì ở phía trước? Một bến đỗ hão huyền, càng đi tìm càng thấy vời xa và mất hút, người tôi đang cần tìm có khi cũng đang tìm một thằng khác – hơn tôi.

Chuông tin nhắn của nàng khiến tôi giật thót (mê, trí tưởng tượng đang tung tăng cảnh giới thì đứt phim cái rụp). Tôi he hé mắt đọc trộm. “Hix, vk ngu? ckua?”. Á à, thằng cu Sút bạn trai của nàng. Cái thằng dệp lê, tóc đỏ quạch như râu tôm hấp bia. Chử nghĩa *xì-tin* vãi lúa. Tôi nhắm tịt mắt và gần như nín thở để xem nàng sẽ phản ứng thế nào.

Thật sự thì chưa bao giờ tôi tỏ ra mặt cái sự ghen tuông với nàng (và nàng cũng thế). Mỗi lần đưa nào vô tình kể chuyện yêu đương, giận dỗi... thì đưa ngồi nghe bao giờ cũng dừng dừng bình phẩm (kiểu việc ấy có liên quan đến tớ), nhưng trong tận tim đen vẫn gòn gợn cảm giác ức chế thoáng qua.

Ốc quay người, bấm lách cách vào bàn phím rồi ném tọt điện thoại xuống góc giường, đoạn vòng tay ôm riết lấy tôi. “Đưa mô đó?”, tôi vờ vịt hỏi. Ốc bảo à thằng điên (nó mà bỗng dưng điên thật thì tốt biết mấy). Hừm, bắt đầu nằm im và âm thầm đưa ra bảng so sánh, đối chiếu giữa tôi và thằng điên, xem cán cân tỷ lệ nghiêng về thằng nào (tất nhiên khỏi cần so sánh, tôi cũng biết nó so với tôi chỉ là cái đĩnh vì tôi... yêu tôi hơn).

Sau đây là bảng thống kê, so sánh.

Ngoại hình: Tôi cao hơn nó (mấy lần nó đến đón Ốc, ngồi trên con wave tàu thấy nó cũng rất hợp với dáng con xe ấy).

Mặt: Mặt tôi tuy chú Đoàn bảo “trông ngu ngu” nhưng xét kỹ ra nét hơn nó ở cái mũi cao, vả lại trán tôi cũng rộng hơn.

Mắt: Mẹ tôi hay bảo “trông mắt mày khi mô cũng như buồn ngủ”, nhưng là mắt yêu thế thôi, hồi khám nghĩa vụ quân sự đạt điểm 11/10 chứng tỏ tinh anh; mắt cu Sút kia không lơ lác hay ti hí nhưng nhìn chung bình thường.

Ăn mặc: Cái này tùy gu, tùy thẩm mỹ người đánh giá, tôi thấy nó lôi thôi, bần bần nhưng trong mắt Ốc lại là chất chơi, là bụi bụi và ngẫu đời thì sao?

Tri thức + tâm hồn (gọi là phần mềm đây): Khoản này cấu hình tôi ăn đứt nó nên khỏi cần so. Lợi thế duy nhất của nó là trẻ hơn tôi. Hê, cái này vừa là điểm cộng nhưng cũng là điểm trừ đây.

Xét một cách toàn diện thì nó thua tôi, nhưng trong tình yêu thì ông vua cũng giống kẻ ăn mày (trích lời một ông Tây), nên rốt cuộc mọi chỉ số chả giải quyết chuyện gì hết, vì (lại theo một ông Tây) “tình yêu có lý lẽ riêng của nó”. Biết vậy, nhưng chấp nhận sự thật trần trụi đó là một điều cay đắng. “Nghĩ chi mà dần thối mặt rứa anh?”. Ốc hôn nhẹ lên môi tôi, thủ thi.

“Đề yên anh nằm tí, mệt!” (ông dỗi rồi đấy).

“Em hỏi thật nhá? Anh hứa phải trả lời thật?”

“Ừ, hỏi đi!”

“Nhưng anh phải hứa sẽ trả lời thật lòng?”

“Được rồi, anh hứa!”

Ồc có vẻ ngập ngừng, ánh mắt hấp háy rất khó đoán.

Nàng như chực khóc đến nơi, hai bàn tay run rẩy không biết bấu víu vào đâu, vai rung lên từng hồi. Tôi tròn mắt ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra, phải mất mấy phút lúng túng mới trấn tĩnh lại được.

“Có chuyện chi mà nghiêm trọng rứa?”

Ồc mím chặt môi, lắc lắc lọn tóc rồi thở dài nghe náo cả ruột.

“Nếu người yêu anh không còn trong trắng... anh sẽ nghĩ thế nào? Anh có tôn trọng không?”

Nghe xong câu đó đến lượt tôi thở dài. Lặng lẽ rút điều thuốc ra, châm lửa rít liền mấy hơi. Căn phòng nhỏ mù mịt khói thuốc và trở nên ngột ngạt vô cùng. Trong đầu tôi lập tức thoáng qua rất nhanh một kịch bản, tất nhiên là giả định. Cảm giác và phán đoán của tôi ít khi có sai số quá lớn, nhưng nghe chừng chuyện này nghiêm trọng đối với Ốc nên cứ để yên, xem diễn biến ra sao đã.

“Sao anh không trả lời em?”

Ồc nắm lấy vai tôi, lắc lắc, ánh mắt hoang dại. Tôi quay mặt đi ra chiều suy tư lắm.

“Đợi em bình tĩnh trở lại đã!”

“Không, em có làm sao đâu mà mất bình tĩnh. Em nghe anh nói đây, nói đi...”

Ngó phản ứng của Ốc, tôi suýt phì cười. Hờ, từ trước tới nay quen nhau có bao giờ thấy nàng mất kiểm soát và trở nên yếu đuối vậy đâu. Một cô nàng luôn tỏ ra ngổ ngáo, sẵn sàng ăn thua hoặc chặn họng bất cứ thằng nào nếu thấy ngứa mắt. Là đứa chỉ quen dạy dỗ người khác, ít khi nghe ai vì tưởng như quá thừa sự từng trải (mặc dù trong mắt tôi vẫn chỉ là ranh con).

“Tại sao lại hỏi anh chứ không phải người khác?”

Tôi thả một cái lưỡi câu đầu tiên xuống nước.

“Ừm... Ừm... em tin anh trải đời và nhiều kinh nghiệm sống.”

“Nhưng anh không phải là mẫu số chung của tất cả đàn ông còn lại. Nếu anh đưa ra quan điểm của mình về vấn đề đó thì cũng chỉ là quan điểm của riêng anh, không liên quan đến bất kỳ ai, em hiểu chưa?”

“Em hiểu mà, nhưng anh có khinh người đó không, nếu họ không còn...”

Rít tiếp hơi thuốc dài, tôi đứng đĩnh.

“Người ta đồn cây gỗ quý để làm nhà và các vật dụng khác vì nó hữu dụng. Người ta giết một con chó không biết sữa vì nó vô dụng. Nhưng giữa sự vô dụng và hữu dụng đôi khi không có lần ranh bởi nó còn phụ thuộc cách nhìn nhận riêng của mỗi người. Anh thì không cho rằng cái ấy xứng đáng được đeo bên ngực trái thay huy chương về vang hạm nhất.”

Ồc nghe xong nhovn miệng cười, có vẻ đỡ căng thẳng hơn đôi chút.

“Em kể thật cho anh nghe nha, chuyện ni em chưa nói cho ai biết mô đó!

“Anh nghe.”

“Cái anh người yêu em í, yêu nhau hai năm thì được năm rưỡi đầu thì còn quan tâm, tử tế với em. Nhưng từ khi biết em từng quan hệ với bạn trai trước thì hẳn thay đổi tính cách ghê lắm. Đạo ni em nói chi cũng gắt, có chuyện nho nhỏ xảy ra là nổi khùng đòi tát em. Ăn nói thì cộc lốc, vô tâm kinh khủng...”

“À ra vậy! Chắc nó chưa qua được cú sốc đó em...”

“Chưa hết mô, gần đây toàn hỏi vay tiền em, rồi thì mượn điện thoại đem cầm đồ, em phải đưa tiền mới chuộc được. Mà mấy lần rồi đó, nản lắm... Em thì cho rằng hẳn đang lợi dụng em vì không còn sự tôn trọng.”

“Nhưng em vẫn yêu nó?”

“Rứa mà em vẫn không bỏ được hẳn, chắc em điên rồi anh hè? Giờ hẳn cứ nhắn tin hỏi thăm là kiểu chi cũng sắp vay tiền em, em biết nhưng chưa thoát ra được...”

Ngồi kể lể một lúc, Ốc bảo thôi chết em đang ngâm quần áo trong máy giặt, rồi chạy xuống nhà dưới. Tôi mò trong tủ lạnh lôi mấy lon bia Hà Nội với nhúm nem tai ăn dở ra uống cho đỡ chán. Làm hết hai lon mặt nóng bừng, bắt đầu thấy mạch giật giật bên mang tai, mẹ, đạo này tửu lượng xuống cấp quá.

Tôi vừa nhâm nhi vừa gặm nhấm cái sự vô lý cóc hiểu nổi của tình cảm. Người như Ốc, nếu đi ngang qua một tiểu đoàn 2000 thắng lính đang tập thể dục thì cả 2000 thắng phải ngoái đầu lại thăm ao ước, nhưng cuối cùng lại đâm đầu đi thích một đứa ất ơ. Một đứa trông vừa hoang dã vừa đú bản và chỉ giỏi làm khổ người mình yêu.

Thở dài cái thượt, dốc cổ làm nốt lon thứ ba. Khả một tiếng cho sang, mẹ, đòi là thế đấy! Có đầy thằng dành cả đời trai trẻ học hành, tu luyện, phấn đấu và không ngừng trau dồi mọi mặt để trở nên hoàn thiện hơn trong mắt gái – mà vẫn không lại được với một đứa trên rặng dưới ca tút, tâm hồn lẫn trí tuệ chỉ đủ để nghe nhạc HKT và nhảy đám cưới, may ra học hết lớp 12.

Chợt điện thoại Ốc rung rung. Tin nhắn của “Ck ju”, đọc phát xem nó lắm nhảm cái gì.

“Lạnh hok ngu? dk ck nho* vk wa”.

Đang tây tây, sẵn ức chế, nhắn lại: “Vk với ck là cái éo gì?”

Nó nhắn lại, “Vknoj nank kjeu j vs ck rua? Gian ck oy à? hix lạnh wa vk uj”

Soạn trả lời tiếp, “Lạnh thì ra nhảy sông cho mát đi. Mà mai đi cắt tóc đi thằng dở người, ngứa mắt quá.”

Rồi tắt máy, ném xuống kệ bàn cóc quan tâm nữa.

Mò xuống nhà dưới, Ốc vừa phơi quần áo xong chạy lại vòng tay ôm từ sau lưng tôi.

“Về à?”

“Uh, lượn đây.”

“Mai ở nhà không?”

“Chiều 5 giờ đi làm về.”

“Em đến.”

“Mở cổng đi.”

“Khoan, lấy cái áo khoác em mà mặc vào, ngoài lạnh lắm đó.”

“Khỏi đi.”

Nàng kéo đầu tôi xuống hôn như không muốn rời ra nữa. Ngoài đường không một bóng người...

Như đã nói, quan hệ của Ốc với tôi là một mối quan hệ lạ lùng. Tùy từng thời điểm, tùy trạng thái, khi cả hai đều vui vui, tung tung và không có sự cố tình cảm nào nghiêm trọng, Ốc gọi tôi là “thằng anh”, tôi xưng là “ông” kêu nàng bằng mày hoặc ranh con.

Thi thoảng, đôi ba ngày trong tuần ranh con phóng xe qua chỗ tôi làm dúm vôi cho cái bánh mỳ kẹp ruốc với vài điều thuốc rồi lại phóng đi mất hút (nàng hay rút trộm thuốc của papa, lần nào cũng không quá 3 điếu). Nhưng cũng có lần dăm dúm nguyên bao, không quên khuyến mại thêm một câu khó hiểu, “Hút đi, hút nhiều vào cho nhanh chết đỡ làm khổ người ta”.

Những đêm trăng sông nhàn nhạt, nếu tôi không bận đi chơi với một em mới quen nào đấy, cả hai kéo cái chõng tre ra góc vườn ngồi với nhau đến lúc buồn ngủ quá mới lục đục ai về nhà nấy. Tôi gọi những cuộc đó bằng mỹ từ của các cụ: “đôi ảm”.

Thông thường một cuộc đôi ảm diễn ra theo đúng trình tự như thế này. Đầu tiên là tiết mục điểm báo (hôm nay gặp đứa nào, nói chuyện gì, thấy vụ tai nạn ở đâu, chửi nhau với những ai, khen người này, nói xấu người kia...); tiếp đến là mục sinh hoạt văn nghệ (đêm qua Vietnam Idol có con bé hát bài “Ngọn lửa cao nguyên” như lên đồng, giọng nó thế này, thế này; à mà anh có để ý cái con abc không? Giọng nó dở nhưng vòng một thôi rồi hây, hihi); rồi những chuyện vu vơ trên trời dưới biển không đầu không cuối. Cuối buổi gọt quả gì đó nhai nhóp nhép, nhấp ngụm trà cho thơm miệng, liếc ngược liếc xuôi nếu không thấy ai nhìn trộm tranh thủ hôn nhau vài phút rồi... về.

Nhưng cũng có khi bày trà, bánh trái ra xong ai làm việc nấy. Tôi dựa lưng vào góc hông xiêm hút thuốc mơ màng, còn nàng lôi điện thoại ra gọi cho người này, người nọ. Suốt buổi không ai nói với ai lời nào (có lẽ đã quá hiểu nhau, tưởng như nghe hơi thở cũng biết người kia đang nghĩ gì). Những lúc như vậy tôi với ranh con là một cặp tri kỉ. (Mặc dù không bao giờ ranh con chạm được đến ngõ ngách tâm hồn của một kẻ rắc rối và lập dị như tôi.)

Mẹ tôi thi thoảng thấy hai đứa tụ bọ cũng tò mò hỏi, “Mi với hấn là kiểu chi rứa?”. Tôi bảo chả có chi. Mama nàng đôi khi hỏi, “Bọn bay yêu

chắc à?”. Ranh con tinh bơ, “Có lẽ...”.

Cũng có khi đêm hôm rét mướt, buồn vì đưa con gái nào đó, hay thất vọng về chuyện vu vơ trên trời rơi xuống (mà tôi thì hay thế lắm), tôi phi xe sang gọi nàng xuống ngõ rồi trùm kín áo mưa ôm nhau mặc kệ mưa gió. Lúc đó hai đứa là một cặp tình nhân đúng nghĩa.

Một cặp tình nhân chưa bao giờ mở miệng nói yêu nhau, chưa bao giờ thề thốt lẫn hứa hẹn. Cặp tình nhân mà nếu một đứa bỗng dưng buột mồm bảo “Anh yêu em” (hoặc ngược lại), lập tức đứa kia sẽ vội vàng quờ tay lên trán đứa vừa nói câu ấy để kiểm tra xem trán có nóng không...

Hồi mới quen nhau, mấy lần rủ nàng đi chơi. Nàng nheo mắt như trêu ngươi “Đi đâu nói mau?”. Thì đi lòng vòng cho... mát. Mát à? Muốn mát thì vào nhà bật quạt cho mát! Định rủ đi với ý đồ đen tối hử? Lấp bắp bảo à không, không bao giờ, ai lại xấu xa như em nghĩ... Ranh con cười khanh khách như trong bụng tôi chui ra, “Tôi còn lạ chi cái trò ni của mấy ông con trai!”. Tôi cảm như hén lảng sang chuyện khác cho đỡ bẽ mặt.

Tối nay Ốc hẹn đến. Có lẽ sẽ không phải là một cuộc đôi âm thông thường...

Sáng ghé qua chợ mua ít tôm về làm cá mừi chim. Nhà nuôi gần chục con, đủ cả họa mi, sáo đen, vành khuyên lẫn cu gáy. Cái thú chơi tao nhã này rất kỳ công và mất thời gian, suốt ngày lo mọ chế biến thức ăn, dọn phân, thay nước... Cực và bản kinh khủng, nhưng bù lại nghe tiếng chim hót nhiều khi lạng cả người vì phê.

Sau một hồi lựa chọn, bắt giắc trông sang cái hàng bán bánh mừi kế bên. Một thiếu nữ dáng điệu quen quen, một tay cấp nón, tay kia đang thoăn thoắt chấm mứt bên đĩa bánh đầy ụ. Nhìn kỹ hơn chút nữa, thôi bỏ mệ rồi, không phải ai khác mà chính là Thủy cô nương – người đã cho tôi biết bẽ bàng là gì trong phi vụ đụng mặt cu Bỏ Đôi huyền thoại hôm nao.

Vẫn khuôn mặt ấy, cái áo phong đen ấy, chỉ có điều vẻ mặt nàng hình như đang thỏa mãn vô cùng với rô bánh mừi. Nàng rất tinh tế che nón nửa mặt như dững sỷ giắc đầu với cái khiên trên tay, đôi môi bóng nhẫy lên đầy thách thức. Các động tác bốc, chấm, đưa lên mồm, nhai trệu trạo... được phối kết hợp với nhau nhuần nhuyễn và linh hoạt như đang tham gia sô trời diễn môn nghệ thuật hình thể.

Một giọt nước mắt màu hổ phách khê khàng rơi trên khóe môi gợi cảm, từ từ chảy xuống bên cái cằm thanh tú. Bằng một động tác dứt khoát nhưng không kém phần táo bạo, nàng đưa tay quét một đường

huyền ảo lên cái dòng hồ phách ấy (rồi len lén đưa lên mũi ngửi).

Toàn bộ chuỗi hình ảnh sống động đó kéo dài chưa đầy 5 giây. Tôi sững người lại. Một chút chua chát vụt qua. Rất nhiều mơ mộng tan biến (thoảng nghĩ không biết cu Bỏ Đồi chứng kiến cảnh này nó có còn cảm hứng chém gió nữa không nhỉ?)...

Buổi trưa, mẹ về khoe mới lấy được thêm 5 triệu nữa từ papa của Huyền. (Có ai còn nhớ nàng không? Nếu quên, mời xem lại từ đầu.) Tôi thở phào nhẹ bẫng. Vậy là món nợ kia giờ chỉ còn 9 triệu nữa. Hôm kia vừa nhắn tin qua lại với Huyền, nàng bảo đang chăm mẹ ở bệnh viện tỉnh, cuối tuần này được về rồi.

Lục lại đoạn tin nhắn với nhau.

“Thế bao giờ em mới về nhà?”

“Có lẽ cuối tuần này anh à, nếu chị em vào thì em mới về được.”

“Ừm về đi, anh lên ăn khoai luộc và nghe giọng em cho đỡ...”

“Đỡ gì?”

“Nhớ.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Đã *cop* cho em mấy bài hát hôm kia em nhớ chưa?”

“Rồi mà, anh *cop* cả những bài anh thích nữa, xem em có nghe nổi không.”

“Có lẽ em sẽ thích.”

“Thật không?”

“Thật. Hihi...”

Thích nhất trong tình yêu là giai đoạn “vờn” nhau. Cả hai đều muốn lúng lợ, thò ra một câu cho đối phương hy vọng rồi rút ngay trở lại (vì sợ hớ, sợ tội vội vàng quá). Nói câu nào cũng phải cầm chừng, dò ý của nhau như dò ý thủ trưởng (sợ thủ trưởng phật lòng thì vỡ mặt). Nhưng đổi lại, cả hai sẽ có những cung bậc cảm xúc rất đáng đồng tiền bát gạo (mà tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không có được).

Tôi và Huyền rất ít liên lạc qua điện thoại, có lẽ một phần sợ nói quá nhiều lúc gặp nhau sẽ hết chuyện hay đề nói? Một phần tôi không tin thứ cảm giác được hình thành qua tin nhắn và những cuộc chuyện trò điện thoại bởi nó rất ảo...

Gần 9 giờ tối. Đi ra đi vào mấy lượt, ngó đồng hồ chán chê mà vẫn chưa thấy Ốc đến. Định lang thang ra đường làm ly cà phê rồi về ngủ thì nghe tiếng xe máy vào ngõ. Hàng về đây rồi!

“Đang định ngủ.”

“Bị mẹ lên lớp, trốn mãi mới đi được đây ông tướng ạ!”

Nàng mặc quả quần (chả biết mốt này gọi là gì) mỏng tang như lụa, chỗ gần mắt cá túm lại lũng bồng như cái nơm. Mùi BVLGari nồng nàn (hờ, con gái mà toàn xài nước hoa nam).

Loay hoay thò tay vào túi quần, rút ra thứ gì đó.

“Pha ẩm thử coi. Em bốc trộm của bố đó!”

Đưa nhúm trà rồi lên mũi ngửi ngửi, bảo.

“Anh nghe toàn mùi âm khí, quả này trà ủ lá sen hồ Tây của Nguyễn Tuấn phải gọi bằng cụ.”

Nàng phì cười, mặt chắc đỏ bừng, gơ tay dăm tòi mấy phát đau điếng.

“Cái đầu anh khi mô cũng đầy ý nghĩ đen tối nha, trách chi nỏ con ma mô hấn yêu...”

Pha trà xong, hai đứa ngồi bắt chân chữ ngũ đối ẩm. Trời bắt đầu mưa rả rích.

“Có chi kể nghe cho vui đi...”

“Buồn thúì ruột đây nè.”

“Ngày ni gặp thằng nó chưa?”

“Không gặp. Đang muốn bỏ nó mà sao khó quá. Cả đêm qua em không ngủ được.”

“...”

“Anh cho ý kiến để em có thêm động lực dứt bỏ hấn, được không?”

À, té ra là vụ này! Nhấp chén trà, chép chép miệng khen ngọt thật, tôi kể cho nàng độc thoại chán chê. Cái chuyện xui đũa này bỏ đũa kia (theo kinh nghiệm xương máu của tôi) là điều ngớ ngẩn và ngu nhất mà nhiều người mắc phải. Có khi càng bị chê, bị chửi, chúng lại càng trở nên mạnh động và... yêu nhau hơn (để chứng minh rằng “tất cả đều mù, chỉ đôi tao là sáng suốt”).

“Em kể thêm ít dữ liệu nữa đi, anh sẽ nói quan điểm của mình sau.”

Và công cuộc kể tội người yêu của nàng bắt đầu...

Những gì Ốc kể về thằng cu người yêu, tôi nghe câu được câu mất vì buồn ngủ. Nhưng nói chung tôi cũng không thích nghe tâm sự chị em, nhất lại là tâm sự về một thằng trẻ trâu – cái thằng trong mắt tôi là số 0 tròn trĩnh.

“Hết chưa?”

“Còn nhiều. Nghe nữa không?”

“Thôi khỏi.”

“Anh xem có chấp nhận nổi nó không?”

Tôi không thêm luận tội nó. Ném đá một đứa khi nó đang ngã ngoài dưới bùn đen là điều vừa dễ, vừa không xứng mặt trượng phu. Vả lại với tôi, nó không đáng một xu, nhưng trong mắt kẻ khác giá trị của nó biết đâu không đong đếm được (như Ốc từng nghĩ về nó thời gian trước).

Nghe giọng điệu Ốc có vẻ vừa ám ức nhưng lại vừa xoắn. Bây giờ có nói gì đi nữa thì nàng cũng có nghe đâu. Đàn bà nhiều khi vẫn thế. Một thằng vừa đều vừa có vẻ tử tế bao giờ cũng hấp dẫn họ gấp ba lần những thằng ngoan hiền thuần chủng.

“Thế này.”

“Em đang nghe...”

“Khi em yêu nó, chính em cũng không biết yêu vì cái gì. Anh coi đó là mù quáng. Chỉ thứ tình yêu mù quáng mới không biết được lý do. Em cũng giống nhiều đứa con gái khác khi ngộ nhận và huyền bí hóa tình yêu của mình, coi cái gì không hiểu, không rõ về đối phương là một kho bí mật cần thời gian để khám phá. Nói có vẻ khó hiểu với em quá nhỉ?”

“Không, em hiểu hết ý anh...”

“Ừm. Kho bí mật của thằng kia cuối cùng là tập hợp các thói xấu. Việc chấp nhận được hay không phụ thuộc vào sức chịu đựng cũng như sự tinh táo của em. Chấm hết!”

Mẹ, phải kiềm chế lắm mới từ tốn nói ra được những câu tử tế như trên (vì sự tôn trọng tôi dành cho nàng). Anh đâu phải là cái thùng rác cho em tuôn xả cảm xúc mỗi khi ức chế với thằng trẻ ranh kia?

Điện thoại chọt rung tít trong túi quần. Tin nhắn của Huyền, “Em vừa gọi điện cho chị gái, cuối tuần chị ra nên chủ nhật này em về được rồi. Anh đến buổi nào?”

Soạn tin trả lời, “Chiều chủ nhật nha em”.

Huyền, “Uh, sẽ có chuyện hay nói với anh đó“. Tim tôi đập thành thịch, chuyện gì mà lấp lửng như kia nhê???

Ôc nãy giờ ngồi lặng lẽ, mặt cúi gằm. Thấy tôi mãi nhắn tin qua lại, nàng đứng dậy tìm dép (chắc đòi về).

“Muộn rồi, em về đây...”

“Về à? Ừ, về kéo lại mưa. Tôi trả lời ráo hoảnh như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Sáng mai ăn gì để em mang qua cho?”

“Gì cũng được.”

Tiền nàng ra ngõ, đang trong trạng thái hưng phấn vì tin nhắn của Huyền, tôi bảo.

“Từ hôm nay anh với em sẽ tránh đề mọi người hiểu nhầm chuyện của hai đứa...”

“Là sao? Không gặp nhau nữa á?”

“Không, mà là... không... không...“, tôi ôm nàng vào lòng, “... thế này nữa.”

Nàng dựng chân chống xe máy, hai tay vuốt lên má tôi, cái nhìn trân trân (trời tối nên không rõ vui hay buồn). Lặng hồi lâu, bất chợt nàng vòng tay ôm lấy tôi, nói trong hơi thở hỗn hển: “Sao anh không là của em???”.

Câu này nàng đã nói trong một lần say rượu ở nhà bạn, khi ấy nàng mềm nhũn như con mèo ôm, hơi thở chua lèm. Nhưng lần ấy không tính, vì lúc tỉnh dậy nàng cười nhe răng, “Nỏ nhớ nói cái chi nựa cả”.

“Thôi đừng ca bài này nữa, anh dị ứng...”

Một cái tát giáng xuống má tôi, nhanh đến nỗi không kịp phản ứng. May mà không mạnh lắm, chỉ ran rát. Tôi đứng như trời trồng không hiểu chuyện gì.

Rất nhanh, nàng gạt vôi chân chống nổ máy vụt đi. Đúng là cóc hiểu chuyện gì thật. Càng cố hiểu càng rối bời...

2 giờ sáng giật mình vì cái tin đến. “E xin lỗi, lúc đó em không phải là em nữa. Sáng mai em mua xôi ruốc cho anh nha.”

Chương 8

hiều người chắc sẽ thắc mắc sao tôi dành thời gian cho công tác gái gú nhiều thế?

Hỏi thế là xứng đáng 1 điểm về chỗ.

Vì đây không phải là nhật ký tiểu thư để kể lể chi tiết chiều nay ăn gì, ngủ mấy giờ đây, đi mua quần chíp với ai, thậm chí cả tuần tổng cộng ho mấy lần? Vân vân và vân vân...

Ở đây chỉ có chỗ cho tình yêu, mọi thứ ngoài lề lẽ tẻ chỉ điểm xuyết hoặc lướt qua. Với lại một công chức quen cấp huyện, lương đủ ăn sáng 30 ngày mỗi tháng và đồ đầy ba bình xăng, thì thử hỏi còn thú vui tao nhã và tinh tế nào hơn thú vui uống trà, bắn thuốc Lào vật và đóng gói?

Tôi ít bạn trai (thứ được coi là tri kỷ) bạn bè thân thiết, tốt nghiệp đại học xong mỗi đứa té mỗi nơi. Ở quê còn lại các chú: hoặc là thợ hồ, thợ cơ khí, thợ cắt tóc, hoặc là mấy anh giáo viên, cán bộ Đoàn, viên chức làng nhàng. Các anh thợ thì tôi nói các anh cóc thềm nghe. Các anh viên chức thì tôi cóc nghe nổi các anh nói. Đâm ra chỉ hợp với mấy em *xì tin* hoặc *tiền mãn tin* – vì khi lời nói bất đồng ta có thể chuyển sang ngôn ngữ cơ thể.

Trên kia là đùa.

Giờ mới thật.

Từ khi bán xối khỏi Hà Nội, tôi luôn nhức nhối với vết thương lòng do *ex* (người *yêu cũ*) để lại. Một khoảng trống mênh mang trước mặt không gì bù đắp nổi. Nhiều khi uống tây tây, nghĩ cùn: “Mẹ, vì nghèo hèn, vì đồng tiền mà đánh mất tình yêu thì tao sẽ cố hết sức kiếm thật nhiều tiền để làm khổ đứa khác – như một sự trả thù tình.” Nhưng đây là lúc say. Tỉnh ra lại quay về với cái máng lợn phũ phàng. Suy tư, trần trở, thất vọng... chồng chất.

Đi nhiều, gặp nhiều cũng chỉ thấy những đứa con gái tâm hồn nhàn nhạt. Những em gái với lối suy nghĩ chỉ cần xỏ chân vào hai cái ống quần jeans là phút chốc bước một bước từ lũy tre làng ra thẳng ánh sáng văn minh thành thị. Hoặc những đứa chỉ cần liếc tôi đi xe gì là có thể đánh giá xong thân phận và giá trị một con người mà không cần thăm tra lý lịch.

Những em đó, nếu có lướt qua đời tôi thì cũng khó có thể chiêm chước tính cho một cuộc tình. Lại nhớ tới câu thơ quái quỷ của Hoàng Nhuận Cầm, *“Thủy, Lan, Hương, rồi Dương rồi Diệp/ Những mối tình như súng liên thanh”...*

Cho tới khi gặp Huyền, tôi gần như vứt bỏ được lớp mặt nạ loang lổ bấy lâu. Tôi trở nên tử tế hơn. Yêu đời hơn và bớt ngang tàng hẳn. Một tia sáng le lói cuối đường hầm chẳng?

Thôi, văn thơ lai láng như thế đủ rồi. Tôi nay chủ nhật, Huyền vừa tin lại: “Anh đến sớm đi chơi đám cưới với em nha, đám của bạn em”. Đọc đi đọc lại cái tin dễ đến lần thứ 37 mà vẫn thấy háo hức. Thi thoảng còn thoát hẳn, đút máy vào túi quần rồi làm như mới có tin đến, lôi ra đọc để nhâm nhi cảm giác hồi hộp. Vội vàng soạn ngay tin trả lời kéo nhờ nàng đổi ý thì chết, “Để anh xin phép bố mẹ đã nha em, có gì lát anh nhắn lại” (bấm nút gửi mà đau hết cả cơ bụng vì cười, lại còn bày đặt “xin phép” phụ huynh cho ra vẻ con người nề nếp gia phong, vãi cái thẳng tôi.)

“Dạ, em chờ!“, nàng trả lời.

Cái điện thoại bấy lâu chuyên dành cho việc nhắn tin kết quả xổ số Miền Bắc, soi cầu lô... tự dưng hôm nay trở nên đáng yêu thế không biết! (Mọi hôm chỉ khi nào trúng đề mới đáng yêu, nhưng hiếm lắm.)

Căn khoảng một tiếng sau (à, thời gian đi tìm phụ huynh để “xin phép” đây mà) nhắn lại cho nàng.

“Rùi em à, anh sẽ đến.”

Tôi luôn tuân thủ nguyên tắc: trước thời gian gấp gờ không nhắn đi nhắn lại nhiều, việc đó sẽ gây nhàm và giảm mất độ nóng của khoảnh khắc chờ đợi; câu chữ cũng hạn chế thể hiện sự hưng phấn thái quá, nếu không đối phương sẽ nghĩ ta đang xoắn dây mồi. “Dạ.”

Nàng thả một từ nhẹ bằng như không...

Hôm nay ăn cơm tối sớm.

Ăn xong oánh rằng hẳn hai lần, 5 phút sau bồi thêm nửa trái cam cho thơm miệng. Lên nhà lục tủ quần áo, thấy cái ảnh ex rút ra. Đôi mắt đưa trong ảnh như lưỡi dao xoáy sâu vào tim. Đau nhói.

Lật mặt sau ảnh, dòng chữ viết bằng bút dạ màu xanh đã nhòe nét *“Hà Long 26/6/200x. Em nhớ tình yêu của em nhiều lắm”*.

Đây là bức ảnh nàng chụp dịp đi tham quan cùng lớp trước khi bảo vệ luận văn. Ngày ấy, xa nhau một tuần tưởng chừng có đứa sẽ phát điên.

Bằng chứng phạm tội duy nhất còn sót lại cho cuộc tình 3 năm. Đâu má, trước ngày cưới một hôm ông sẽ hóa vàng để vợ yên tâm rằng tôi là mối tình đầu của chàng. Còn bây giờ thì để nó đầy đã, thi thoảng giời mưa, mở nhạc vàng lôi ra ngắm chơi cho tim tan nát luôn một thể.

Sau một hồi chọn lựa cuối cùng tạm hài lòng với trang phục quần âu + áo sơ mi kẻ sọc + giày đen. Đứng trước gương nom cũng oách chán, mẹ khi, những lúc trông tôi ngon nghề như này lại chả có ex ở đây mà chếp miệng tiếc nuôi “Tôi thật ngu xuẩn khi bỏ mất con cá quá to“. Tất nhiên con cá to ở đây là tôi!

Hôm nay có con Vespa đời Tổng của ông chú về chơi. Con này mới mông má nên bề ngoài khá *men lì*, hỏi mượn đi chơi, ông chú đưa chùm chìa khóa vừa dặn, “Ra đường rộng chạy thử vài vòng cho quen đã không khó đi lắm“. Lúc dắt xe cổng còn bồi thêm “Đi thì sướng, chơ mà thi thoảng... chết máy vật đó. Cẩn thận“. Tôi gật đầu như bỏ củi bảo biết rồi. Và đây cũng là khởi đầu cho nỗi “kinh hoàng“ về sau của tôi trong đêm ấy...

Trời còn sớm nên không gửi xe lộ sông mà vòng xuống cầu tràn rồi đi ngược lên, dù hơi xa một chút. Suốt quãng đường chỉ mãi mê tưởng tượng khung cảnh hai đứa dắt tay nhau đi đám cưới trong bàng bạc ánh trăng. Tôi sẽ nói câu này, câu kia. Nàng sẽ trả lời như nọ, như kia... Tóm lại trên đường dắt nhau về thì... hôn được phát coi như chốt hạ. Nghĩ đến đây mà tê hết cả rốn vì phấn khích.

Sau non hơn nửa tiếng vòng vèo cuối cùng cũng đến ngõ nhà nàng. Trong nhà vọng ra tiếng cười đùa vui vẻ, chắc bạn nàng đến rủ đi chơi cùng.

Phi xe hấn vào sân, ngó nhanh vào nhà trên thấy năm sáu nam thanh nữ tú đang cười đùa ồn ã. Một em mặc áo phong đỏ, body chất lừ (mỗi tội hơi vẩu) bước ra hỏi “Eng hỏi ai ạ?“. Con bé này hỏi câu duyên gớm, nhưng lúc ấy mãi nhìn ngực nó nên tôi thôi không chấp.

“Chú Việt có nhà không em ơi?“. Em vẩu có khép bót môi lại (mệ, nom giống Ronaldinho tợn) rồi chỉ tay xuống nhà bếp, “Chú Việt đang mần chi trong bếp, anh vô đi“. Nghe loáng thoáng thằng trẻ trâu nào nói vọng trong nhà ra, “Con xe chỉ nhìn lạ hê“. Thằng khác giải thích, “Xe Tàu“.

Vừa lúc ấy chú Việt đi ra “A thằng cháu! Lâu rồi mới chộ mặt hê! Vô đây uống nác đã rồi đi mô thì đi“. Tôi theo chú vào bếp. Trên bếp củi nòi gì đó đang sôi ùng ục, tôi hỏi cho có chuyện để nói, “Chú đang nấu chi mà thơm rứa ạ? Khoai ạ?“. Chú bảo, “Mô, cám lợn!“ Tôi cũng cả

mồm vì hổ.

Nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, chú chếp miệng, “Chà, bạ ni nhìn đẹp trai thôi rồi hè!”. Thấy bóng ai đó thấp thoáng trong gian buồng, đoán là Huyền, nên tôi hỏi lại chú, “Dạ, chú nói chi ạ?”. Chú Việt nheo mắt, “À, nhìn cháu bạ ni đẹp trai”. Câu này nghe mãi rồi, nhưng trong bối cảnh hôm nay nó mới đáng đồng tiền bát gạo biết bao (chắc Huyền nghe rõ).

“Chào eng ạ!”. Cái bóng thấp thoáng nãy giờ bước ra. Mẹ, thằng cu em trai nàng (về sau tiếp xúc mới biết nó chơi rất được, ngang và hơi gần đúng chất trai Nghệ nhưng cũng tương đối quân tử tào). Lại mất gần 10 phút làm công tác dân vận. Mãi vẫn chả thấy nàng đâu, bắt đầu sốt ruột “Chị mô em?”. Thằng cu bảo à đang tô phân trát són trong buồng, chuẩn bị đi chơi đám cưới. Thở phào nhẹ nhõm (lúc này nhìn thằng em nàng yêu thế, chỉ muốn dúi ngay vào tay nó 100k, nhưng thôi anh sẽ đền chú sau).

Mất thêm gần 10 phút nữa lọ mọ đi theo chú Việt ra xem mấy con hươu đang trỏ nhung. Phân hươu thôi um nhưng vẫn phải luôn mồm xuýt xoa khen đẹp quá, đẹp thiệt chú ạ, cháu nhìn mà thấy giống như con tuần lộc bên Bắc Âu (nói xong thấy hài quá lại nhe răng cười trong bóng tối).

Chú Việt có vẻ vui lắm, bảo kiểu chi bạ mô cắt nhung mi cũng phải sang đây uống với chú lần nữa. Tôi nắm lấy tay chú lắc lắc, “Rồi, kiểu chi cháu cũng sang mà!”. Miệng nói, mắt thì oánh vống linh tinh xem nàng đã xong việc chưa.

“Anh...” Giật hết cả mình. Nàng gọi khê từ trong bếp.

Lúc ấy xoắn vãi rồi, nhưng cứ vờ vịt đứng đĩnh bước vào như không. Nàng đứng gần cửa vào, nhan sắc khiến tôi tới sầm hết cả mặt mũi. Vẫn mái tóc dài ngang lưng, má hồng (chắc mới thoa thêm tí phấn), hàng mi cong cong đầy ma mị. Tôi khoanh tay trước ngực, mặt lạnh lẽo khe khẽ gật đầu chào.

“Bạ ni có lợi sông không anh? Chà, quên thẻ nhớ của em rồi cũng nên hè?”

Tôi bảo quên sao được, rồi lôi trong ví ra cái thẻ nhớ chếp toàn nhạc Ngô Thụy Miên cho nàng. Chợt nàng kéo tôi lại gần, thì thầm, “Giữ cũng hơi khó xử đây, trong đám nó (mấy thằng đang ngồi nhà trên) có thằng đòi chở em đi. Em thì nỏ ưa chi hấn mô. Làm răng giữ nả?”

Tôi hỏi, “Rứa nó như thế nào với em?”

“À, nhà hần xóm bên, toàn đến nhà em một mình thôi”.

Bàn bạc nhanh, cuối cùng thống nhất kế thằng đó (mặc dù cũng hơi lo vì có thể bị ném đá, món này là đặc sản nổi tiếng của các anh rồi). “Thôi giữ đi nha, lát nữa em sẽ có chuyện hỏi anh đó!” Chột dạ. Chuyện gì nhể? Em nói đi, chuyện gì? Nàng kéo tay, “Tí nữa xong đám đi, nhưng anh có biết ai tên là... Tú nhà ở abc không?”.

Thôi bỏ xừ rồi. Có biến to rồi. Thằng này trước chơi qua loa với tôi. Điều tôi tệ nhất là gần như tất cả quá khứ yêu đương của tôi (kể cả hồi ở Hà Nội) nó biết hết. Quả này vỡ mặt thật rồi. Trong vài giây ngẩn ngui, tôi đã kịp lướt qua kịch bản những gì đã xảy ra trong câu chuyện của Huyền và thằng ôn Tú kia. Cái môm thằng này tôi từng ví như môm mấy thằng kinh doanh đa cấp Amway, ngồi cạnh nó tốt nhất đeo cái headphone lại cho lành. Sao nàng lại bỗng dưng quen con chim lợn này nhể???

Tôi vẫn điềm nhiên khoanh tay trước ngực (mặc dù đã xoắn lăm rồi, vừa xoắn vừa giận thằng Tú run người). “Anh biết rồi, nếu là thằng đó thì anh đã hiểu nó nói gì với em...”

Nàng cười bí hiểm, “Ừm, thôi đi đã, lát nữa em sẽ phỏng vấn anh sau!”.

Nàng ngồi sau xe tôi, hai tay giữ hờ vào vai. Thằng cu lúc nãy đi sau cùng, vừa chạy vừa vê ga âm ỉ như đang trong cơn hậm hực. Điên quá, tôi cho xe chậm lại chờ nó đi trước cho đỡ nhức đầu...

Tên đường đi cả hai không chuyện trò gì, không khí nặng nề và khó chịu. Lúc ấy chả có đầu óc nào nữa, suốt quãng đường chỉ nhằm nhằm nghĩ những câu cần nói trong trường hợp bị nàng phản pháo.

Vào đám cưới. Đoạn này lướt qua vì cơ bản không có gì đặc sắc. Cưới ở quê thì đều na ná như nhau, nhạc sần đập đỉnh tai nhức óc, giai làng thi nhau huơ chân múa tay trong những vũ điệu mà các chuyên gia khiêu vũ đang loay hoay chưa biết nên xếp vào thể loại gì. Rồi 1... 2... 3... dzô! 1... 2... 3... uống! Các thôn nữ then thùng cắn hạt dưa tanh tách mắt không ngừng đảo như rang lạc tìm người trong mộng.

Tôi không thẩm thấu được nét văn hóa đậm đà bản sắc ấy nên nháy mắt nàng rút lui. Ra lấy xe, nàng hỏi “Đi mô giờ?”. Tôi bảo mô cũng được. Chạy xe tà tà một lúc, ngó thấy con đường phía trước mặt có lối rẽ lên đồi cây, tôi phi xe bừa lên.

Cả hai ngồi xuống vệ cỏ ngay bên cạnh cái biển tuyên truyền - hình như của mấy anh kiểm lâm: “HÃY CHO RỪNG MỘT CƠ HỘI”. (Bên dưới có nét chữ viết bằng than nhì nhằng của mấy chú trẻ trâu “Éo cho”).

5 phút trôi qua trong im lặng.

10 phút... Vẫn không đưa nào chịu mở lời trước.

Nàng bứt cọng cỏ vùn vùn. Tôi bẻ một cành cây dại rồi đưa lên mũi ngửi. Tiếng dế kêu rinh rích điếc hết cả tai.

“Mẹ Huyền đỡ nhiều chưa?”, cuối cùng tôi cũng phá tan bầu không khí lạnh lẽo.

“Dạ, cũng đỡ phần nào rồi!”, nàng lí nhí.

“Ừm... rứa là... tốt rồi...”, không thể tìm nổi câu gì cho có hàm lượng dinh dưỡng hơn, nhục vật.

Lại tiếp tục đốt mất vài phút bóng chết.

Bỗng điện thoại trong túi quần rung rung hai nhịp. “Anh a, e Thuy day, giúp e ti viec dk không?” Giời ơi, sao hôm nay Thủy lại nhả hứng nhờ vả anh thế này?

“Thuy a, chi vay em?”

“Nho a mua giúp T cái card vt 50k, mai T qua gửi lại “

“Thủy cái ccc, biến đi“. Đang căng thẳng, có cái tin này đến cũng vui phết.

“Anh nè, hồi trước anh ở Hà Nội mấy năm?“

À, đài địch bắt đầu phát sóng rồi. Huyền quay sang hỏi.

“Đi học 4 năm, lang thang thêm 3 năm nữa là 7 năm.“

“Có tất cả bao nhiêu cô đi qua đời anh rồi?“

Câu này hiểm ghê. Trả lời thật thì tày đình quá. Khai giảm đi lỡ lộ ra mất tin.

“Để anh nghĩ cái đã...“

Nàng phá lên cười.

“Bộ yêu nhiều người quá giờ không nhớ nổi hay rằng mà phải... nghĩ cái đã?“

Tôi lắc đầu, nói với vẻ trầm ngâm.

“Không, anh đang đắn đo xem có nên kể hết với em không? Dù sao quá khứ cũng đã ở sau lưng. Người ta có thể còn nhớ về nó, nhưng không thể đánh thức nó tỉnh dậy để sống cùng được.“

“Thì anh cứ kể đi. Em muốn nghe.“

Để nàng truy vấn mãi e rằng sẽ vào thế bị động. Trong bất kỳ cuộc đối thoại nào, nếu không muốn kẻ khác đào hố chôn mình thì tốt nhất nên giành thế chủ động.

“Ừm, anh sẽ kể.“

Mạnh mẽ thế thôi, nhưng lúc đó cũng cóc biết nên bắt đầu từ đâu và nên kể những gì. (Vì không biết con chim lợn Tú kia đã bơm đều với nàng những vụ gì của tôi để mà né hạ.)

Bắt đầu kể về mối tình dang dở với ex (bằng ngữ điệu bình thản nhất có thể). Trong lúc kể, không bình phẩm hay đổ lỗi cho ai, chỉ tường thuật với thái độ khách quan. Huyền chăm chú nghe như cô giáo nghe học trò trả bài cũ.

“Rứa thôi, đó là mối tình sâu đậm nhất cho đến lúc này của anh. Ngoài ra anh cũng có những-thứ-tương-tự-tình-yêu (cố tình nhân giọng) với vài người khác. Nhưng anh sẽ không nhắc tới những chuyện đó vì nó không để lại ấn tượng nào đặc biệt.

“Giờ anh có còn thấy yêu chị nó nữa không? Anh có thấy tiếc không

a?”

“Không quên, nhưng cũng không nhớ. Chỉ khi nào buộc phải nhắc lại thì anh sẽ cố lục trong đầu hình ảnh của họ...”

“Nhưng anh Tú (con chim nhơn khôn kiếp) còn kể nhiều hơn nữa tề. Rứa cái chị Ly (tên thật của Ốc) thì rằng ạ?”

Giật bản mình khi nàng nhắc tới Ốc. Thằng ôn Tú này anh sẽ tính sổ với mày sau...

“Ly hả? Anh đã nói rồi, những mối quan hệ gần giống tình yêu anh sẽ không nhắc tới nữa. Anh không muốn giấu em điều gì, nhưng em cần nhắc lại xem, nếu những điều anh kể không mang lại cảm xúc tích cực hơn cho tôi thì có nên tìm hiểu thêm nữa không?”

“Em hiểu ý anh. Nhưng... nhưng mà... thôi em không nói nữa...”

Lấp lửng kiểu này khó chịu bỏ mợ. Khác gì bảo, “Thôi nhé, tôi biết tổng cả rồi, ông lừa ai kìa ông nhưng đừng có chạm đến tôi là được”.

Lúc đó thấy bất lực vãi. Ngồi ngắm sao, ngắm trăng chán chê. Rút điều thuốc định châm, lại thôi. Nàng vẫn ngồi khoanh tay bó gối, cái eo thon thon mềm mại, chỉ muốn vòng tay ôm phát đỡ ghìen. Thở dài lần thứ 12, một trai một gái, đêm hôm trăng thanh, gió tương đối mát, thiên thời, địa lợi chết đi được – thế mà nhân éo hòa cho mới ức chế!

Ngồi dăm chiêu thêm một lúc, thấy bụng dưới nặng nề tức thở quá bèn đứng dậy đi tìm chỗ... giải xui. Vừa đi vừa nghĩ mà phực thằng cu Romeo, nó đứng dưới ban công tán phét suốt đêm với Juliet mà không một lần xin phép đi lá, thật nó tốt thật!

Xong việc quay lại, lúc này tâm hồn đã sáng khoái hơn bội phần. Ngồi sát nàng hơn.

“Lạnh quá! Co vai lại làm động tác rùng mình.” (Hy vọng nàng sẽ hỏi “Có cần ôm em cho ấm hông”.)

“Lạnh à? Rứa thì về hè!” (Nghe mà tái tê cõi lòng.)

“Ừm, ngồi thêm tí cho... ấm rồi về.”

Lại thở dài (lần thứ 13). Dư luận quả là có sức tàn phá khủng khiếp. Tất cả đang diễn biến hết sức sáng sủa, tưởng như chỉ cần nói anh yêu em nữa là không còn gì để nói thêm. Đùng một cái thái độ nàng quay ngoắt 180 độ. Lưng khùng, lấp lửng và mất niềm tin.

Trong khoảnh khắc rồi như canh hẹ, không kìm nén được cảm xúc, tôi choàng tay qua vai nàng rồi để yên. Tim run bắn.

Chưa kịp mừng thì cái tay tôi đã bị gỡ ra.

“Anh làm rứa với mấy người rồi?”

Chết nhục. Lần này để chữa then, tôi ra sức thanh minh, giải thích bla bla... Nàng cười, nụ cười lạnh tanh. Không tin là không tin. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời lắm anh Huy à. Quá khứ phức tạp của anh không thể bảo đảm cho em được, em đã một lần tổn thương rồi nên không muốn chúc thêm nỗi đau nào nữa hết...

“Thôi được, những gì anh nói cũng đủ rồi. Mình về nha em!”

“Dạ.” Vẫn là tiếng “dạ” nhẹ bằng như không, nhưng nghe mà tan nát cõi lòng. Tôi vẫn chờ nàng nán ná thêm chút, dùng dằng và lấp lửng hơn chút. Để còn hy vọng vào một cuộc lợi ngược dòng ngoạn mục vào phút bù giờ. Nhưng không. Tiếng dạ của nàng nghiêm trang và lạnh lùng như tiếng còi kết liễu trận đấu của trọng tài đầu trọc Pierluigi Collina. Rứa là hết. Buồn thối ruột. Rút điều thuốc châm lửa, kéo một hơi bất tận.

Ừ về thôi. Tôi không được phép để nàng thấy bất cứ biểu hiện gì của sự níu kéo hay phụ thuộc. (Lại nhớ hồi xưa yêu một em đang ôn thi đại học. Đi chơi biển về tôi mang cho nàng túi mực khô làm quà tặng rồi tranh thủ thổ lộ. Nàng nguây nguây chối từ tình cảm, tôi chạy bộ theo sau cái xe đạp Eska của nàng, vừa chạy vừa cài túi mực vào gác ba ga. Thế rồi nàng đạp xe mất hút hàng lơ, mất luôn cả túi mực khô thơm phức. Về phòng trọ với cặp mắt đỏ hoe, mấy thằng ôn ở cùng chửi “Tiên sư, biết thế để túi mực ở nhà cho bọn tao uống riệu“.)

“Lên xe đi em.”

“Dạ...”

“Lạnh không?”

“Hơi hơi.”

Lên xe. Nàng ngồi không quá xa nhưng cũng không quá gần, hai tay vòng trước ngực như thủ thế. Con Vespa khục khặc mãi mới ề ề nổ được máy.

Đường nông thôn tương đối xấu, thi thoảng liệng xuống ổ gà nàng lại kêu ré lên... (Tôi nghĩ bụng, cho chết, ai bảo không yêu ông, hehe.)

Lúc còn cách nhà nàng chừng cây rưỡi, vừa giảm ga tránh vũng bùn trước mặt bỗng nghe khục khục mấy phát, xe giật thêm vài mét thì lịm hẳn. Thôi toi rồi, hay hết xăng? Xuống xe, lắc lắc vẫn nghe tiếng xăng óc ách trong bình. Trời thì lờ mờ không rõ mặt người, bốn bề ruộng ngô bao quanh, phen này thì vỡ thót rồi. Vừa hoảng, vừa ngượng với nàng.

“Bị rằng anh?”

“Nỏ biết nữa.”

“Giữ màn rằng nả?”

“Để anh đập phát coi rằng, nếu không nỏ thì... dắt bộ về.”

Cầm mặt gò lưng đập liên tục chục phát, con la già khôn kiệp vẫn tro ra. Lôi điện thoại ra soi soi, định rút bugi ra lau chùi xem có bị ám khói không, nhưng rờ rẫm mãi không biết bugi con này nằm chỗ nào cả. Nàng nản quá lột giày ngồi bệt bên vệ cỏ chờ.

Sau hơn 20 phút đập cần khởi động toát hết cả mồ hôi mít vẫn không được, tôi bèn muối mặt bảo nàng đẩy bộ... Vừa cong hông đẩy vừa cô phịa chuyện cười cho đỡ nặng nề. Đi được một quãng, chợt nghĩ sao tôi ngu thế, sao không gọi điện hỏi ông chú cách xử lý?

“Chú ạ... tình hình là xe nó... chết toi rồi. Giữ màn rằng chú?”

“Tau nói rồi mà... Rứa giữ mi mở cốp ra nha... ừ tháo hẳn ra... rồi kiểm tra lại hai cái dây điện màu vàng coi có lỏng không... bla bla...”

Bật con C3 ghề lên soi soi, à cốp là cái của nợ này đây. Nhưng loay hoay dùng tay đẩy, lắc rồi giật mãi mà éo ra nổi, bèn bảo Huyền bẻ hộ anh cành cây nhỏ nhỏ để anh... bẫy cho nó phát.

Đang mải thao tác tiếp thì bỗng nghe Huyền á lên một tiếng. Bỏ đấy chạy sang bên kia đường xem sao thì thấy nàng đang ôm lấy ngón tay, mặt nhăn nhó.

“Chi rứa em? Chi rứa?”

“Em... bẻ cành tre... đứt tay rồi...”

Ngó kỹ mới phát hoảng, máu trên ngón tay trở nàng tứa ra thành dòng. Một vết cắt sắc lẹm đến nỗi không nhìn rõ. Huyền rên khe khẽ (chắc sợ hơn là đau). Lúng túng mất mấy giây, cuối cùng tôi cởi vớ áo sơ mi mặc ngoài, lột cái áo ba lỗ mỏng tang bên trong ra.

“Anh làm chi rứa?”

“Băng tạm lại khỏi máu ra.”

“Ui ui... không cần đâu... phí cái áo anh ạ...”

Nàng chưa kịp cản thì tôi đã băng xong rồi.

Nhưng không hiểu sao để yên một lúc máu tươi vẫn rỉ ra, thấm ướt nửa cái áo mới băng xong. Tôi bảo nàng giơ tay cao lên quá đầu xem sao. Vẫn chảy. Không biết nghĩ sao, tôi mở cái áo ra rồi túm lấy ngón

tay đang rỉ máu của nàng dứt tọt vào miệng rồi ngậm chặt lại. Huyền ú ớ nói câu gì đó, trân trân nhìn tôi sững sốt.

Đó là khoảnh khắc không thể nào quên (sau này nàng cứ nhắc mãi). Tôi lúc ấy thật sự cũng không hiểu vì sao lại hành động như thế nữa. Nó như một phản xạ vô thức trong khi hoảng loạn chẳng?

Cuối cùng tay nàng cũng ngừng chảy máu. Tôi tìm vội lá cây bên đường đắp tạm (chả biết cái lá khi gì, chỉ thấy mềm mềm), tiện thể vứt cái áo loang lổ máu kia luôn.

“Đừng! Đưa áo đây cho em...”

Huyền giật lại.

“Bỏ đi, giặt cũng không hết đâu em.”

“Không, đưa em...”

Nàng giữ lại cái áo. (Không hiểu để làm gì? Hay nhà nàng thiếu giẻ lau bàn?)

Chương 10

ả hai dò dẫm đi trong bóng trăng lơ mờ.
Mãi rồi cũng tới nhà nàng. Chân tôi nhũn ra, bước đi mà như vấp sỗ. Đôi giày bê bết bùn đất. Rã rời...

Nghe tiếng chân, cu Ngọc (em trai nàng) chạy ra. Sau một hồi hỏi han, ngó nghiêng, nó kết luận, “Cứ kệ nó đó, đêm ni eng cứ ngủ lại đây mai tính sau eng ạ!”

Tôi nghe câu đó mà như bắt được vàng. Giả vờ hỏi lại, “Chú nói chi hề?”

Nó hồn nhiên, “Em nói là anh cứ ngủ đây mai về...”

Tôi len lén liếc sang nàng (không ngờ nàng cũng đang kín đáo nhìn tôi). Gãi gãi tai làm như khó xử, tôi bảo.

“Xe với cộ dờ ẹc... Thì... thì cũng phải rửa chớ biết mần răng bây giờ...”

Đêm nay sẽ là một đêm rất dài đây...

Đứng bàn tán một lúc về bệnh tình con la già thì bố Huyền ra bảo thôi kệ đó, vô nhà uống nước, ngồi bếp cho ấm cái đã, nước chè xanh mới nấu.

Xuống nhà dưới. Mùi rượu đang nấu trên bếp tỏa hương thơm nhức hết cả mũi. Hê, hay rồi đây! Giời lạnh như này mà ngồi bên đồng lửa phùng phùng, uống rượu nóng, có cái gì gặm gặm dưa men nữa thì đúng là chạm đến chốn tiên cảnh phiêu diêu.

“Hơ, chú mà cũng biết nấu rượu à? Cầu thủ đa năng hề!”

Ngọc bảo, đại ca chưa biết em rồi. Em cái chi cụng giỏi chỉ mỗi tán gái là ngu lâu khó đào tạo. Món nớ có khi phải nhờ đại ca chỉ giáo thêm mới được!

Đang định dẫu môi nở sẵn nụ cười cầu tài, chợt tôi co vùi lại vì đoán non đoán già vớ vẩn thằng cu này đang xỏ tôi? Có khi nào chị em nhà nó tâm sự đêm khuya chuyện của tôi cho nhau nghe không nhể?

“À, lý thuyết thì anh nhiều lắm, nhà trồng được mà. Nhưng dao sắc không gọt được chuôi chú ơi!”

Câu này nói cho Huyền nghe là chủ yếu, nhưng quay lưng lại chả thấy nàng đâu nữa. (Hừ, chả mấy khi phát được ra được một câu giàu hàm lượng dinh dưỡng, thế mà đài địch ẻo bắt được sóng mới phí rượu!)

Ngồi một lát thì Huyền đi vào.

“Ngọc coi có cái quần ngố mô không đưa cho anh Huy mặc tạm, quần anh bẩn hết rồi tề!”

Ngó lại quả quần tây đang mặc mới biết hóa ra phía sau toàn vết bunn. Nàng tỉnh tề thật.

Cu Ngọc đưa cho tôi thử cái quần của nó nhưng chật bụng, đành phải mặc tạm quần bố nàng. Lần này thì hơi rộng, chỗ eo có thể đứt nguyên bắp ngố vào. Thôi kệ, thi thoảng nó tụt xuống quá thì kéo lên cũng được. Huyền mang thêm cái áo bộ đội đã cũ (chắc cũng của papa luôn) bảo tôi thay áo sơ mi cho thoải mái.

Đóng bộ xong ngó lại tôi. Ừm, trông chất lừ. Chỉ cần xỏ thêm đôi ủng, vai vác quả rìu bổ củi nữa là thành lâm tặc.

Đang mãi ngắm nghía thì Huyền rón rén lại gần, ngó nghiêng một lúc, bắt chợt nàng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cười như ma làm. Nước mắt nước mũi chảy cả ra. Tôi lúc ấy ó cả người, đứng ngây ngố như thằng ngố chả hiểu chuyện chi.

Huyền thì vẫn ôm bụng cười nghiêng ngả, bước chân nàng xiêu vẹo vì cười. Thấy nàng đứng không vững tôi giữ hai tay vào vai nàng. Liếc thấy cu Ngọc không ở đấy nữa, không gian có vẻ vắng vẻ, tiện thể kéo nàng lại gần hơn. Nàng đầm nhẹ vào vai tôi. Công suất cười giảm 160 đề xy ben xuống còn 16,99 đề xy ben trong một nốt nhạc...

...

Có thể gọi đó là một cái ôm cũng được.

Nàng để yên không phản ứng trong khoảng 4 giây.

4 giây không đủ để âm ỉ sừng ngay lúc đó vì hồi hộp, căng thẳng, lo sợ mơ hồ. Sợ nàng vùng vằng xô ra, sợ bố nàng trông thấy (thằng Ngọc thì kệ nó) và sợ nhất là sau đó sẽ chẳng còn có cơ hội để... ôm lần lại lần nữa (vì nàng sẽ canh chừng mà cảnh giác hơn).

Rồi nàng cũng giẫy giẫy và véo nhẹ ngang hông tôi, “Định lợi dụng nha...”.

“Không, người ta giữ lại kéo ngã thôi. Nhưng răng lại cười anh?” (Giả bộ tỉnh bơ cho cả hai đỡ ngại.)

“Hiii, anh mặc bộ ni nhìn... giống ai á...”, nàng lại cười, “... nó giống

anh chỉ cả...”

Vừa lúc đó cu Ngọc lò dò bước vô (thằng này trông thế nhưng tinh tế gớm).

“Hê hê, nhìn như bộ đội làng hè!”

Bố Huyền nghe ồn ào cũng chạy xuống. Ngó ngó một lúc, bảo “Coi chừng nồi riệu nha, cho thêm củi vô đi Huyền!”. Nàng hơi đỏ mặt, vội vàng cúi xuống chụm thêm củi. Tôi hỏi vu vơ, “Rượu nếp à?”. Ngọc bảo nếp, nấu cho đám cưới xóm bên. Thôi chị Huyền sửa soạn đi ngủ đi, để bọn em trông cho (nghe từ “bọn em” mà thích thế không biết).

Quay sang tôi, cậu chàng hạ giọng, “Mần cái chi uống đại ca hè. Đêm ni em xếp gạch, lót lá chuối hóng chuyện đại ca đó!”

“Uống chi nỏ được chú em, kiếm củi lạc lai rai là ngon rồi...”

“Không, để lát em ra mần con gà anh em nấu cháo ăn chơi.”

“Gà qué chi cho nghiêm trọng chú...”

“Anh yên tâm, con gà ni cũng ngẩn ngẩn, rù rù rồi. Chắc sắp toi.”

Tôi phì cười. Đúng là không cười nổi với lý lẽ kiểu của thằng thèm thịt chó...

Đang đàm đạo với cu Ngọc thì Huyền dúi vào tay cái bàn chải đã sẵn kem. Ó, anh có bao giờ oánh răng giờ này đâu mà mang cho anh?

“Anh không thấy mần mần chi à?”, nàng nhíu cái mũi lên trông đáng yêu tề.

Nàng nhắc mới chợt nhớ, lúc nãy ít nhất trong miệng tôi có vài chục cc máu, giờ chắc đông thành huyết khô rồi cũng nên. Thảo nào thấy chất chất, tanh tanh.

Huyền dẫn ra giếng rồi múc nước cho tôi. Nước giếng khơi âm âm. Không gian thanh vắng, phảng phất mùi hoa bưởi trái mùa...

“Tay sao rồi?”

“Em băng lại rồi mà.”

“Lúc nãy đi bộ mõi chân không?”

“Nhằm nhò chi, em còn đi cắt cỏ tận bên tê sông nữa tề.”

“Nhưng đi buổi tối sợ hơn...”

“Hiii, nghe anh kể chuyện buồn cười quá, quên hết cả sợ.”

“Anh kể chuyện chi hè? Nỏ nhớ nựa.”

“Chỉ mà nhanh quên rửa trời, cứ nhớ tới là em lại chết cười với anh thôi... hiii.”

À nhớ rồi. Lúc trên đường về, để giết thời gian tôi kể chuyện ngày xưa hồi lớp 3 anh giỏi văn lắm. Nàng hỏi giỏi cỡ nào? Tôi kể, cô giáo ra đề bài “Em hãy tả người ông của em”, anh viết dài lắm quên không nhớ hết, chỉ nhớ đoạn này, “Nhà em có nuôi một ông già, tên ông là ông nội. Mỗi sáng sớm, ông đi ra sân ngáp ba cái rồi lại đi vào trùm chăn ngủ tiếp...”

Rồi tả cô giáo em, “Cô giáo của em có đôi mắt hơi lồi một tí vì cô luôn phải thức đêm soạn giáo án cho chúng em. Ngón tay cô sần sùi vì phải cầm phấn viết bảng. Giờ tuy đã xa cô nhưng tại em luôn nhớ tới lời cô hay nói trước lớp: Chúng mày là một lũ ngu lâu khó đào tạo...”

Huyền nghe xong không bước nổi nữa, vì buồn cười, miệng luôn hỏi, “Thật á, thật á? Hay anh bịa?”. Tôi phải thề nàng mới tin.

“Rửa đêm ni anh định thức với thằng Ngọc ạ? Thôi ngủ đi, thức đêm nỏ tốt mô...”

“Ừ, vì có lên giường chắc chỉ đã ngủ nổi?”

“Chỉ mà khó ngủ? Lạ giường ạ?”

“Không biết...”

Tôi thở dài phát cho ra dáng tâm trạng. Chẳng nhẽ lại huých toẹt ra, vì ghét đứa nào lúc này gõ tay ông ra, ông thù vật cóc ngủ được...

Rửa mặt mũi, chân tay xong, nghĩ giờ mà đi vào nhà cũng phí, bèn chỉ vu vơ hỏi.

“Mùi hoa chi thơm hê?”

Nàng giải thích, “Hoa bưởi”.

Chợt nhớ tới bài thơ khi gió gì đó, đại khái là cu kia sắp đi lính, thích một cô ẻm nhưng không dám nói, để tình yêu thắm lặng như mùi hương bưởi nồng nàn theo mãi bước người đi. (Cũng may không nói, nói xong em kia làm cho câu “Anh nói rửa với mấy người rồi?” thì hẳn đã không có bài thơ này.)

“Thôi vô đi ngủ đi anh, khuya rồi tề!”

Cảm hứng đang lên, quá chán nàng. Tôi bảo, em cứ vô đi, anh đứng đây hít khí trời tí cho... mát. (Dối rồi!)

Loanh quanh một lúc rồi cũng phải vào vì muỗi quá nhiều.

Ngoài sân, cu Ngọc đang túm chân con gà trống choai choai, hỏi,

“Anh Huy có biết cắt tiết không hè? Anh cắt để em bắc nồi nước sôi nha?”

Tôi bảo để anh, món ấy sở trường rồi, không quên lí nhí với Huyền, “Ngủ tí lát dậy hầm cháo gà cho vui nha!”. Nàng không nói gì, chỉ nheo mắt cười cười rồi đi thẳng vào buồng. Buồn ghê...

Sau hơn một tiếng chuẩn bị hậu cần thì độ nhậu cũng được bắt đầu. Con gà khoảng tám chín lạng ồm nhom, để ra một đĩa cổ cánh làm mồi nhậu, chỗ còn lại quăng tất vô nồi cháo.

Đồng hồ chỉ 1 rưỡi sáng, mệt và buồn ngủ vãi linh hồn. Chóng gỏi nhìn nồi cháo đậu xanh sôi mà chả thiết tha chi nữa, bao nhiêu hăm hở ban đầu trượt từ dương vô cùng xuống âm vô cùng. Nhưng vì nể cu Ngọc nhiệt tình nên thi thoảng lơ ngáp vặt thì ý tứ che tay lại.

“Mần đi đại ca!”

Ngọc đưa cái chân gà lỏng lỏng cho tôi, một tay trở vào ly rượu bé bằng hạt mít. Khà, rượu nếp mới nấu, uống thơm nhưng hơi gắt. Làm ba bốn ly đã thấy phùng phùng. Tôi bảo chú cứ uống theo khả năng, còn anh dừng lại ở ly thứ năm, đó là nguyên tắc của anh ở bất cứ độ nhậu nào (nên đừng có ép, vì ép cũng không được).

Chai rượu voi còn khoảng một phần năm. Cu Ngọc bắt đầu có dấu hiệu đỏ mặt, chuyện trò cũng bắt đầu rút ruột nhả tơ hơn.

“Em là một thằng vô tích sự đại ca à...”

Nó bắt đầu kể chuyện đời bằng giọng điệu chán nản. Ừm, chú cứ kể đi, anh nghe.

Giọng cu cậu run run (chắc vì xúc động). Từ chuyện yêu đương bết bát tới chuyện học hành dang dở, rồi chán đời đâm đầu vô con đường lô đề, cờ bạc. Cuộc sống không lối thoát. Từng là niềm tự hào của gia đình, phút chốc trở thành gánh nặng, là nỗi ê chề mỗi khi ai đó nhắc tới. Nhục nhã không bút nào tả xiết.

Nghe xong tôi nhận ra tư chất thằng này cơ bản là được, nhưng cá tính ngang tàng, có phần ngông nghênh đã làm hại chính nó. Một thằng giai mới lớn, nhận được đôi ba câu khen tụng vô thưởng vô phạt đã tưởng tôi là trung tâm vũ trụ. Để đến lúc va vấp thực sự với đời mới vỡ mặt ra tỉnh ngộ.

Nhấp ngụm rượu, khà một tiếng lạnh tanh, tôi nhám nhảnh.

“Ờ đời ai cũng muốn làm cây tùng, cây bách hiên ngang một cõi, nhưng tùng bách thì dễ bị nhòm ngó triệt hạ. Chi bằng sống như ngọn cỏ dưới chân, gió thổi chiều nào ngã theo chiều ấy, kiêu chi cũng chơi

được. Có vậy chú mới tránh được những tổn thất không đáng có từ đám đông thị phi.”

Ngọc cúi đầu nghe, chả biết nó có nghe không nữa, tôi cứ nói cho sướng miệng cái đã. Nói chung khi lên lớp cho thằng nào mà mặt nó đàn thối như ngỗng ỉa thì thường là nó đang ngấm, hoặc là nó đang chửi thầm trong bụng, “Nói gì mà nói lảm thế”. Thằng này ngoan, nên tôi đoán nó đang ngấm.

Nhìn nồi cháo có vẻ đã nhừ, tôi bảo, “Để anh gọi chị Huyền dậy cùng ăn nha?”.

Ngọc như sực nhớ điều gì đó, hạ giọng:

“Em biết là anh có cảm tình với chị Huyền, đúng không?”

Tôi im lặng.

“Chỗ anh em nên em cũng nỏ giấu anh làm chi...”

Nghe nó lấp lửng mà giật hết cả tôi. Mịa, có biến rồi. Nhìn mặt chú anh càng tăng độ nghi ngờ... Tự nhiên nóng hết cả mặt.

“Ừ thì có chi chú cứ nói, anh cũng coi chú như thằng em nên... chú cứ kể đi.”

Nói xong với tay rót luôn hai ly đầy, cạch với nó phát cho tăng thêm tình đoàn kết quân dân (với lại làm thêm tí cho đỡ căng thẳng).

“Thật ra thì... em nỏ giấu anh...”, nó gãi đầu.

Mịa nhà chú, nỏ giấu anh mà cứ ngắc ngư như ngậm hột thị trong mồm mãi thế. Có chi nói toạc ra coi nào, cùng lắm là đến lượt anh tạch chứ gì?

“Chị Huyền có một anh... rất thân thiết với gia đình em. Anh này nhà ở trên tỉnh, giờ thì có thể gọi là người yêu cũng được nhưng em cũng không rõ tình cảm thật sự của chị Huyền đến đâu...”

Mặc dù đã tọt thêm ly rượu, nhưng nghe xong vẫn lạnh hết cả người.

Choáng váng. Hụt hẫng kinh người. Lúc ấy ngồi một mình thì có thể đập tung nồi cháo trước mặt cũng nên.

Tôi ngồi thẩn ra chán nản. Hờ thế chứ, những điều tôi lờ mờ linh cảm bấy lâu quả không sai. Một người xinh xắn, ngoan ngoãn như Huyền ở xứ này mà bỗng nhiên “vô chủ” thì họa có mà mới rách giờ rơi xuống nên chưa nhân tài nào kịp khai quật.

Ngọc quan sát tôi một cách lặng lẽ, bất chợt nắm lấy tay tôi, lắc lắc.

“Buồn lắm hả đại ca?”

Tôi nở nụ cười méo xệch.

“Tương đối...”

“Làm bát cháo cho ấm bụng đã đại ca.” “Chú ăn đi cho nóng, anh chả ăn đâu.”

Kiên quyết giữ bộ mặt bình thản và lạnh lùng nhất có thể, nhưng sao thấy đau đớn rã rời...

“Anh nó có điều kiện kinh tế lắm, việc đưa đón, trả tiền viện phí cho mẹ em đều do anh trả hết. Kể cả tiền trả nợ nhà anh cũng do anh nó ứng ra cả... Em nó giấu chi đại ca.”

Hừ, đúng là món nợ đồng lân. Loanh quánh, luẩn quẩn biết bao giờ mới gỡ được ra?

Ngồi nhìn củi cháy nổ lách tách thêm một lúc rồi tôi với tay rót ly rượu, ngửa cổ làm cái ực. Mịa, rượu giờ mới đúng là rượu, ngọt lừ. Thôi giải tán.

Đứng dậy vươn vai tiện thể ngáp một cái sái cả quai hàm. Ngó ra ngoài trời thấy vẫn mù mịt quá. Lò dò ra vườn sau lái phát cho tỉnh táo. Vô tình thấy cái máng lợn ăn nằm lẩn lóc bên rãnh nước. Tình với chả cảm, tự nhiên mắt búng một đốm lang thang vật vờ, cuối cùng cũng trở về cái máng lợn kia.

Ngoài trời lạnh ghê gớm, mưa hay sương mù lộp bộp rót trên tàn lá cọ nghe náo cả mê. Chỗ này gần rừng rú. Trước có một lần dừng xe bên đồi vắng đường Hồ Chí Minh, tôi chợt phát hiện ra điều này: Trên đồi này không có thứ gì gợi cảm giác buồn bã và thê lương hơn mưa rừng. Một đũa sẵn chán đời nếu đứng lâu trong mưa rừng có thể thanh thản mà chết luôn được.

Đứng nghĩ ngợi lảng nhãng cho thư thái, nhưng mùi phân trâu nhà bên đơm quá đành phải lui vào. (Hôm đầu đứng với nàng sao tuyền nghe hương bưởi nhè? Đúng là khi đời chả ra gì thì nghĩ đâu cũng ra mùi hôi.)

Cu Ngọc đã kịp kéo chăn gáy khò khò trên giường. Tôi bê cái ghế bỏ lại gần bếp củi ngả lưng nằm cho ấm, cũng sắp sáng rồi. Ngủ phát đã, sáng mai dậy mọi thứ lại trở về game over, sao phải xoắn.

Dù sao tình cảm cũng mới khởi phát, chưa đến lúc quá sâu đậm để mà vật vã như hồi chia tay ex. À lại nhớ hồi mới chia tay ex. Khi ấy tôi mong manh dễ vỡ như con cua mới lột xong. Nhìn đâu cũng ra lừa dối, phản trắc. Nghĩ thôi thế là hết rồi, từ nay sẽ chẳng bao giờ yêu được ai

hơn thế. Ngu thế không biết!

...

Chợp mắt được một lát, cũng chả biết là mấy giờ nữa. Điện thoại để trên ghế kêu títt títt. Đoán là của Ốc (chỉ có nàng mới đủ điên để nhấn tin vào giờ này). Định không đọc vì mắt mở mãi không nổi, nhưng thôi, dậy hút điếu thuốc, uống ngụm nước cho đỡ háo cổ.

Tin nhắn của Huyền.

“Anh ngủ chưa đó?”

Đọc mà không có cảm giác gì. Chả nhẽ lại không trả lời? Kệ đấy đã. Rót cốc nước chè chiêu một ngụm, súc mấy phát rồi nhổ toẹt vào góc bếp. Mắt với mũi cay xè, toàn thân ê ẩm vì cái ghế chết tiệt kia.

“Ngủ rồi, nhưng lại dậy rồi“, tôi hững hờ.

“Hic, em không ngủ được“, nàng nhắn lại.

Không ngủ được hở? Chắc nhớ thằng cu kia quá hở? Nhắc đến “nó“ lại sôi máu.

“Dậy ăn cháo cho dễ ngủ đi em“, tôi vẫn nhẹ nhàng vãi, để nàng thấy rằng tôi khác mọi thằng còn lại.

Không thấy hồi âm. Có lẽ ngủ quên hoặc cũng có thể máy nàng hết tiền.

5 phút sau chợt thấy cánh cửa buồng lạch cạch. Nàng bước xuống với bộ đồ ngủ màu hồng, tóc xõa dài sau lưng.

“Răng không ngủ nữa anh? Em nỏ chợp mắt được chi cả tề...”

“Ai nử uống nước chè đặc nhiều quá.”

“Mô... Nỏ biết răng á... Em có uống chi mô.”

“Anh lấy cho em bát cháo nha? Anh đạo diễn đấy, ngọt lắm!”

Nàng hồ hởi lên hẳn, mắt long lanh.

“Nhưng anh phải ăn cùng em tề.”

“Anh ăn rồi.” (Nói phét.)

“Ăn nữa với em...”

Tôi múc ra 2 bát nhỏ.

“Để anh gỡ thịt cho em nha.”

Nàng gật đầu ngoan như cún. Tôi lấy đũa khều ra mấy miếng to,

dùng tay gỡ những miếng thịt nhỏ cho vào bát nàng. Thấy hai hòn cà bé tí bằng hạt lạc, tôi bảo, “Cái này thì để anh”. Nàng phì cười, then thùng...

Tôi bỏ thịt gà vào bát, vắt thêm lát chanh, lau cái thìa sạch sẽ rồi đưa cho Huyền. Cô tình tỏ ra thật quan tâm và chân thành để nếu tạch hẳn (khả năng này rất cao) nàng sẽ còn nghĩ về tôi như một đứa tử tế nhất từng lướt qua như cái bóng trong đời nàng.

Huyền đưa một thìa cháo lên mũi hít hà rồi bảo.

“Híc, chưa ai chu đáo với em như anh.”

Ồi nàng ơi, các anh giai quê tôi quen ăn sòng nói gió, chém to kho mận rồi, bình thường thì anh cũng rứa, nhưng may anh đã sống đất Bắc quá lâu để biết lúc nào thì cần tinh tế với phụ nữ.

“Huy uống rượu với em nha?”

Chột dạ. Tự nhiên kêu suông tên tôi, lại còn rủ uống rượu. Cái gì kỳ này đây?

“Thôi đừng, anh không thích nhìn con gái uống rượu...”

“Một chén nhỏ thôi mà. Nha?”

“Nhưng em phải nói lý do đã?”

“Không có lý do chi hết, tự nhiên em muốn. Rứa thôi...”

Tôi ghét con gái uống rượu, bia thì được. Vì nhìn chơi bời và hoang dã quá. Rót đầy hai ly nhỏ, đưa cho nàng một ly. Huyền không “cách” mà ngửa cổ làm một hơi hết luôn. Uống xong vội vàng lấy tay bưng miệng lại, hơi thở dồn dập như say đến nơi.

“Nói rồi... Em uống nước chè vô cho đỡ nóng ruột đi.”

Nàng nhấp ngậm chè xanh, rùng mình mấy cái mới trở lại trạng thái bình thường. Thấy có vẻ không ổn lắm, tôi giục ăn hết bát cháo. Nàng vừa ăn vừa khen anh nấu ngon, mai sau ai lấy được anh thì sướng hê, nỏ phải vô bếp.

Ăn xong cả hai ra giếng rửa mặt. Lúc này trời cũng đã lờ mờ sáng.

“À...”

“Chi em?”

“Bố mẹ anh có biết anh ở lại đây không?”

“Biết chơ, anh gọi điện mà.”

“Nỏ biết mẹ anh nghĩ rằng hề?” , nàng cười bên lên.

“Hơ, càng... yên tâm thì có chớ nghĩ chi.”

Chân chừ một lúc, Huyền bảo thôi tôi vô nhà đi, ngoài ni sương độc lắm, về lẫn ra ôm mẹ anh lại trách em thì chết.

“Đứng ngoài ni cho... mát.” (Khí gió, run cả người còn mát với chả mẹ.)

Cơ bản là tôi chả muốn vào, vì cái giường thẳng cu Ngọc sát bếp quá. Muốn thả dề những câu hay ho một tí nó nghe được thì ngưng mặt.

“Mà khiếp, lúc nại anh với thẳng Ngọc chuyện trò chi mà to rúa? Em... nghe hết cả rồi nha!”

Thôi xong rồi, hông hết hàng họ rồi. Tôi ớ người ra mắt mây giây. Lập tức tua nhanh trong đầu xem tôi đã nói những chuyện gì với Ngọc? Có vụ gì lỗ hớ miệng ra không?

“Ớ, anh nỏ nhớ chi cả nửa tề. Lúc đó rượu nói là chính, nhớ chi mô.”

“Ngọc hẳn kể chuyện em với anh Toàn cho anh nghe đúng không?”

“Ừ, nghe loáng thoáng thôi.”

“Rúa thực sự anh có muốn nghe không?”

“Không.”

“Răng ạ?”

“Em chỉ cần nói anh biết em với nó hiện tại như thế nào thôi. Những thứ khác thuộc về nó anh không quan tâm.”

Huyền tỏ ra bối rối thật sự, hai tay bóp chặt với nhau, môi mím chặt như sợ bật ra một điều bí mật gì đó. Lúc đó tôi cũng nghĩ sẽ chơi bài ngựa luôn. Đêm dài lắm mộng, dùng dằng chỉ tổ mất thời gian và nặng đầu.

“Răng em? Không thể nói được à?”

Nàng vẫn mân mê ngón tay, thái độ khá căng thẳng.

2 phút.

3 phút.

5 phút...

Có vẻ nàng muốn im lặng để thay lời “thú tội”. Tôi biết ý không hỏi nữa. Tự nhiên thấy tê tái trong lòng (nghĩ, thế là hết nhé, tạch rồi).

“Huy đã hiểu chi về em chưa Huy?”

Mãi nàng cũng chịu buông lời. Câu hỏi (mà như trách móc) bất ngờ, khiến... đến lượt tôi lúng túng. Ừ nhỉ, tôi đã kịp hiểu chỉ về nàng, ngoài đôi ba lần gặp gỡ vội vàng, dăm bảy cuộc điện thoại và vài ba chục tin nhắn? (Hay là cậu mót lấy vợ quá đâm ra... làm càn?)

Và nàng nữa. Nàng đã biết gì về tôi, ngoài những chiến tích vẻ vang trên tình trường mà chủ yếu qua mồm thằng chim nhơn kia kể lại?

Có lẽ tất cả là do tôi đã quá chủ quan khi nghĩ rằng Huyền cũng như bất cứ em gái quê nào từng gặp: nhạt nhẽo, hời hợt, dễ tán, dễ yêu (?) Trước khi biết Huyền, tôi cũng đã thích vài người ở quê. Trong cái gọi là tình yêu đó bao hàm cả sự rẻ rúng, coi thường...

“Thật sự là anh chưa hiểu hết... Anh... sẽ... Nhưng anh tin vào linh cảm của mình!”

Tôi lúng búng. Huyền gật đầu khe khẽ.

“Nếu anh muốn hiểu... sẽ còn nhiều thời gian cho anh... Em cũng mới quen anh. Ấn tượng lúc đầu là sự hài hước trong mỗi chuyện anh kể, cả sự từng trải và hiểu biết nữa...”

“Nhưng em không tin anh, đúng không? Hay vì... vì...” (Định phớt nguyên câu “Hay vì em đã có một người bảo đảm cuộc sống cho mình?”, nhưng may phanh lại kịp).

“Hãy cho em thời gian. Được không anh Huy?”

Hờ, bài này nghe quen quá. Một đứa muốn tổng cô đứa đang lảng nhãng theo mình thì tốt nhất là khen nó cái gì của chú cũng chuẩn cả (để khỏi mất lòng mà sừng cò lên), nhưng hãy để thời gian làm trọng tài vụ này. No or Yes do thằng thời gian kết luận, em nỏ biết chi mô (đừng đập em phải tội).

“Thôi sáng rồi, anh về luôn.”

“Chỉ mà vội vàng rứa?”

“Đồ áo của anh mô?”

“Để tí em lấy cho. Hay để đây em giặt rồi khi mô rảnh qua lấy?”

“Nỏ đại. Anh Toàn biết được thì vỡ mặt”

“Nói linh tinh. Để đó em giặt...”

Đưa đẩy một lúc cuối cùng tôi cũng “chịu” mặc bộ “lâm tặc” của bố nàng về. Lúc này mới sực nhớ ra con xe cở đang không nỏ được máy, bèn tặc lưỡi quyết định tạm đẩy bộ đã, đợi trời sáng rõ kiếm hiệu sửa xe nào xử lý sau.

Vậy là cũng đã hết một đêm trắng. Mỗi mệt, chán ngán và bất cần hơn lúc nào hết...

Ngày thứ ba sau đêm trắng ấy.
Đã ba ngày, mong chờ một cái tin đến phát rồ. Điện thoại để trong túi quần luôn phải để hờ tay bên ngoài để phòng nàng gửi tin nhắn đến mà không kịp đọc ngay. Thi thoảng nó không rung cũng tưởng như đang rung hoặc sắp sửa rung đến nơi. Khi mở ra thấy không có gì lại dần thối mặt tưởng tượng xem giờ này nàng đang làm gì mà không thèm nhắn tin cho tôi...

Tôi già rồi nhưng tính đôi khi cũng teen thật. Như việc kiên quyết không gọi điện hay nhắn tin cho Huyền trước, dù biết rằng cái đó chả khiến tôi giảm giá trị là mấy. Nhưng không là không. Ngang, gàn và sĩ diện không phải lỗi. Tôi muốn Huyền phải là kẻ khai phát súng trước tiên, chỉ cần một tin nhắn cùn cộn thôi, tôi sẽ ôm máy gọi luôn cho nàng suốt đêm cũng được.

Đầu giờ tôi bất ngờ nhận được hai phát sms liên, mỗi cái cách nhau vài chục phút. Thế chứ, bố công ông ngóng mấy hôm!

Sms 1: “Có thể anh đã quên em nhưng em vẫn mãi nhớ tới anh dù quá khứ đã lùi xa. Hãy gọi cho em theo số mới của em ngay nhé +1900283382.”

Bố tiên sư cái nhà em, số di động em sao như số tổng đài thế?!

Sms 2: “Anh ơi, gọi ngay vào số +1900567983 để nghe nhạc đám ma tiếng Anh hát theo phong cách xảm chế cực hot nhé.”

Thằng nào nghĩ ra trò này cũng hay phết. Hay nhất là nó luôn gửi đến vào những lúc tôi đang sốt ruột muốn đọc tin nhắn của một ai đó.

Gần 8 giờ tối, đi ra đi vào. Từ chối vài cuộc cà phê của mấy thằng bạn rồi việc, lấy máy gọi cho Ốc rủ đến chơi đỡ buồn. Ốc tắt máy sau khi ngắn gọn ba từ “Em đến ngay”. Hờ, nhìn trước ngó sau, rốt cuộc cũng chỉ có mỗi Ốc là người mang đến cho tôi cảm giác vô tư, tự do và thoải mái nhất.

Ngồi với nàng không cần đón ý, dò ý để nặn ra câu hay ho, giàu tính ẩn dụ nhất. Không phải sửa soạn tư thế sao cho phong trần và lãng tử (nửa mùa). Thích nói gì thì nói, buột miệng chửi tục cũng sao. Nói chán thì ngồi thừ ra hút thuốc, uống trà cũng không bị tính là mất điểm hay

đại loại là rứa...

20 phút sau đã thấy Ốc le te bước xuống từ xe máy đưa khác, với quần tât bó sát, áo khoác nâu dài quá đầu gối (trông nàng khi nào cũng mới mẻ và đầy sức sống).

“Răng rồi, hihi...?”

Ốc hỏi mà như giễu.

“Răng rụng mịa nó rồi, hehe!”

“Hơ, kiểu ni là nó ăn thua rồi, chi? Hấn vẫn không cho anh... hun chi?”

Ốc cười như con hâm. Tôi phải đưa tay ra hiệu bé cái loa tàu lại, ông bà già nhà này tai thính lắm, nghe được mất hay. Nàng vẫn cười tí, giọng hạ xuống, “Các cụ ngày trước còn... ác hơn giờ, anh cứ lo, hihi”.

Ốc tự đi lấy trà trong hộp, tự mò xuống bếp lấy phích nước, tự đi rửa ấm chén... như người trong nhà. Nhìn nàng làm mà tự nhiên thấy vui vui, ngồ ngồ.

“Anh gặp hấn khi mô? Tối qua à?”

“Mô, tối hôm trước.”

“Kết quả răng? Có mần ăn chi được không đó?” (Ranh con khi nào cũng tỏ ra tinh quái và trái đời.)

“Mỡ đó mà húp...”

“Rứa... rứa... tạch rồi à? Kể coi mô, loanh quanh mãi nó hiểu chi cả.”

“Chưa hấn là tèo nhưng coi như là tèo.”

“Hấn nói luôn là không thích anh à? Hay rủ đi mô mà hấn không chịu đi? Mà đáng con nó răng, nhìn ngon không? Hihi...”

“Cũng được. Thua em độ nóng thôi.”

“Phét, gái vùng nó em lạ chi. Quê bỏ cha...”

Ngồi chuyện trò cũng vui. Ốc như hoạt náo viên, xí xón và lắm mồm thấy ớn nhưng cũng khiến tôi nguôi ngoai bớt. Tôi bảo anh sắp đi Hà Nội có tí việc, thích chi anh mua cho? Nàng liệt kê ra một mớ, toàn thứ ăn được.

“Ra đó tranh thủ gặp lại em H. ôn chuyện cũ cây hê!”

Ừm, công nhận Ốc như con ma xó trong bụng tôi. Nhiều chuyện tôi mới nghĩ trong đầu, nàng đã phun luôn ra được. Có lẽ vì điều này mà

tôi không thể yêu nàng được chẳng???

Mấy hôm nay, để quên con người “bạc bẽo” ấy, tôi đã cố trở lại thói quen bình thường, với thời gian biểu đầy ắp những việc có ích lẫn vô tích sự: đi làm, đi câu, lôi mấy cái xe máy ra rửa, và lượn lờ cà phê chém gió cùng mấy thằng bạn cút...

Lang thang vật vờ với mấy con cá bé tí cả buổi chiều ngoài đồng chỉ để bớt nghĩ về một đứa con gái gần như xa lạ. Nhưng rốt cuộc cá câu về chả biết nên vứt đi hay cho mèo hàng xóm, mà nhớ thì vẫn hoàn nhớ. Không thể vứt nổi nhớ như vứt mấy con cá khôn kiếp, bé tí và tanh lờm kia được.

Mấy thằng bạn rút cuộc cũng chỉ là bạn, cho dù tri kỷ đi nữa thì cũng... cóc yêu nhau được.

Tối về, sau khi làm tuần trà, nghe như vệt nghe sấm vài bản giao hưởng của *Bét* cho tâm hồn tĩnh lại, nghĩ quẩn, ừ tại sao tôi lại chơi trò mèo vờn chuột với nàng nhi? (cả nàng cũng rứa). Phải chăng tôi chưa thật lòng, chưa tha thiết với mối quan hệ này? Tôi đã làm được gì cho nàng hay chỉ chém gió dăm ba câu nhạt toẹt (mà cứ tưởng là hay), vài hành động “nghĩa hiệp” bóc đồng kiểu anh hùng rơm nửa mùa?

Nhưng dù sao tình cảm của tôi là không thể phủ nhận. Kể từ sau khi chia tay ex, duy nhất cho đến lúc này tôi mới thấy rung động thật sự với một đứa con gái. Nhiều khi vợ vẫn nghĩ tôi yêu nàng vì cái gì? Đẹp? Nàng không đến mức nghiêng xóm nghiêng làng (thật, giá nàng xấu đi chút nữa vẫn yêu như thường). Tâm hồn và sự hiểu biết chắc thua xa ex. Nhưng ở nàng có chút duyên ngầm khiến tôi càng nhìn càng thấy không nên quay mặt ngoáng sang đứa bên cạnh nữa...

Rà danh bạ, tên nàng tôi ghi “Giamilia” (nữ nhân vật trong cuốn “Giamilia của tôi” của Chingiz Aitmatov – một người tôi mê). Bên kia tín hiệu ò í e u ám như kèn đám ma. Hờ, tắt máy hay đổi sang dùng sim khác? Không thèm suy đoán nữa cho thêm nhức đầu. Cố gắng để hiểu cảm giác và suy nghĩ của gái luôn là sai lầm cơ bản của mọi thằng trai khi yêu. Tiện thể gọi chơi cho cu Ngọc (xem thằng kia có mò đến chơi không).

Sau 30 phút chuyện phiếm, xin được cái info thằng ấy luôn.

Đối tượng tên Toàn, 27 tuổi, ngụ tại thị trấn Tây Sơn. Trình độ học vấn: Tốt nghiệp lớp 12 trường Bồ túc văn hóa. Nghề nghiệp: Buôn bán (hàng gì chả rõ, nhưng chắc hàng con, tức động vật quý hiếm). Đặc điểm nhận dạng: Cao 1m65, nốt ruồi cách mép môi trái 0,5 cm, da ngăm đen, khi đi khỏi nhà hay mặc áo phong thủy màu, quần kaki màu nước dừa.

Đặc biệt hôm nay nói “Yên tâm đề”.

Nghe xong hồ sơ nó, tôi suýt ngã vật ra. Phải gượng dậy bắn liền ba phát thuốc lào mới tỉnh táo trở lại. Ồ, chú này có vẻ giàu có và từng trải. Mẫu này trong mắt các em luôn được đánh giá cao, tôi dù ghét cũng không thể coi thường. Một đứa giàu nó có cái phong thái bề ngoài dễ khiến thằng nghèo hơn rụt cổ lại.

Lớp cấp ba cũ của tôi năm tụ bọ một lần (gọi là họp lớp cho nó kinh). Trong đám có thằng nhà hai đời làm nghề cầm đồ, giàu vật. Mỗi khi rượu chè bung biêng, ví dụ nó buột miệng, “Tao thấy đậu phụ bây giờ ăn ngon gấp mấy lần tôm hùm”, thì lập tức quá nửa nhóm (nhất là con gái) gật gù bồi thêm, “Chuẩn luôn, đậu phụ luộc mới là đỉnh cao của ẩm thực, tôm hùm ăn như mứt”. Chú nào bản lĩnh (hay ngu) bật lại, lập tức bị đám đông đứng lên đập bàn, ném đá hội đồng cho cầm miệng lại mới thôi.

Tôi ngồi xem, chửi thảm trong bụng, “Tổ sư, mấy cái thằng trí thức đây mình sao chúng mày phải bỏ đít thằng đầu đất kia thế? Không thấy hèn và nhục mặt à?”. Tất nhiên tôi chả ngu mà phun ra, chỉ cười nhạt *no comment!*

... Một thằng như cu Toàn, với các em gái bây giờ (trong cái huyện nghèo này) thì một câu buột miệng chửi tục “đkm” luôn có giá trị nghệ thuật và tư tưởng cao hơn sấm truyền Vanga. Huyện “của tôi” đỡ nổi không?

Trước khi đi ngủ, sẵn âm ức, gửi liền cho nàng mấy cái tin dài ngoằng. Đại ý, có phải em đang trốn tránh anh? Đêm khuya tâm thần bấn loạn, cảm xúc sến súa nổi dậy viết linh tinh, sáng ra đọc lại ngượng vĩ lúa.

Trưa đi làm về, mở máy thấy tin trả lời: “Mỗi sáng thức dậy, em thấy hình như hạnh phúc đang chờ mình đâu đó. Nhưng sao mãi em không thấy được, vì nó rất xa, rất mơ hồ trong em...”

Đọc mà tê dại vì buồn...

Chương 12

gày thứ năm đặt chân đến Hà Nội. Sau khi đã mua mấy thứ lặt vặt cho mình, thăm một lượt các chiến hữu, các huynh đệ một thuở oanh liệt bên nhau, sáng nay khùng khùng mượn xe chạy đảo gần hết những quán xá mà khi xưa tôi từng có nhiều ân oán, duyên nợ.

Đầu tiên là quán cơm cuối phố Vũ Hữu. Một bữa tôi và thằng bạn đôi quá chia nhau ra hai ngả. Thằng bạn đạp xe đến nhà một thằng bạn khác “oánh đậm” (tức là ăn trực, ăn ké bữa cơm). Tôi quàng cái ca táp vải vuông vức như cái đầu DVD (cái túi này hồi ấy mua bằng một phần tiền giải thưởng Báo chí, đầu như trăm mấy ngàn), ở trong đựng đầy báo và tạp chí cũ, hiên ngang vào quán gọi suất cơm 15 nghìn bạc. Bình thường chỉ ăn suất 4 – 5 nghìn, nhưng đằng nào cũng không có tiền, gọi phát cho sang cái miệng rồi tính sau.

Rau dưa, nem rán, chả nướng... và bát cơm đầy ụ. Ăn xong tỉnh cả người. Nhưng lại bắt đầu lo lắng tìm cách trình bày sao cho khéo và hợp lý.

“Thôi chết rồi...“, tôi đưa tay vỗ bóp vào túi quần sau, mặt hoảng loạn.

“Sao thế anh?“, con bé thu tiền tròn mắt hỏi.

“Chết thật, anh đi xe bus... thằng nào móc mất ví rồi. Tiền thì vài trăm nhưng cơ bản là toàn giấy tờ quan trọng...”

“...“

“Giờ anh để lại cái ca táp này nhé, lát về nhà lấy tiền ra chuộc lại... À mà nhớ giữ cẩn thận hộ anh, toàn tài liệu đấy.”

Con bé chỉ vào phía trong.

“Anh vào đưa cho bà chủ!”

Xong. Cắp mũ rồi khỏi quán trong vô số ánh mắt ngưỡng mộ của các bé gái đang chen chân gọi thức ăn. Bước trên đường về phòng trọ mà nước mắt chực trào. Cảm giác ê chề, tủ nhục và khôn nạn bóp nghẹt lấy tim.

Thứ hai là quán cháo lòng tiết canh lão N. trọc trên đường Nguyễn Trãi. Quán ấy cứ đứt bữa là đi bộ ra ăn nợ. Đôi lúc nhớ cơm quá, mụ vợ

lão vét nồi gang lấy cho ít com cháy bỏ vào bát nhựa to, chan nước luộc lòng vào... ngon vãi linh hồn. Sau này thanh toán nợ nần, dở sổ ra thấy tên tôi với thằng Long dày như... nhật ký cave. (12/6 Huy + Long: 2 cháo + 1 lòng + 2 tiết; 14/6: Huy: 2 cháo + 2 vina; 15/6: Huy + Long: 4 cháo + 2 lòng...) Nhà này có đứa con gái học năm nhất xinh ghê, nhưng hai thằng nợ như chúa Chổm chả dám tán tỉnh. Chỉ thi thoảng thấy nó mặc váy ngắn ra giúp bán hàng thì hai thằng ngồi lâu hơn, ánh mắt cũng tỏ ra phiêu lãng hơn, nhưng cơ bản chẳng ăn thua.

... Dạo quanh một vòng, có quán vẫn còn đó, có quán đã sang tên đổi chủ, kinh doanh mặt hàng khác. Những chuyện này tôi không dám kể với ai ngoài Ốc (sợ mất hình ảnh, sợ này sợ nọ...). Nàng nghe say mê, lúc cười sảng sặc, lúc đàn thổi mặt tôi nghiệp cho tôi. Chưa bao giờ Ốc phán xét hay khiến tôi tổn thương, nàng hay tung tung đùa và ít khi để bụng những điều vặt vãnh. Đó là lý do có nhiều chuyện “thâm cung bí sử” tôi chỉ kể cho mỗi nàng nghe...

Chiều nay lượn xuống Hàng Đường mua cho nàng mấy lọ ô mai (đủ các loại). Lúc về nhà nghỉ, đang lọ mọ leo cầu thang chợt nhận được tin nhắn của nàng, chỉ vền vện hai chữ và ba dấu chấm “Chàng ơi...”

Nhấn lại, “???”

“Nhớ chàng.”

Phì cười. Ranh con hôm nay bày đặt xưng hô lồi cái lương với tôi chắc có vụ gì ở nhà rồi.

“Hâm.”

“Mà chàng mua mấy thứ cho em chưa? Chàng nhớ chi em không đó?”

“Nhớ vãi.”

“Nhớ cái chi nhất?”

“O O”

“Bó tay chàng oy! Khi mô về nà?”

“Vài bữa nữa. Thích mùi Lacoste không anh mua cho một lọ?”

“Nhưng mùi chi nà? Đất hok? Đất quá thì thui chàng à.”

“Mùi mới ra, Challenge rất nam tính. Mua nhá?”

“Ừm. Mà gặp người iu cũ chưa?”

“Chưa, mai mới đi đám cưới bạn mà. Thôi đi tắm rồi ngủ luôn đây, về kể sau. Bye bye.”

Xe về từ Hà Nội lúc 4 giờ chiều. Bước xuống đã thấy Ốc đứng đợi sẵn bên con xe đạp cào cào, đầu đội mũ lưỡi trai, quần bò ngố bạc phéch.

“Say xe hay rằng mà mặt mũi xanh xám rứa?”

“Đói.”

“Không ăn chi à?”

“Dừng ăn trưa ở Thanh Hóa nhưng anh nỏ muốn ăn, chỉ uống lon bia với cái nem chua.”

“Thôi về kiếm cái chi em nấu cho mà ăn tạm nha?”

“Ừ.”

Ốc ngồi sau ôm cái ba lô, tôi đạp xe men theo lối tắt về nhà. Ngang qua hàng cây ven hồ, đường vắng chỉ có hai đứa, Ốc vòng tay qua eo tôi.

“Ôm cây đỡ nhớ mờ.”

“Chắc là quen ôm thằng củ cải nó rồi à?”

“Thôi ông nội đừng nhắc đến thằng đó nữa.”

“Răng rồi? Tạch rồi à?”

“Sút hấn bay lâu rồi giờ anh mới hỏi.”

“Tiếc không?”

“Nỏ biết, em tặng được 2 cân thì biết răng rồi đó.”

“Hê, giờ thoải mái làm bồ anh rồi chi?”

“Nỏ dám. Em Huyền để cho ai? À mà trong ni (vỗ vào ba lô) đủ mấy thứ em dặn rồi chơ?”

“Đủ ạ. Nhà người thì chỉ nhớ đến ăn chớ có nhớ chi khác mờ.”

“Ày, trăm rứa đó. Còn hơn có đứa chỉ nhớ cái... bậy bạ đen tối...” (Hí, tĩa đều vự tôi nhẩn tin bảo nhớ () () đây.)

Về nhà. Nàng chào hỏi qua loa mẹ tôi rồi xuống bếp mở tủ lạnh tìm đồ nấu mỳ cho tôi ăn chống đói. Mẹ xì xào vào tai tôi, “Tau chợ hai đứa mi khi mô cụng dính với nhau như keo năm linh hai hè!”. Tôi cười bảo chắc rứa.

Tắm rửa xong ngồi vào bàn ăn mỳ tôm trứng. Nói thật, món này cách đây vài năm tôi sợ vãi linh hồn vì cứ ngửi mùi mỳ lại ám ảnh một thời chuyên chiến mỳ Hảo Hảo trừ bữa, ăn xong ợ phát lại nôn nao hết cái thằng người.

“Ngon ghê, em nấu cái chi cũng hợp vị anh hè!”, nịnh thối Ốc phát,

cơ mà cũng đúng.

“Chẳng qua anh hay dối vào lúc có em thôi...”

Tôi ngẩn mặt mất mấy giây vì câu nói tưởng như ám ớ, vô vị đó. Nói rửa khác nào nàng là cơm nguội lúc đói lòng, bình thường nhạt nhẽo trong xó chạn nhưng khi không cần vẫn luôn có sẵn???

Chén xong, lôi ba lô vào phòng riêng (đỡ bị mẹ soi) lấy đồ cho Ốc. Mấy hộp ô mai, hai gói ngô cay to, hai gói bò khô, lọ nước hoa Lacoste (còn cái khăn dạ mua cho Huyền).

“Khăn đẹp hè. Mua cho mama à?”, nàng tỉnh góm.

“Mô... Định...”

“Biết roài, tặng em Huyền chi?”

“Ừm.”

“Em thích!”, nàng ướm thử vào cổ.

“Răng không nói anh mua cho cái nữa?”

“Rửa con Huyền có dặn anh mua không mà anh mua?” (Dối rồi.)

“Không, nhưng nó lẹ đi Hà Nội không mua chi cho hấn? Tiện tay thì mua thôi...”

“Nhưng em thích cái khăn ni, hợp với gu của em thật đó!”

“Ừ công nhận... cũng hợp. Nhưng thôi, em nhường Huyền đi, em có bao nhiêu quà rồi chi nựa.”

Ốc cuộn cái khăn rồi ôm trong lòng (kiểu bà ứ thả ra cho đứa mô nữa), tôi vừa buồn cười vừa thấy khó xử. Thôi kệ đó, hạ hồi phân giải.

“Tôi ni nhà Huyền hẹn sang lấy nốt tiền nợ nên anh mới về sớm hơn dự định 2 ngày đó!”

“Rửa lại gặp à?”

“Ừm.”

“Em thì nó ghét chi hấn, chớ mà... thấy hấn có vẻ làm cao làm giá quá. Như anh răng phải khổ vì một đứa như hấn?”

“Khổ chi mô, anh cũng xác định lần này mà nhùng nhằng là anh té luôn.” (Mạnh mẽ ghê.)

“Em ủng hộ... Rửa tôi ni về muộn rồi hè?”

“Chưa biết. Mất hứng khi mô về khi nớ.”

“Ày, lòi thôi trả dép bố về hè, hihi.”

Tối nay sẽ là cuộc gặp gỡ thượng đỉnh – giải quyết một công đôi chuyện đây...

Tôi qua theo lịch hẹn sẽ sang nhà Huyền, nhưng lúc chập choạng nhận được hung tin từ cu Ngọc, “Đại ca để đêm mai sang nhé. Mai mới có phim hay cho đại ca”.

Cái giọng lắp lửng của nó khiến tôi vừa hoang mang vừa tò mò. Hỏi lại, phim chỉ mà hay chú? Nó ranh mãnh, “Thì tối mai đại ca cứ sang đây”.

Ừ sang thì sang, trong kho từ vựng của anh mày chả có từ nào tên là “sợ” cả.

Lúc đó Ốc chưa về, đọc tin nhắn của Ngọc cho nàng nghe, nàng reo lên như hăm, “Biết roài... tối mai anh sẽ được gặp tình địch. Để lát em chạy xe ra mua cho lọ dầu gió với ít bông băng đi là vừa hè!”

Tôi vái lạy Ốc ba vái. Nàng quả là đệ nhất ma xó, chuyện chi cũng tinh quái đoán trước như sấm truyền (chả trách thằng bồ cũ rút cuộc trong mắt nàng cũng chỉ là thằng trẻ trâu)...

7 rưỡi tối. Áo phong, quần jeans, giày xì po... chễm chệ trên con rim Thái của ông già trực chỉ hướng cầu trần. Trời khô ráo, trăng non lấp ló chân đồi. Một cảnh tượng rất xứng đáng để làm thơ đề.

Đến gần ngõ nhà Huyền, thấy một đám gần chục chú giai làng đang tùm năm, tùm ba quanh gốc tre, tôi ý tứ giảm ga, tắt đèn pha. Chợt tiếng ai như tiếng cu Ngọc gọi tên tôi. Dừng hẳn lại xem sao.

“Đại ca.”

Té ra là nó thật.

“Chuẩn bị đi mô mà tụ tập ri?”

“Mô. Ngồi bóc phét cho vui thôi. Vô nhà đi, chị Huyền ở trong đó.”

“Mà nhà có khách à?”

“Dạ. Vô đi.”

“Ai rúa?”

“Anh Toàn đến chơi. Nỏ ngại mô.”

Bó tay chú, có rúa mà cũng dọa ma anh.

Nhưng cũng hơi hồi hộp thật. Nó là thứ cảm giác là lạ pha trộn giữa chút cay cay mũi, chút trách cứ (ngắm ngẫm) và một chút hiếu chiến. Rút thuốc đưa cho Ngọc một điếu, châm một điếu, kéo mấy hơi cho hạ hỏa phát đã. Xong lưng thưng dắt xe đi vào.

Trước sân, một con Airblade đỏ đen dựng chình uỳnh ngay lối vào cửa (chắc sợ trẻ con vật gương). Huyền đi ra chào “Anh ạ!” rồi nhìn tôi một lượt. Hờ, nàng đi giày vải buộc dây trong nhà như này là trọng đại lắm đây! Gật đầu chào lại. Ngó vô nhà trên chả thấy đứa nào khả nghi ngoài bố mẹ Huyền.

“Cháu chào o chú. Ôi o mới về ă?” (mẹ nàng mới ra viện). Tiện mồm định hỏi “Dạo ni khỏe không o?” nhưng phanh lại kịp.

Chú Việt kéo ghế mời ngồi rồi nhìn sang tôi bảo với vợ: “Huy con nhà bà Y. đó, nhà bên thị trấn.”

Mẹ nàng bồm bẻm nhai trầu, gật gật, mắt lim dim ra kiểu biết, biết rồi. Tôi nở nụ cười tương đối nhu mì, tranh thủ soi xem nàng giống mẹ điểm gì trên khuôn mặt.

“Huy vợ con chi chưa cháu? Giữ đang mần nghề chi?”

Mẹ nàng phỏng vấn.

“Dạ chưa o ơi. Cháu làm abc thôi o.”

Đúng kiểu giai làng là phải “Cháu ế rồi, có ai thèm lấy mô o”, nhưng tôi ghét kiểu vờ vịt khiêm tốn và nhàm chán ấy. Im lặng trong giây lát, phát hiện ra dưới bếp có tiếng rầm rì to nhỏ. Ái zà, bạn Toàn ủ hàng kỹ ghê nhể. Ngay lập tức tiếng Huyền lôi kéo, “Lên nhà trên uống nước nói chuyện cho vui đi anh, nỏ ngại mô!”

Rồi nàng đi trước, bạn giai kia lẻo đẻo theo sau.

“Giới thiệu với anh, đây là anh Toàn, nhà trên abc... Còn đây là anh Huy...”

Nàng chừng mực ghê, ánh mắt không thể hiện cảm xúc gì “mập mờ” để tôi kết tội một thể. Toàn đây hử chú? Trông cũng không đến nỗi giang hồ như tôi dự. Tóc dài vuốt ngược ra sau gáy, tay đeo lắc bạc to đùng, miệng rộng, cười hề hề rất cầu tài.

“Anh mới sang chơi à?”, bạn í hỏi. Góm, chú ngồi trông biết anh đến lúc nào rồi còn phải hỏi.

“Ừ, anh mới sang.”

“Anh ở mô hè? Nhìn... quen quen.”

“À, anh ở thị trấn. Bạn quen ai bên nó không?”. Hê, gọi “bạn” cho nó có khoảng cách!

“Em quen nhiều bên nó lắm, anh có biết thằng A con ông C, chị H con bà M... không? Có biết bla bla... không?”

Bọn ấy đa số tôi biết, nhưng bảo anh chịu. (Vì biết chúng nó thì cũng vinh dự gì cho tôi mà phải kể ra cơ chứ.)

“Rứa anh Huy mần nghề chi hè?”

“Anh làm linh tinh thôi.”

“Trước học chi ra?”

Đã hơi nhức đầu thì chớ, thằng này *volume* nó vừa to vừa hay phát, thi thoảng cười hề hề rất ra kiểu dân làm ăn nhớn. Hình như chú mày nghĩ rằng chân lý thuộc về thằng to mồm hơn thì phải?

Đợi bố mẹ Huyền lục tục xuống nhà dưới (cho mấy đứa tự nhiên), bạn í quay sang nàng hỏi.

“À mà em với anh Huy quen nhau lâu chưa hè?”

Huyền nhìn tôi giây lát.

“Nỏ nhớ nựa anh hè”, nàng nháy mắt với tôi, trông điệu nhưng yêu cực.

“Ừm“, tôi cười nhạt.

“Răng mà quen nhau, anh Huy ở bên nó răng biết em?”

Huyền đang âm ừ định trả lời thì tôi xen ngang: “Rứa mới tài!”

Nhìn thái độ tung tung của tôi, cu cậu hơi khựng lại, mặt sừng sượng. Loa tạm thời tắt trong vài phút...

Huyền, tôi và cu Toàn ngồi ba góc bàn. Cứ như thế trận chân vạc trong Tam Quốc, Thục Hán ở phía Tây, Tào Ngụy ở phía Bắc, Đông Ngô ở phía Đông Nam. Chả biết bọn kia là gì nhưng vì yêu Khổng Minh nên tôi nhận Thục cho lành.

Trong thế trận phức hợp như này, nhất cử nhất động của đôi phương đều được mấy cái camera còn lại *record* với chất lượng *full HD 1080* siêu nét. Tôi may mắn ngồi đúng hướng tivi nên phong thái cũng tự nhiên hơn, vì khi không có chuyện để nói ta cứ vác mắt thương lắm sữa tắm *The Bol em tắm anh yêu*, Vinamilk *chúng ta là những con bò bla bla...* (thi thoảng mặc dù chả có chi hay nhưng cứ nhovn miệng cười làm như thú vị lắm).

Được năm phút, thấy thi gan với tôi không ăn thua, cu Toàn lôi điện thoại ra đàm phán với các đối tác làm ăn. Ờ ờ, anh cứ chuyển trước hai mươi củ cho em... rồi rồi... chị ạ, số hàng hôm qua báo về cho em tám tư củ, ok chị... yên tâm đề... thằng em à, cuối năm quyết toán hết đi nha, ờ ờ... ba trăm mấy củ anh không mang sổ nên ang ằng rứa thôi... ok ok... yên tâm đề... yên tâm đề.

Tôi nghe củ này củ nọ mà ung hết cả đầu, cũng định lôi điện thoại ra gọi chơi cho các anh trên Bộ, trên Cục coi cuối năm tổng kết ra rằng nhưng mà danh bạ mãi không thấy tên anh nào nên thôi. Chả lẽ gọi cho lão trưởng thôn hỏi lịch phát thuốc diệt muỗi để xin mấy gói? Thôi thì muỗi mặt coi quảng cáo để xem con tạo xoay vần ra sao.

Chừng như gọi điện thoại lắm cũng khản cổ, ngồi trơ mắt ếch mãi cũng chán, cu Toàn nhăm nháy gì đó với Huyền (quả này tôi liếc hụt). Huyền ý tứ nhìn tôi, nhìn vu vơ rồi... tiếp tục ngồi im.

“Thôi mần ta đi hê!”

Bất ngờ bạn “yên tâm đề” dịch ghé rồi nói to. À, chúng nó chắc có *plan* soạn trước rồi. Chuẩn bị đi đâu giờ này đây? Ở cái xó này, buổi tối làm chi có chỗ nào chơi, ngoài mấy cái quán cà phê, quán karaoke, quán cháo phở đêm? Hay “chúng” đi thăm ai? Hừ, tự nhiên thấy cứ như tôi sắp ra rìa rồi không bằng.

Im lặng. Kinh nghiệm trận mạc cho thấy, những lúc có biến tốt nhất là tạm thời im lặng, tuyệt đối không manh động dù là lời nói (mặt lạnh tanh càng tốt) vì càng manh động càng ròi.

Thấy Huyền vẫn ngồi yên, chàng “yên tâm” chủ động bước ra sân chờ sẵn. Huyền nhìn tôi rồi ngập ngừng nói nhỏ, đủ nghe: “Bạ ni sinh nhật bạn anh Toàn. Anh nó rủ em đi dự cho vui.”

Vẫn không rời mắt tivi, tôi gật đầu.

“Em thì cụng nỏ thích đi, khi nãy đang chần chừ thì anh đến đó.”

Tôi lại gật đầu. Rồi tiếp tục im.

“Đi à anh? Đi mô đó?”, chú Ngọc hỏi bạn Toàn.

“À... đi sinh nhật thằng bạn anh bên thị trấn. Bọn nó tổ chức hát kara ở quán abc”, Toàn hồ hởi vãi.

Quan sát thái độ Huyền, thấy nàng ngập ngừng không dứt khoát. Tôi tỉnh bơ bảo: “Đi đi. Anh nói chuyện với bố em tí rồi về.”

Nàng vội vàng kéo ghế sát tôi hơn.

“Nỏ. Nỏ đi mô.”

Ngoài sân, cu Toàn đi đi lại lại chóng hết cả mặt. Chốc chốc rút điện thoại ra xem giờ rồi lẩm nhẩm, “Nhanh lên không muộn rồi, hơn 8 giờ rồi tề”.

Huyền bảo tôi đợi em tí, rồi đi ra.

“Anh đi sinh nhật vui vẻ nha. Em nỏ đi được mô, cho em gửi lời chúc mừng sinh nhật bạn anh với!”

Cu Toàn nghe xong dần thối mặt, đứng trân trân mãi mới khai khẩu được.

“Đi mô, đi mô... đi đi. Em hay hề, đã nói rứa rồi mà... tự nhiên rứa là rãng?”

Tôi ngồi trong nhà tự nhiên thấy mát hết cả mồ. Một cảm giác hưng phấn không bút nào tả xiết. Buột mồm bồi thêm: “Đi với anh nớ cho vui Huyền! Đi đi!”

Xong che miệng cười chúm chím duyên tề. Toàn nghe câu đó như lửa thêm dầu, thái độ gần như lông lộn lên, vùng vằng: “Em hay hề. Đi mô, anh xin em đó...”

Không nhin được cười. Tôi lững thững bước ra sân hút điếu thuốc. Lại gần Huyền, tôi vỗ vỗ vai nàng.

“Sinh nhật thì cứ đi cho vui, ở nhà làm chi em!”

“Lạnh lắm, em nỏ đi mô. Mà em cụng nỏ muốn đi mô buổi tối.”
(Phét đê, thế tối hôm nọ ngồi với thằng nào trên đồi?)

Vừa lúc đó bạn “yên tâm đê” có điện thoại, hình như đồng bọn hỏi đang ở đâu mà chưa thấy mặt.

Chàng nghe xong, gãi đầu sồn sột, vùng vằng với cái điện thoại trên tay.

“Rứa anh chịu thua em rồi, thua rồi.”

Huyền bảo thông cảm nha anh, thông cảm nha. Tự nhiên tôi thấy tội tội cho chàng.

“Thôi rứa anh về luôn đây. Chào bác nha!”, cậu chàng chào tôi. Rồi chàng nghiêng con Airblade quay nửa vòng, ngồi lên nỏ máy phóng cái vù đầy uy lực.

Tôi ra xe mở túi bóng lấy khăn cho nàng.

“Để anh quàng cho em.”

“Quà Hà Nội của em à?”

“Ừ.”

Tôi quàng khăn cho nàng (có biết quàng kiểu chi mô, cứ quàng hai vòng cho chắc ăn). Thấy không có ai, ghé đầu hun trộm phát lên môi nàng. Nàng không kịp phản ứng, đứng ngây ra nhìn tôi.

“Ngọt quá”, tôi tinh bơ.

“Xin phép khi mô mà...?”, nàng chu mỏ lên.

“Xin Bộ Văn hóa hôm qua rồi.”

“Anh liệu hè, thằng Ngọc hán chộ thì chết nha!”

Đứng trò chuyện một lúc, thấy hơi bất tiện, Huyền rủ vô nhà “uống nác” tiếp. Thôi, thật anh yếu lắm, uống nhiều chè xanh nguy cơ sỏi thận cao. Mình tìm chỗ nào dạo loanh quanh cho nó... thoáng đi em.

Nàng ngấm ngội mấy giây rồi bảo, à sang nhà cậu em coi làm hương nha, gần đây thôi. Tôi ừ. Hương với chả hoa, có cái khi mốc chi lạ lưng đầu, nhưng cứ có một chỗ để gọi là đi chơi đỡ phải ngồi nhà nghe song mẫu hỏi đi hỏi lại điệp khúc bên nó có biết ông C bà D không... bla bla là ngon rồi.

Lôi sang nhà ông cậu Huyền đi tắt qua vườn cây trồng toàn chanh, lúc đi ngang qua cái ao, tôi kéo tay nàng bảo, “Đứng nghỉ tí đã, lâu không đi bộ mỗi chân quá”. Phét nàng cho vui, cơ bản thấy không gian vắng vẻ êm đềm, nồng độ... dê trong máu tăng đột xuất nên muốn tranh thủ tác nghiệp tí. (Là anh cứ nói thật lòng rứa, chú nào yêu đương chỉ chém gió chạy anh gọi bằng cụ, các chú đừng vạ anh.)

“Ở đây thoáng đặng hè!”, mắt xa xăm, như chỉ biết đến cảnh vật.

“Ao ni nhiều cá lắm đó, thằng Ngọc nhà em hỏi trước toàn ra đây câu trộm.”

“Ừm, cái chi vụng trộm cũng thú vị nỏ riêng chi câu.”

“Anh Huy biết bơi không?”

“Có, ngày xưa sinh viên anh đoạt giải ba cuộc thi vượt sông Tô Lịch.”

“Giỏi hè. Sông nó rộng không?”

Nghe nàng hỏi mà tụt cả hứng chém gió. Chán nhất là nói đùa với một đứa xong phải mở ngoặc thêm là tao vừa đùa đấy!

“Rộng lắm. Em có biết tại rằng lại có tên sông Tô Lịch không?”

Nàng lắc đầu.

Tôi bảo rứa thì ngồi xuống đây anh kể cho nghe, đoạn kéo tay nàng

ngồi bệt trên vệ cỏ (chả rõ sạch hay bẩn nữa, kệ). Huyền đảm vai tôi bảo anh rành khun ni (dịch ra: anh chỉ được cái khôn thôi).

“Anh nói đi, rằng lại đặt tên sông nó là Tô Lịch?”

Nàng cứ như người giời. Hỏi những câu không đúng... hoàn cảnh chút nào. Tôi vòng tay ôm qua eo nàng, bảo đùa chứ giữ tạm thời anh nỏ nhớ chi nữa, để lát về hỏi thằng Gúc gồ chấm Tiên Lãng rồi nhắn tin cho em sau nha. Nàng làm động tác co người lại nhưng vẫn để yên. Được hai phút tôi bỏ tay ra. Im lặng.

“Anh Huy...”

Nàng lay lay đầu gối tôi. Chắc nàng nghĩ tôi đang thiên.

“Chi mà anh ngơ ngơ rứa?”

Tôi không dám nói cho nàng biết là tôi không ngơ. Khoảnh khắc này như một thằng vừa nhìn lại vé số và biết tôi trúng giải đặc biệt. Nó cần phải tạm thời thoát nhanh ra khỏi trạng thái hồi hộp, nếu không nó sẽ vỡ tim trước khi chờ đến ngày lĩnh thưởng. Còn tôi, tôi đang cố giữ cho cái đầu thật lạnh.

“Có khi nào em chợt thấy nhớ anh không?”, tôi vẫn mắt nhìn xa xăm.

Huyền im lặng mất vài phút. Mãi mới rụt rè nói lí nhí trong cổ.

“Nếu em nói... có thì anh có tin không?”

Tôi lắc đầu.

Nàng xoay người nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tiếp tục im lặng trong 5 phút.

Bất ngờ nàng nắm nhẹ bàn tay tôi (hờ, tay con gái có khác, ấm ghê gớm). Tôi đưa tay nàng lên miệng thơm một cái (kiểu của mấy chú Tây) rồi nắm chặt (hết giấy).

“Tay toàn chặt củi, thái rau lang... thô ráp lắm đó, anh hôn mần chi, hihhi...”

“Mô, anh thấy đẹp mà” (Chỉ sợ nàng hỏi “anh hôn tay mấy em rồi?” thì...)

Ngồi nắm tay nắm chân nhau (à quên tôi hôn trộm mấy phát lên tóc nữa, toàn mùi hương nhu) khoảng 20 phút thì nàng có tin nhắn. Tôi không hỏi của ai, coi như không quan tâm cho lành. “Anh biết ai không?”, Huyền vẫn nắm tay tôi. “Không”. Nói không nhưng trong bụng biết ngay ông tướng kia rồi.

Huyền ghé sát điện thoại cho tôi xem tin nhắn. Ký tự viết tắt chúc bạn tin tin nhưng đọc được hết.

“Em đang ở mô? Anh quay lại mà không thấy em mô cả. Em về đi”.

Nàng nhìn tôi ý hỏi làm chi bây giờ? Tôi cười nhạt, lắc đầu (em muốn làm chi tùy em, anh không can dự)...

Chương 14

uyên cố tỏ ra bình thản, nhưng bằng linh cảm và nghiệp vụ tôi thừa biết nàng đang rối. Nàng bật tắt điện thoại, đút vô túi áo rồi lại lúi ra ngó nghiêng nhưng “không nổi” nhấn tin trả lời (vì nể mặt tôi).

Được mấy phút điện thoại nàng lại có tin nhắn. Đọc xong nàng chép miệng, “Nhắn chi mà nhắn lăm không biết”, rồi quay sang tôi bảo, “Nói rằng bây giờ anh?”. Tôi cười nhạt, “Bảo đang ngồi với anh Huy cho hần... yên tâm. Chắc hần sợ em đi một mình cảm lạnh đó!”

Nàng nghe rồi cười bẽn lẽn rồi thì thầm, “Hay là em tắt máy nha?”. Tôi lắc đầu bảo đừng, kệ nó.

Kệ nó, nhưng tôi biết tổng sau 10 phút nữa, nếu nàng không trả lời thằng ấy sẽ cuống cuống gọi lại. Gọi khi nào được thì thôi. Hoặc không gọi được nó sẽ phát điên lên vì với bản chất hoang dã của đám giai làng tôi chẳng lạ gì. Một kịch bản hứa hẹn nhiều kịch tính đang diễn ra trước mắt. Tôi chỉ khoải ngồi xem một đũa mắt bình tĩnh bộc lộ cái tính hung hãn và xoắn xuýt (vì gái) để được thấy hết tố chất ngu lêu của nó mà thôi.

“Nhà em có vẻ quý cu nớ hê!”

Tôi tung hỏa mù vì cũng lơ mờ nhận ra cu ấy được phụ huynh nàng chổng lưng.

“Cũng quý, vì anh nớ nhiệt tình lắm.”

“Ừm, lại giàu nữa chơ.”

Nàng ngại ngùng khi nghe tôi nói câu đó. Trong sâu thẳm lòng tôi, liệu nàng có đặt tôi và thằng “yên tâm” lên bàn cân không? Có thấy rằng không nên yêu một thằng nghèo hơn chỉ vì tri thức của nó nhỉnh hơn thằng kia? Ngồi trong bóng tối, bằng tất cả sự khách quan, tôi tự nhận ra rằng ngoài tám bằng đại học đang vút trong đáy tủ và công việc khừ khoằm của một thằng trông kho vật liệu với mức lương hai triệu sáu trăm ngàn, thì tôi chẳng có gì nổi bật so với đám thợ hàn, thợ sơn lẫn mấy thằng cắt tóc phố huyện. Nói tóm lại, trong mắt “xã hội”, không thằng nào cảm thấy “thơm lây” vì chơi hay quen được với tôi.

“Anh nớ gọi anh ạ!”

Nàng giật tay áo tôi “thông báo”. Giật hết cả mình.

“Nghe đi!”

Xui đại phát chơi, xem nàng diễn kiểu gì.

“Nỏ.”

“Em không nghe thì tí nữa nó xới tung cái làng ni lên đó!”

Tôi đùa mà như thật. Thật sự lúc này tự nhiên tò mò về mối quan hệ của nàng với cu ấy lắm. Nhưng tôi không đại gì mở miệng ra hỏi, vì biết trước kiểu chi cũng “bọn em chi là bạn”, “anh nó là anh kết nghĩa” bla bla. Nhưng để yên thế này thì ảm ức, với lại tôi chẳng hơi đâu đi dò ý một đứa con gái để biết nó có yêu thằng abc hay không.

“Em này...”

“Dạ.”

Rút điều Thăng Long bao vàng châm lửa bắn mấy hơi. Gió lạnh rùng mình.

“Có lẽ em chưa có thời gian để hiểu anh, và anh cũng rứa...”

Nàng bó gối im lặng.

“... nên tiện đây anh cũng nói luôn cho em hiểu.” “Anh cứ nói đi ạ!”

“Ừm. Tính anh rõ ràng, không thích sự nhập nhằng, bởi rứa anh hy vọng em cũng sẽ đối xử với anh theo tinh thần đó.”

“Dạ, thì em cũng đã khi mô không rõ ràng với anh mô.”

“Ừ, anh cứ nói trước cho em hiểu thôi.”

Tính tôi không thích tranh cãi với con gái, kinh nghiệm xương máu chỉ ra rằng điều đó là vô ích, vì nếu sủng cô lên các nàng sẽ ngoan ngoãn nghe lời nhưng khi có cơ hội lại vẫn... hành xử đúng như cũ (tất nhiên im đi không cho tôi biết).

“Huy...”

Huyền đặt hai tay lên má tôi vuốt nhẹ, mắt nhìn sâu thẳm.

“Huy có thật lòng với em không?”

Đã trải qua vài mối tình, nhưng nghe câu này tôi vẫn nổi da gà như đang đứng trước mối tình đầu. Im lặng một lúc, tôi kéo nàng vào lòng, vuốt tóc nhẹ lên tóc. Cảm xúc bùng cháy đột ngột, ghé môi định hôn, sức nhớ cái singum mua lúc chiều (nhai cho đỡ mùi thuốc), tôi gỡ tay nàng ra lục lọi túi quần. Nàng ngược mắt hỏi, “Anh tìm chi?”. À không

(trời ả, túi quần thủng một lỗ nhỏ rơi mất hai cái kẹo, nhỏ quá). Chợt nàng lay lay vai tôi thì thầm, “Có ai gọi anh ả!”. Định bảo kệ nó nhưng thôi.

“Chết rồi... mẹ gọi!”

Huyền cuống quýt ngồi ngay ngắn lại như thể phụ huynh đang đứng ngay sau lưng...

Hờ, mẹ nàng thật biết chọn thời điểm để gọi.

Huyền nghe máy, giọng nhát gừng, đại khái là bảo chúng con đang đến nhà cậu chơi, lát nữa về. Đầu dây thép bên kia nói chỉ không biết, chỉ thấy Huyền tắt máy với vẻ mặt không mấy dễ chịu.

“Về anh, mẹ giục về!”

“Chắc ông bạn vàng nớ đang đổi ở nhà rồi.”

“Nỏ biết, nhưng em cũng đoán rứa.”

“Bạn í có quả điều khiển từ xa thật là lợi hại.”

“Có lẽ rứa mất, hức, em tức cái kiểu ni lắm.”

Anh còn tức hơn, cơ mà thấm nhuần câu dặn dò ngày xưa của ex, “Đàn ông con giai mà hay giận dữ với tự ái vật thì nên ra chợ vỉa hè mua cái váy 15 ng-hìn diện cho đẹp mặt”, nên anh đây kìm lại được.

(Nói lại nhớ hồi sinh viên xóm trọ có một thằng đại ca, thằng này tán gái đạt đến mức thượng thừa, mỗi đêm ra quán trà chanh có thể cưa đổ 12 em chỉ bằng ba tác lưỡi.

Cả xóm con trai mười một thằng, đứa nào cũng ngưỡng mộ vô cùng. Một hôm đại ca bảo, “Chúng mày có muốn được như tao không?”. Tất thấy mười một đứa đập đầu thảm thiết hô to muốn lắm. Đại ca khoát tay chỉ ra cột điện giữa phố, “Giáo án gồm nhiều phần, hôm nay tao truyền bài vỡ lòng: lần lượt từng đứa đi ra cột điện kia, kéo quần đái một bãi rồi quay lại đây”. Cả chục thằng mặt dài như cái bơm, lăm lét hỏi, “Bài này công hiệu ra sao thua đại ca?”.

Rít bi thuốc Lào hiệu Hàng Gà, đại ca ngửa cổ phun khói lãng đãng, “Phàm tán gái kỹ nhất là đánh mất sự tự chủ. Khi đối mặt với vô vàn tình huống học búa, cái quan trọng nhất của một sát thủ là giữ được vẻ mặt bình lặng cùng với phong thái khoan dung. Muốn đạt được *level* đó, trước hết các chú phải tập luyện sao cho khi các chú tụt quần đái bãi giữa phố đông, các chú ngỡ như tôi đang tao nhã hái hoa ven đường, thiên hạ đi qua chỉ là cỏ rác. Khi ấy anh sẽ dạy tiếp bài hai. Chú nào mặt đỏ chân run, anh loại khỏi vòng chiến đấu. Dạng ấy mai sau ra đời

không làm nổi việc lớn, nói chi chuyện gái gú phù du“.

Mười thằng kia làm xong, đến lượt tôi, đại ca khoát tay bảo riêng thằng này khởi đi, nhìn phong thái anh biết ngữ chú có thể vừa đái vừa ngâm Đại cáo bình Ngô. Chúc mừng chú, nói chung anh là anh thích chú rồi đây! Được lời đại ca, kể từ đây bản lĩnh tôi đâm ra vượt trội thôi rồi...)

... Cả hai phúi quần đứng lên. Có cọng rom dính vào... mông nàng nhưng tôi không dám phúi, hê hê.

“Anh không lạnh ạ?”

“Ngồi cạnh em nỏ biết nhiệt độ ngoài trời nựa tè.”

“Hihi bốc phét vừa thôi.”

“Thật.”

“Giữ em bảo anh nhảy xuống ao anh có dám nhảy không, hihi?”

“Dưới ao có con cá mô giống em không?”

“Hi, anh rành khun.”

Đứng ôm nhau một lát. Nàng luồn tay vào trong áo tôi, thì thầm “cho em ủ nhờ tí“, nhột và lạnh vãi. Cái áo phao của nàng lào phào, ôm chả có cảm giác chi, tôi bảo bỏ áo ra anh ôm chút. Nàng kéo khóa mở bung ra, tôi lùa tay vào ôm ngang eo (mềm và ấm thế không biết), rồi nhắm mắt hôn nhau mê mải (cứ sợ nàng kêu hôi mùi thuốc, hê, nhưng chả thấy phản ứng gì, chắc nàng tịt mũi).

Hôn một lúc khô hết cả miệng nhưng chẳng ai chịu buông ra trước. Thứ này cứ như thuốc phiện, nghe nói một nụ hôn môi có chứa hơn 400 ngàn chất và vi khuẩn độc hại, mẹ yêu nhau thế này họa bằng giết nhau. Đang gay cán thì mẹ nàng gọi điện lần hai, nàng sửa soạn lại trang phục, tóc tai rồi ghé tai bảo tôi, về bị mẹ đập cho cái tội bỏ nhà theo trai đây, anh can cho em nha. Tôi cười, bảo thôi ạ, anh bỏ của chạy người cho lành. Nàng kéo lại hôn nhẹ lên má, à mà có kẻ chưa... tỏ tình chi cả tè. Tôi bảo lời tỏ tình anh soạn sẵn trên Word rồi, dài lắm khi mô anh đọc cho nghe một thể. Huyền bảo anh nhớ đó, không có là em ứ chịu mô nha!

Về nhà. Con Airblade đồ đen ngoài sân báo hiệu cu Toàn đang ở trong nhà. Mẹ nàng đi ra nhìn hai đứa một lượt từ đầu đến chân (xem con gái có dấu vết lạ chi không) rồi chép miệng: “Mi đi mô mà không xin phép ai cả, để anh Toàn đợi mại rứa?”

Huyền im lặng đi thẳng xuống bếp để tôi trần trụi giữa bầy sói (sói là

mẹ nàng).

Mẹ Huyền sẫm soi tôi như vật thể lạ trên trời rơi xuống. Cái nhìn của cán bộ Viện kiểm sát với bị can thì đúng hơn vì có lẽ chưa biết sắp phải luận tội tội chi cho thỏa đáng. “Ung với hân vừa đi mô về đó?”, cán bộ hỏi.

Tôi khoanh tay trước ngực, nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc, “Dạ, đang lòng vòng sang nhà cậu Huyền coi làm hương thôi o”. Cán bộ nhả vôi miếng trầu đang nhai dở, đưa tay quẹt mép rồi nhấm nhắng, “Có chi ngồi nhà nói chuyện được rồi, đi mô đêm hôm... Lần sau nó được rửa nợ mô”. Tôi im lặng và ngoan ngoãn một cách hậm hực nhận thẻ vàng cảnh cáo đầu tiên.

Mò xuống nhà bếp, thấy chú Việt đang rang lạc, thảng “yên tâm” cùng hai trai làng ngồi cạnh chai rượu với mấy cái chén. Chú Việt thấy tôi vào bèn bảo à đi mô khi nài đến giờ? Ngồi đây làm chén cho ấm dạ, lạnh hè! Chưa kịp trả lời thì cu “yên tâm” chêm ngay vào, “Bác rút kinh nghiệm đừng đưa Huyền đi linh tinh nợ nha, em là em nói rửa thôi, bác mới quen Huyền nên chưa biết bọn em...”

Bọn em làm sao chú nói tiếp đi? Máu nóng bốc lên não nhưng đôi co với chú ở đây mất khách quá, nên chỉ mỉm cười nửa miệng bảo, “À, anh xin lỗi vì anh mới đến nên chưa biết chú có cái quyền đó. Có chi để lát anh hỏi lại Huyền cái coi”. Bọn í nhìn đi chỗ khác, bảo anh nó phải hỏi mô, bọn em quen nhau lâu rồi. Hê, câu này giàu ẩn ý vãi. Tóm lại anh tạm hiểu chú là người yêu thâm niên của Huyền, anh không được phép “rủ đi linh tinh”. Với tay nhón miếng trầu trên đĩa (của mẹ Huyền mời khách đây) bỏ miếng nhai bồm bồm cho ra dáng lão nông tri điền, tôi e lệ bảo, “Khổ quá, anh cũng có muốn đi linh tinh mô. Rửa mà Huyền cứ rủ bằng được. Thôi có chi để anh kêu Huyền ra quán triệt lại lời chú dặn mới được!”.

Chú Việt nghe vậy bật cười khàn khàn, hai anh giai làng cũng hề hề cười theo rất chi trêu ngươi. Cu chàng lảm nhảm thêm vài câu vô nghĩa nữa rồi ngồi thừ ra (chắc đang quý tôi lắm đây). Lúc này tôi mới để ý kỹ, hóa ra chàng, chú Việt và hai giai kia đã kịp làm một độ nhậu từ trước, chắc đang uống dở thì dừng lại rang lạc để mạn tiếp, vì thấy giọng chàng thoang thoang mùi hồng xiêm còn chai rượu gạo còn lại một nửa. À, thảo nào khẩu khí chàng có vẻ húng tợn, nhịp điệu câu cú giật cục như đang *remix*.

Cuộc chiến tạm ngừng khi hai anh giai kia chuyển phorm sang bình luận bóng đá đêm qua. Anh tóc xoắn bảo, thảng *Man* đá như dở hơi nhưng toàn gặp may, gặp *Bác xa* là tắt điện. Anh mái lệch tám tám,

thằng *Van pơ xi* dứt điêm thôi rồi hè, nhất là bàn thứ 2 hấn vô lê kinh thật. Bạ*n* “yên tâm” trề môi, cạy bàn nớ hấn “liệt vị” rồi, thằng trọng tài bệnh *Mờ U* coi mà muốn đập ti vi...

Đang rôm rả thì chú Việt đồ lạc ra đĩa rồi bảo thôi bọn hấn đá với chắc bên Tây kệ bọn hấn, ngồi làm vài ly đã. Mà liệt vị là cái chi bay? Yên Tâm giải thích, dạ tức là thằng tiền đạo đứng mắc màn dưới hậu vệ người ta. Chú Việt bảo à rứa à, tau chỉ quan tâm bóng méo nên nỏ biết mấy cây nớ lắm.

Ngồi lai rai một lúc, tôi uống lấy lệ 1 ly nhỏ, nhai mấy củ lạc rồi xin phép lên nhà trên uống nước. Huyền đang ngồi coi ti vi với mẹ. Thấy tôi lên, mẹ nàng “ý tứ”... đi xuống nhà bếp (về mặt đầm đầm không mấy thư giãn). Huyền hỏi anh nói chi với anh nớ mà nhao ầm rứa? Tôi bảo nói chi mô, hấn cấm anh đưa em đi linh tinh. Nàng nhếch mép bảo có lẽ nỏ phải chơi, rằng là “đi linh tinh”, vớ vẩn. Để em nói cho một trận mới được (nghe mà sượng tê người)...

Gần 10 rưỡi tôi chào về, nàng ngó nghiêng coi có ai để ý không, rồi tiến ra tận ngõ.

“Mai một xuống nhà anh chơi nha?”

“Để em coi đã. Chơi mà cụng ngại lắm.”

“Hay để Noel xuống nhà anh rồi mình đi chơi?”

“Anh lên đón à?”

“Ừ.”

“Chưa chắc mẹ cho đi.”

“Chi mà như gái cấm cung rứa.”

“Khi mô em kể anh sau, giờ em cũng nỏ biết mần răng cả...”

Hai đứa đứng ôm nhau một lúc, tiếng mẹ nàng vắng ra “Con Huyền mô rồi?”. Vùng tay tôi ra như bị điện giật, nàng quay đầu bước vội vào trong. Chắc lát nữa to chuyện rồi đây...

Đúng như tôi dự, về nhà chưa kịp lên giường thì nàng nhắn tin “Em buồn lắm”, gọi lại đã thấy tò tí te...

Mấy hôm nay nóng vật vã. Tôi thuộc tuýp người cảm xúc lên xuống trời trụt theo thời tiết. Ví dụ trời hiu hiu lạnh, gió mon man bên tai nhìn đứa con gái xấu mù như Thị Nở đi ngất ngất ngoài đường cũng trở nên đáng yêu. Ngược lại, những hôm nóng bức, oi nồng ngọt ngào như hôm nay thì đến một cái tin nhắn vắn vắn ba chữ “Anh nhớ em” cũng không muốn viết.

Huyền nhắn tin hỏi, “Có phải anh đang giận em?”. Giận quái gì em đâu, giận mẹ em thì đúng. Hừ, mỗi lần sang nhà em, ngó cái mặt khó đăm đăm như ban giám khảo đang rình bắt lỗi thí sinh của mẹ em mà phát ngán.

Tôi cũng không biết mẹ nàng dị ứng với tôi vì cớ gì nữa. Chỉ biết có lần tôi xin bà miếng trầu nhai cho thơm miệng, bà bảo, “Nhà o hết cau tươi rồi”, trong khi mắt nhìn tứ tung. Hết quái đâu, chắc cát đâu đầy để lát nữa mời thằng cu “yên tâm đề”?

Rồi sau năm lần bảy lượt tra hỏi nàng, biết không thể giấu mãi, nàng thỏ thẻ tiết lộ.

“Thật ra thì nó có chi mô, nhưng mẹ em bảo cách nói chuyện của anh hẳn không thực tế, nghĩa là anh toàn nói chuyện mô mô, nó mang tính thiết thực cho cuộc sống chi cả.”

Tôi nghe xong thấy lạnh cả người. Ủ, công nhận rồi! Tôi chẳng biết a lô cho người này, người nọ nói tiền chục củ, trăm củ. Chẳng biết giá gỗ lim, gỗ sến bao nhiêu một khối. Chẳng cả biết nói những chuyện làm ăn vật vãnh nhất. Mà khi gió, những thứ ấy thiết thực gấp mấy lần năm nay thằng nào đoạt giải Nobel hòa bình, Hà Lan đang tuyển người lên sao Hỏa hoặc xung đột trên bàn đàm phán liên Triều...

Mẹ nàng nếu biết vào mạng chắc sẽ nói câu ngắn gọn hơn, rằng tôi “ảo vãi” (một đứa ảo như tôi thì làm cái gì cho đời để nuôi sống và chăm lo cho gia đình?). Với tư cách một bà mẹ có đứa con gái đang thích một thằng phiêu lưu như thế, bà lo là đúng!

... Vậy là một tuần rồi không gặp nhau. Tôi cố tình để tình yêu đói khổ một chút xem sức sống của nó đến đâu. Nhưng khó chịu không chịu nổi. Người khi nào cũng bản thân, dờ dờ như đàn bà ốm nghén (tôi chưa

ngهن lآن nآo nhآng nghe cآc chآi cآ bẦu bẢo rỨa, biết đẦu đượC). Mآy hẦm ỐC hỎi đỀu, “Rآng rồi, yẾu chẮc đến đọAN mỒ rồi huynh?”. TẦi bẢo đến cỔ. ỐC cườI, “ĐỪng bỐC phÉT, đẦ mẦn chỈ con người ta chưa đÓ?”. MẦn chỈ là mẦn chỈ, đƯa chỚ mới đến thẮt lƯng trở lẠI. ỐC nghiỀm mẮt, “NgưC hẦn cÓ đẹP khỜng? Hay nhƯ nỨm cau đẾc?” rồi cườI he he trẦu người.

Mآy hẦm nay ỐC nhe nhỜn khoe đẦng cÓ thẮng đỜng. TẦi giẢ vỜ làm bộ tỈNH bỜ bẢo hay à nha, thẮng mỒ đÓ?

ThẮng mỒ nÓi anh cũNg nỎ biết, nẦng bẢo, hẦn lÁi xe cho huyỀn Ủy hay Ủy ban chỈ đÓ, ăN mẶc rẮt cÓ phong cÁCH mỖi tỘi mẮt nhẦn hơi ngu. NhẦn cÁi bộ hỚn hỜ của nẦng mà tẦi lỘn cả mỀ.

“RỨa đượC mآy hẦm rồi?”

“GẶp nhẦu dẦm bẢy lẦn, đỈ uỜng nướC bẢ lẦn, mới thỜi!”

SuỐt nỮa tẦi phỐt ra câu “RỨa hẦn rỬ đỈ nhẢ nghi chưa? ĐỈ chưa?”, nhƯng hỎi thẾ lỘ mẮt cÁi sự cay cú đẦng hẾT sỨC tiỀm Ần, nên mau miỆng sỬA lẠI.

“Ừm, thẤy đượC đượC thì yẾu... cho vui.”

ỐC thỜ hẮt ra.

“NỎ biết rَآng là đượC bẦy giỜ, lúc mới tẮn tỈNH thì thẮng mỒ nỎ tỬ tẾ... À mà nẦy, nghe cÁCH hẦn tẮn mà em chẾT cườI, hi hi.”

“Rَآng?”

“ThẦi hÀI chỚ rَآng, sÁNG chưa kẾP mỎ mẮt đẦ thẤy tin nhẮn “Chúc em ngày mới vui về”, trƯa thì chúc em ngon miỆng, tỎI trỚc khi lÊN giỜng thì kiỂu chỈ cũNg “Chúc bé ngủ ngon và cÓ nhiẾu giẮc mƠ đẹP”, ngày mỒ cũNg rỨa đỌc mà phẮt Ớn. ChẮc hẦn xÀI bÀI nỈ vỚi nhiẾu con rồi huynh hẦy, tƯỜng rỨa là hay lẮm đÓ!”

Nghe nẦng bỒi bẮc nó mà tẦi tỀ hẾT cả rỒn.

“ThẦi quan tẦm, tÌNH cẢm rỨa chỚ rَآng nỰA?” (BƠm đỀu phẮt, hehe.)

ỐC dẦu quẢ mỖi nhỘn nhƯ mỖi ThỈ NỎ ra.

“Em ghÉT nhẮt nhỮng thẮng bÀI bẮn, đẠ rỨa chỚ em đỈ cÀ phÊ còn làm bộ cỒ rỒ kỀu lẠnh, ý là muỐn mÌNH ngỒi sẮt vÀo hẦn. Em bẢo lẠnh thì về nha, rỨa là rỒi rÍT thanh mÌNH... À cũNg bỒi nướC hoA X Men mới khiẾp, mỖi sỨC nỨc em ngỒi sau muỐn Ới!”

TẦi phỈ cườI bẢo em cứ lẮm nhỘt, chỀ nhƯ đỎ đỈ mà còn đỈ uỜng nướC bẢ lẦn vỚi hẦn? NẦng phỤNG phỤNG.

“Ừ thì buồn buồn đi chơi, nó có ý chi!”

“Ừm, thằng đó rằng anh không biết nhể? Khi mô gặp ngoài đường chỉ anh nha, coi rằng, anh duyệt được là được!”

Tôi nay nhận được cái tin của Huyền sau hơn chục ngày không thấy bóng nhau. “Sáng mai em đi chợ Phố bán hàng, nếu xong sớm em sẽ đi làm tóc, trưa anh rảnh không?”. Tôi hỏi em bán chi? Nàng trả lời, “Bán rau quả linh tinh, anh có lấy ít về ăn không?”. Nằm cứ nghĩ ngợi mãi, tưởng tượng cảnh nàng đứng co ro bên gánh rau quả (chắc hái trong vườn) luôn miệng mời mọc người mua... mà thương ghê gớm.

Nhấn lại cho nàng mấy chữ rồi trùm chăn bật quạt ù ù đi ngủ. “Thế à, gần trưa anh sẽ gọi cho em nha. Nhớ vk nhiều lắm!” (À, dạo này tôi viết chữ vợ thành vk cho *tin*, Huyền đọc rồi ôm bụng ra cười...)

... Ngó đồng hồ thấy gần 9 rưỡi, xách xe ra khỏi chỗ làm lượn loanh quanh chợ tìm nàng. Chợ Phố phiên chính nên khá nhộn nhịp. Nghĩ bụng chắc tầm này nàng chưa bán hết hàng nên tiện thể ghé tiệm chim cảnh mua ít sâu gạo cho con chèo than. Xong việc tiếp tục cho xe bò chậm chậm đảo mắt tìm hàng rau củ. Mất gần 10 phút chẳng thấy ai giống nàng, chỉ thấy vài bà U50, hai con bé đen đen và một chị trung tuổi đang đứng bên đồng rau muống ế nhẵn. Lọ mọ vào sâu trong chợ chút nữa, bất chợt thấy cái dáng cao cao quen thuộc, đầu đội nón lá, trán quấn khăn màu tím đang trao tiền cho khách... Nàng đây rồi!!!!

Hóa ra nàng bán bí xanh, mướp và mấy món rau thơm (ngân ấy thứ không biết có nổi trăm nghìn không?) Tự dưng thấy ái ngại ghê. Một cử nhân với hình thức sáng sủa như nàng lẽ ra giờ này đang thướt tha đi lại trong văn phòng thay vì rúm ró bên góc chợ bần thiêu, ẩm ướt và nhếch nhác như này!

Tôi quay xe lại để nàng không bắt gặp...

Chương 16

ần trưa, đang dọn lại đồng vật liệu ngổ ngang trong kho thì Huyền nhắn tin, “Em bán xong oy, đang ở hiệu tóc N nè. Anh lại đây được hok?”. Chạy ra công hỏi mấy con bán quán nước hiệu tóc N nằm chỗ nào (mẹ khi, té ra cách chỗ tôi chưa đến 200m nhưng cả đời có bao giờ... cắt tóc nữ đâu mà biết).

Đến nơi, ngó vô thì thấy Huyền mặt đỏ như gấc, mồ hôi mướt mát đang uống nước (nom tội tội là).

“Anh...”

“Ờ, em đi xe máy à?”

“Mô, xe máy động cơ chạy bằng cơm, hihi.”

“Trời... xe đạp?”

“Chờ rằng. Nhân tiện thẻ dục luôn.”

“Nhọc không?”

“Nỏ. Em quen rồi mà.”

“Ừm...”

Tôi ngó mãi quả xe cào cào màu ghi xám dựng tơ lơ trước hiên của nàng. Khung xe sờn bạc hết cả sơn, quả yên nhọn và cứng ngắc, sau giá đeo hàng là mấy cái bì tải chắc để đựng rau quả. Chắc nàng đi xe đạp để tiết kiệm xăng?

“Anh ơi! Em định duỗi rồi nhuộm màu chi đó. Anh thích màu chi?”

Tôi đánh giá cao câu hỏi này. Rất cá tính (cá tính theo nghĩa khác số đông còn lại), bởi một đứa hời hợt và ngông nghênh sẽ chẳng bao giờ thèm hỏi ý kiến người yêu trước khi quyết định thay đổi kiểu tóc hay làm cái gì tương tự (liên quan đến thẩm mỹ). Nó sẽ làm theo ý thích rồi lượn chơi chơi trước mặt tôi ra vẻ “Đây, ngạc nhiên chưa?” rồi nhìn thái độ tôi để vênh cái mặt lên thách thức “Thích rứa đó, mần chi được nhau”!!!

“Có cần thiết phải duỗi thẳng không? Anh thích tóc em tự nhiên...”

“Nhưng mùa ni nắng nóng, tóc em hay bông lên nhìn rối lắm.”

“Ừm, hay chỉ duỗi thôi, đừng nhuộm.”

“Dạ.”

“Em cứ làm đi, anh lượn ra chợ mua thức ăn nha?”

“O... mẹ và em gái mô mà anh...?”

“Nhà anh đi vắng hết, trưa muộn mới về nên anh phải lo cơm nước.”

“Tội hầy! Hay để tí em qua giúp anh một tay hê? Có thuê em không?”

“Hê, được rứa còn chi bằng. Nhớ đó nha!”

Nàng cười không rõ nghĩa nhưng cũng khiến tôi sượng tê cả rốn với điệp vụ bất ngờ này.

Ra chợ. Mua 5 nghìn cà muối, 60 nghìn thịt bò, 20 nghìn cá tép đồng về kho nghệ, rau cỏ về nhà vật trong vườn khỏi mua.

Loanh quanh một lúc rồi quay lại chỗ cũ. Tôi đứng ngoài chờ nàng vì không chịu nổi mùi thuốc làm tóc khai mù như nước đáỉ bò.

Cuối cùng thì Huyền cũng xong. Nàng bước ra với kiểu đầu mới mẻ, trông thanh thoát nhẹ nhàng hẳn (không như vẻ lam lũ lúc nãy).

“Woà, chào nàng Soi Jun Kim nha!”

“Hiii, nhìn răng anh? Ngó hầy!”

“Khẩu trang với khăn bịt mặt mô em?”

“Em để ngoài xe.”

“Bịt nhanh lại không anh mất người yêu.”

“Anh cứ trêu em, hi hi. À mà anh mua chi về đó?”

“Mấy thứ linh tinh. Em nấu hộ anh nha? Anh nấu nỏ ai ăn nổi, với cả nấu xong một xù hân rồi, anh cụng nỏ muốn ăn nựa!”

“Em ngại lắm...”

“Nhà có ai mô, trưa mới về mà.”

“Ừ, xong rồi em về luôn nha, không thì nỏ biết nói với nhà là đi mô cả.”

Mừng hóm hê hê. Dắt quả cào cào màu xám của nàng gửi chỗ người quen rồi chở nàng về nhà (vừa đi vừa hát bài chưa có khi nào đẹp như hôm nay, non nước dâng trào lòng ta mê say...). Hỏi nàng hết nhiều xiền, nàng bảo mấy chục. (Chắc, nỏ biết tiền rau lúc sáng có đủ bù vào không, nhưng thôi, đầu tư cho sắc đẹp là cuộc đầu tư không nên tính

tiền. Nhất lại là tiền bán rau.)

“Anh ôi...”

“Răng em?”

“Em run.”

“Bình tĩnh đê, có anh lo chi!”

Tôi vòng tay lần tìm tay nàng để bóp bóp động viên phát cho oách, nhưng chỉ túm được cái găng tay thô nhám ừ có tí cảm xúc chi mới nhục.

Vào nhà. Huyền ngồi nghiêm trang và căng thẳng như ngồi trước hành lang bệnh viện đợi kết quả siêu âm. Tôi lại gần vòng tay ôm nàng, hôn mấy phát lên má, mồ hôi mặn mặn lẫn với mùi mỹ phẩm từ cái tiệm làm tóc kia, cảm giác ngây ngấy khó tả!

Nàng cười ngượng nghịu đẩy tôi ra, “Ghê, anh nỏ thấy nóng à?”. Tôi bảo khô..ô..ô..ng. Khiếp anh tài thật, em nóng kinh lên được, nàng kết luận. Tôi hì hục cởi áo sơ mi chống nắng ra cho nàng, bên trong có mỗi cái áo mỏng manh hở cổ, tiện thể dúm đầu vào hít hà liên mấy phát. “Hãy dà, mùi ni dễ nghiện lắm đó!” Nàng bảo thôi mà, để em nấu cơm khỏi trưa tề. Tôi ừ, nhưng cũng kịp thò tay vào khua khoắng mấy vòng gọi là đỡ *vũ thuốc*. Ngực nàng rắn đĩnh như ổi xanh và mướt mát mồ hôi làm tôi đứng hết cả người...

Công việc chuẩn bị bữa trưa gần như xong, trong lúc chờ Huyền hái ít rau vặt làm nồi canh cho mát, tôi lọ mọ ra bờ rào hút thuốc. Vừa bước ra thì đã thấy mấy tay hàng xóm nấp sau bụi chuối một cách bí hiểm. À, lại tổ chức soi hàng đây! Ở quê có cái thói rất tao nhã là hề thằng nào dẫn bạn gái về nhà chơi thì y như rằng trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã thông. Sẽ có vài đứa hàng xóm lăm lét giả bộ nhổ rau má hay thậm chí vạch quần đái bậy bên hàng rào để thám thính tình hình.

Tôi tiến lại gần hỏi, “Các chú làm chi đó, cơm trưa chưa?”

Một thằng thò cổ ra khỏi bụi chuối trợn mắt bảo, “Người yêu à? Ở mô đó? Nhìn hàng họ thôi rồi hề!”

Thằng còn lại le lưỡi cười, “Khúc mô ra khúc nớ hề, ngực mông nẩy tanh tách, bác lừa gái rành giỏi!”

Bọn chúng nói ông ổng nên tôi đồ rằng Huyền nghe thấy, bèn vội lảng sang chuyện khác. Nhưng được vài câu chúng lại chép miệng nắc nỏm, “Cái hông nó là sau ni để con dễ lắm đó, chú rành tài chọn!”

Bố khi, trong khi tôi suốt ngày thần thánh hóa tình yêu, suốt ngày

soi xét xem người yêu tôi tâm hồn thanh cao lãng mạn chỗ nào? Tính cách thâm trầm, sâu sắc đến đâu... thì trong mắt thằng hàng xóm chi đơn giản là đứa con gái đó có to mông, rộng háng, đáng đồng tiền không? Mẹ cái lũ xôi thịt đến thế là cùng!

Vào bếp, Huyền hỏi, “Mấy đứa nó nói chi rứa anh?”. Tôi lạnh mặt bảo à chúng nó khen nhìn em hiền với cả siêng năng. Huyền bảo phét, nói chi em nghe cả rồi!

Hai đứa dọn mâm ra ăn vì nhà chưa ai về. Huyền gọi điện cho bố bảo đang ở nhà bạn gái chơi, chiều hết nắng mới về, bố yên tâm ạ! Nàng khen cơm dẻo, chứ không cứng đơ như gạo “nhà nước” em hay ăn (chỗ nàng hình như thuộc vùng sâu vùng xa, gạo được cấp phát miễn phí). Tôi nghe xong thấy tội tội...

Ăn xong hai đứa pha cà phê uống, nói chuyện phiếm được một lúc rồi cãi nhau, mặt nặng mày nhẹ như bao đôi tình nhân khác vẫn thế. Xong làm lành, lại ôm nhau, rủ rỉ chuyện phiếm, trêu chọc... rồi lại quay sang cãi nhau.

Tình yêu ở quê là vậy. Đơn giản, nghèo màu sắc và ít sóng gió (vì chưa kịp chán nhau, chưa kịp “hay ho” đã kết thúc bằng một lễ cưới cấp rập). Thi thoảng cũng có đôi trục trặc, nhưng trục trặc vì những lý do thực tế hơn là có những sóng gió, chìm nổi... mang màu sắc lãng mạn.

Như tình yêu của tôi và Huyền, nếu không biết cách bày vẽ thêm chắc sẽ lại rập khuôn theo những giai làng, gái làng khác, nhạt nhẽo vô cùng. Đó là những buổi tối điểm danh tại nhà bạn gái. Bắt đầu mãi măt từ 7 rưỡi tối, uống vài cốc chè xanh, xem như xem tát ao dăm mẩu quảng cáo Trùng Vị Khang *không lo táo bón*, Vinaho *thuốc ho cho người Việt*, rồi ngây măt nghe các thằng điên khác ăn tục nói phét, thể hiện tầm văn hóa bậc cao của các cử nhân tốt nghiệp Trung tâm giáo dục thường xuyên; chót lại cuối buổi thằng nào ngồi dai và lì nhất là thằng ứng cử viên sáng giá cho chức con rể nhà đó!

Hoặc là kẹp nhau trên xe máy, lượn lờ từ cầu Phố xuống nhà thờ rồi rẽ sang cầu Ngàn Phố mới. Đứng nửa tiếng trên cầu hít bụi, đồng thời vác măt cho đèn pha xe khác rọi vào, xong ghé vào cái quán nhân trần đá ất ơ nào đó, nói dăm câu vô thưởng vô phạt, chào đứa này, hét tên đứa khác tí rồi... về. Kết thúc một buổi tối cực kỳ hoành tráng và lãng mạn của một đôi uyên ương phố huyện!

Xế trưa nhà vẫn chưa ai về, tôi bảo để anh chạy ra đầu ngõ mua hộp sữa chua về ăn cho mát.

Con mụ bán hàng mần mê tởm 20k mãi không dứt vào ngăn kéo, mắt hấp háy bí hiểm, chắc câu giờ với tôi đây. Đúng như dự đoán, lại hỏi về Huyền của tôi.

“Con nó có phải tên Huyền không? Con ông Y bà X trên Bến Lội phải không?... Rứa thì biết rồi đó, trước nghe nói theo thằng abc, sau không biết rằng bị thằng nó đá... Nói chung là cũng lằng nhằng lắm, có chi trưa mâm nựa!”

Tôi thuộc dạng miễn nhiễm với tin đồn, nhất là tin đồn về gái, nhưng nghe xong cũng tức anh ách. Ở quê cứ xác định quen và yêu một đứa con gái thì khỏi mất công thăm tra lý lịch, vì điều đó đã có đứa khác lo hộ. Khi mà tôi chưa kịp biết tên cha mẹ bạn gái thì hàng xóm đã *update* cho tôi biết bố “con nó” nghiện rượu gia truyền mấy năm, mẹ nó mỗi khi trở trời hắt hơi mấy phút, bà ngoại chiều đến hay oánh bóng chuyền với ai... bla bla... Tiếp theo sẽ là một *file* khuyến mại đính kèm bao gồm tiêu sử các cuộc tình đã qua của đứa con gái “chơi bời” đó...

“Rứa rứa mi yêu cho hay, hay là xác định lâu dài đó Huy?”

Con mẹ này vẫn không buông tha.

“Văn nghệ thôi, nhưng mà răng à?”

“Ừ, văn nghệ thì được. Tưởng mi xác định...”

Đấy, ngay cả việc lấy ai, chọn ai để làm vợ cũng đã có đứa khác lo hộ ta, sướng vãi! Tôi cầm mấy hộp sữa chua mà như Trần Quốc Toàn vâng vâng quả cam tàu trong tay, suýt nữa thì bóp nát nhưng nghĩ tiếc 18 nghìn nên thôi!

... Hai đứa ăn sữa chua với xoài xanh. Không dứt cho nhau vì già rồi, nhìn cái lương bỏ xừ. Huyền trầm trồ mãi với bức tranh do ex vẽ tặng tôi treo trên tường. Chị nó tài thật, giỏi thật. Vẽ đẹp ghê! Anh có tiếc khi hai người không lấy được nhau không? Tôi bảo cũng hơi tiếc tiếc. Huyền nghiêm mặt bảo tiếc quá đi chứ, chị nó giỏi rứa tề mà, nó bù cho em, chi cụng dốt cả!

“Nhưng có khi dở dở dang dang lại tốt hơn, vì lấy nhau rồi ở với nhau lâu có khi chỉ nớ lại vỡ mộng với anh thì dở ẹc.” (Tôi nói rất thật.)

“Răng lại vỡ mộng?”

“Cuộc sống cơm áo gạo tiền nỏ đơn giản mô em. Khi yêu người con gái kính phục người đàn ông về sự hiểu biết. Khi sống với nhau người con gái khinh nhờn người chồng vì sự hiểu biết ấy không thể biến được thành tiền đủ để nàg đi chợ mỗi sáng.”

“Híc, nghe anh nói bị kịch quá.”

“Ừm, bởi anh tự biết trong mắt người khác mình đang đứng ở khoảng nào. Xét ở góc độ nào đó thì anh là một kẻ thất bại. Tình yêu, sự nghiệp và cả những mối quan hệ... với anh đều ở mức làng nhàng, không đủ để to mồm mỗi khi họp lớp chứ chưa nói đến là chỗ dựa cho ai đó!”

“Ôi Huy... chưa khi mô thấy anh nói với em như ni cả...”

“Chết cha, có thể anh say sữa chua mất rồi, làm nhảm quá à?”

“Nỏ phải! Mà em thấy anh suy nghĩ khác với những điều anh hay thể hiện.”

“Ờ, em cũng sẽ phải nhìn anh bằng đôi mắt của người khác thôi. Một người bình thường dễ lẫn vào đám đông. Một đứa ngồi ở quán nước đầu bên xe huyện từ sáng đến trưa không ai mặn mà, một đứa bỗng dưng chuyển sang làm nghề xe ôm công chợ cũng nỏ khiến ai thắc mắc... Nói tóm lại nếu em thực tế thì em sẽ phải chọn người khác, ví dụ như...”

“Thôi anh ơi... Em nỏ muốn anh Huy như em đang thấy. Đừng làm em buồn...”

“Tại bạ ni anh điên điên, em đừng chấp!”

“Ừ, điên thật đó, thôi nằm xuống em bóp đầu cho, toàn nói linh tinh chi mô...”

Ôm nhau một lúc, nàg đẩy tôi ra bảo khiếp người em mồ hôi chua lòm mà anh không nghe chi à? Tôi cười, bảo nỏ nghe chi, chỉ nghe phê, rồi đưa cho nàg cái áo phông (mà tôi hay mặc đá bóng).

Huyền nhíu mắt, “Tắm á?”. Tôi ừ, tắm cho mát, nhà có ai mô mà sợ.

10 phút trôi qua, trong nhà tắm vẫn tiếng nước róc rách như trêu người. Tôi gõ gõ cửa hỏi “Xong chưa?”. Nàg nói vọng ra, giọng nhảm nhảm, “Churaa”. Đúng là tắm lâu như... đàn bà.

Rồi nàg cũng bước ra. Tóc thả lòa xòa sau gáy, quả áo phông cầu

thủ rộng thùng thình trông hơi tểu, da cổ lộ ra trắng muốt mát.

“Răng rồi?”

“Mát chó răng, hỏi vô duyên!”

“Hê, nhìn ri ai chịu được! Để anh lau tóc cho nha?”

Tôi đi lấy cái máy sấy tóc với khăn mặt, xong vừa sấy vừa lau tóc cho nàng. Mùi hương dầu gội bồ kết nao hết cả lòng.

“Tự nhiên buồn ngủ rứa không biết!”

“Em cứ ngủ đi, chiều anh đưa về cũng được.”

“Có răng không? Ngủ nhá? Phải để yên em ngủ tè?”

“Rồi, anh cũng chợp mắt tí, đêm qua thức khuya...”

Nàng nằm xuống, mắt nhắm hờ (kiểu đề phòng đây). Tôi có mà ngủ vào mắt, cũng vờ vệt nhắm nghiền, tay quàng lấy bụng nàng. Một cảm giác chộn rộn thật khó tả. Mùi da thịt mới tắm xong, cơ thể mát lạnh và mềm mại, hơi thở đều đều... khiến tôi cứng hết cả cơ quan đoàn thể.

“Lại bắt đầu giờ trò đó?” Nàng ti hí mắt phát lệnh cảnh cáo khi tay chân tôi bắt đầu ngộ nguỵ.

Có lẽ biết không thể ngăn nổi ý đồ tội lỗi của đối phương, nàng thì thầm, “Để yên em cho xem... anh phải hứa không được động vào... nghe chưa?”

“Rồi rồi, nghe mà!”

“Thề đi!”

“Thề!”

“Nhớ đó nhá! Không được... làm chi nghe chưa?”

Chiếc áo phong từ từ được kéo lên. Động tác nhẹ nhàng và thận trọng như đang bóc củ hành. Không dám thở mạnh (sợ nàng bắt chột đôi ý dừng lại thì nguy).

Nàng quay lưng lại có nhã ý bảo tôi mở hộ cái khuy phía sau. Tay run bần bật, loay hoay mãi mà không tài nào bật nổi cái khóa củ chuối kia cả.

Nàng phì cười bảo đồ ngốc, rồi tự cởi. Một tòa thiên nhiên thực sự phát lộ, không kìm được sự thần phục, tôi khẽ reo lên “Đẹp quá!”. Nàng giật bắn tôi khẽ bảo “Chỉ nhìn thôi...” (cứ như món đồ trưng bày, mong manh dễ vỡ)... rồi then thùng nhắm hờ mắt.

Lúc ấy thần kinh bán loạn, mặc dù đã thê thốt không sờ vào hiện vật nhưng khổ nỗi tôi không phải là hòa thượng để vượt qua thử thách đầy cám dỗ. Nhưng thôi, đoạn này đôi nào yêu nhau chả giống nhau nên khỏi tả kỹ. Nhưng tất cả chỉ dừng lại trong giới hạn. Nàng bảo ề đừng tham, cái gì của anh nó sẽ là của anh. Cưới nhau xong anh thích làm chi thì làm. Tôi tui nghiu chấp hành, không phải vì ngoan mà vì sợ nàng tổn thương, còn đám cưới thì biết có ngày ấy không mà phải giữ cho nhau...

Nằm ôm nhau một lúc, nàng bảo anh có muốn nghe chuyện ni không? Chuyện chi? Nghiêm trọng thì nghe, còn không để lúc khác đi. Nàng bảo “Chuyện em với... anh đó, cái anh hay đến nhà em í”. À, thẳng cu “yên tâm đề”. Tôi biết trước sau gì thì chuyện này cũng sẽ đến...

Chương 18

ang kể dở chuyện thằng cu “yên tâm” thì Huyền có điện thoại. Vừa liếc qua màn hình, mặt nàng lập tức biến sắc. Đưa ngón tay ra hiệu im lặng, nàng khẽ thì thào, “Mẹ gọi”.

“A lô, chi rứa mẹ?... Dạ, con đang ở nhà con Hạnh, tí hết nắng con về...”

Mẹ nàng nói gì đó không nghe rõ, hình như bảo nàng đưa máy cho o gặp Hạnh. Huyền lúng búng thanh minh một lúc rồi cúi đầu dạ, dạ. Có lẽ mẹ nàng đã bắt được bài, vì thấy nàng nghe mà không trả lời nữa...

Kết thúc cuộc điện thoại, Huyền ngồi thừ ra, nước mắt bây giờ mới rom róm.

“Có chuyện chi à?”

“Mẹ biết em đang ở nhà anh rồi, ai nói nỏ biết.”

“Ở nhà anh thì rặng?”

“Thì...”

“Em nói đi!”

“Em nói anh đừng buồn nha? Em lo anh buồn... nên nỏ nói chuyện ni...”

“Biết rồi... Khỏi phải nói nữa!”

“Thật sự em cụng nỏ biết mần rặng dừ... Tới ni anh có lên nhà em được không?”

“Để làm chi?”

“Mẹ muốn gặp anh... Có nên gặp không nà?”

“Để anh coi đã, tâm trạng anh không tốt lắm...”

Hai đứa tiếp tục ngồi im, không nói với nhau lời nào, không khí vô cùng ngột ngạt. Tôi tựa vào song cửa sổ nhìn ra vườn. Ngoài đó có ba con gà mái và một thằng gà trống đang vờn nhau. Cu gà trống giả vờ ngậm một cọng rác lên rồi tục tục mấy tiếng, các ả gà mái tranh nhau xúm vào. Hừ, bọn này cũng tởm vật, giả vờ thật thà không biết mình đang bị lừa tình bởi một cọng rác...

Đầu giờ tối Huyền nhận tin bảo kiều chi tôi ni anh cũng phải có mặt, mẹ em muốn gặp anh. Tôi hỏi đi hỏi lại cho yên tâm, “Có việc chi nghiêm trọng à?”. Nàng trả lời, “Nó biết, anh cứ đến nha, em cũng nó hiểu chuyện chi tề”.

Linh tính mách bảo tôi có biến rồi.

Gần 8 giờ tối tôi vác mặt sang, bộ dạng thất thểu như đi đánh dậm về, vừa đi vừa nghĩ tới các kịch bản sẽ xảy ra, kể cả tình huống dở nhất. Đến đầu làng thì gặp cu Ngọc (em giai nàng) đang lọ mọ bên bờ ruộng với cái đèn pin gắn trên đầu. Tôi hỏi, “Ồ chú, mần chi đây?”. Nó cười nhả răng, “Bắt nhái! Tí anh ở đó ta làm độ nhậu cho vui hè!”. Vãi với độ nhái, tôi okie okie, bảo chi chứ món nó là anh rành thích, nhậu vô thôi rồi! À mà anh hỏi tí, hôm nay nhà có chuyện chi hử? Nó lắc đầu, mô, có chi mô. Đại ca cứ ở đó uống nước chè đợi em. Bữa ni mới mưa xong nhiều nhái lắm!

Vào nhà. Mẹ nàng đã đợi sẵn với đĩa trầu và ấm nước chè mới om còn nóng. Huyền đang rửa bát lách cách ngoài giếng. Dưới nhà có mấy người nữa, chắc đang nói chuyện thời sự thế giới.

“Ngồi đây uống nác cháu!”

“Dạ. Gia đình mời cơm chưa o?”

“Mới ăn xong. Dưới nó mưa không cháu?”

“Dạ, lúc chiều có mưa, giờ cũng tạnh rồi ạ!”

Đây, cứ phải đưa đẩy chuyện thời tiết một lúc nó mới tự nhiên được. Vừa lúc đó bố Huyền và một người đàn ông nữa bước lên, mẹ nàng giới thiệu đó là chú ruột nàng. Lại quanh co thăm mát một lúc nữa... Tôi tranh thủ làm miếng trầu cho đỡ căng thẳng.

“Ông cho ti vi nhỏ tiếng lại cây!”

Mẹ nàng ra lệnh. Tiếng pháo khai nòng đã bắt đầu chẳng? Bố nàng loay hoay tìm cái điều khiển, nhưng tìm mãi chả thấy, bèn tiện tay tắt phụt ti vi rồi lẩm bẩm, “Nói điếc cả tai”.

“Cháu uống nác đi! Mà cháu tên chi hè, nói mấy lần rồi mà rành quên? Tên Huy hè?”

Gì mà dìm hàng nhau thế? Tôi cũng có tật ghét đứa nào là toàn giả vờ quên tên, nhưng tề nhị hơn này nhiều.

“Dạ, Huy ạ!”

“Ừ. Cháu mần nghề chi hè?”

“Dạ, trông kho vật liệu linh tinh thôi o.”

“Lương lậu rằng? Có đủ ăn không cháu?”

“Dạ, hai triệu tám, gần ba triệu.”

“Nỏ ăn thua lắm hê...”

Cái câu “nỏ ăn thua lắm hê” được kéo dài và tương đối gần, nghe như lời chia buồn sâu sắc xoáy vào tim người nghe (mẹ, tôi lại thuộc dạng nhạy cảm vật mới đau em).

Mặt tôi lúc ấy tên vô cùng, không biết giấu vào đâu cho hết ngượng. Vừa ngượng vừa phải gồng mình lên nói những câu pha trò tếu táo chả đâu vào đâu, cốt để mẹ nàng thấy tôi không đến nỗi chết vì đói với mức thu nhập khủng ấy.

“Mà làm ở đó thì làm những việc chi hê?”

Lại chạm vào nỗi đau rồi. Lần này thì mặt tôi thực sự dày lên, không cần giữ kẽ, tôi bảo dạ chủ yếu sáng đến sắp xếp vật liệu, vào sổ hàng ra hàng vào. Trưa không muốn về thì gọi suất bún chả, ăn xong gọi tiếp ly trà đá, rồi nằm vật vờ trên tấm phản góc phòng, ngủ một giấc lộn lộn... rồi đợi tới chiều. Chiều hết giờ thì về. Rồi đợi cuối tháng nhận 2 triệu tám...

“Rửa tiền mô mà lấy vợ, tiền mô mà nuôi vợ con?”

Mẹ nàng ngao ngán chột hạ. Tôi cười nhạt toẹt coi như đánh trống lảng, trong đầu phức lẫn những thằng chả có tiền mà chém gió về tương lai, vận hội, thời cơ phía trước... như sắp sửa giàu đến nơi. Tôi thì chịu, không xoi được món bánh vẽ ấy, vì lúc bốc phét nó cứ ngượng ngượng thiếu tự nhiên và thuyết phục.

“Dù ri cháu ạ!” “Dạ.”

“Con Huyền nhà o cũng đến tuổi xây dựng gia đình rồi...”

“Dạ.”

“Cha mẹ thì ai cũng muốn con cái mình tìm được tâm chồng tử tế, công việc đàng hoàng... Gia đình o thì mới biết cháu với Huyền có đi lại sơ qua, nhưng có lẽ Huyền hẳn chưa nói với cháu chuyện hẳn với anh Toàn.”

“Dạ có nói qua rồi ạ.”

“Ừ, anh nó là chồng chưa cưới của con Huyền đó!”

Nghe tới câu này tôi đơ người ra, hòng ghen lại chẳng nói được câu gì nữa... Vừa lúc đó Huyền bước lên.

“Con ni là đại lăm, cứ nghe anh mô nói năng hay hay, dẻo dẻo là thích chứ có biết chi mô.”

Mẹ nàng đá ngay quả bóng sang con gái nhưng cũng khiến tôi nóng bừng mặt...

Ngồi đá qua đá lại chán chê, rốt cuộc chốt lại thế này: Chuyện của tôi với Huyền gia đình không cần quan tâm, vì đó chỉ là cảm xúc tức thời, rồi sẽ hết.

Cái chính là thông báo cho tôi biết gia đình Huyền với nhà cu kia đã chính thức nói chuyện người lớn với nhau, chỉ chờ ngày đẹp nữa là tiến hành lễ cưới.

Tôi nghe ù ù cạc cạc nhưng cũng gật đầu như bỏ củi ra về đang tiếp thu. Huyền ngồi trong góc, thì thoảng đằng hắng muốn cắt ngang lời mẹ thì bị đi ngay, “Mi thì biết chi, để tau nói cho mà nghe...”, nên nàng có đó mà cũng như không!

“Mà ở thị trấn thì thiếu chi con gái, răng không hỏi dưới nó cho gần?”

Ông chú nàng không nói thì thôi, đã mở miệng là toàn hỏi những câu cắc có chả biết trả lời kiểu chi. Định bảo, à thì do duyên số quyết định chú ơi, kiểu бут chùa nhà không thiêng đó chú – nhưng nhìn cái mặt lão không thể tôn trọng nổi nên tôi quyết định cười khẩy cho qua.

“Cháu nghe rõ cả rồi chi?”

“Dạ.”

“Ừ, nhà o nó thích ngăn cấm bạn bè của con cái. Nhưng trường hợp của cháu... hần tế nhị quá. Cháu thường xuyên qua lại... làm cho mọi người hiểu lầm, rồi chồng chưa cưới của con Huyền đâm ra khó xử, hần mà bức xúc làm ầm lên thì nát hết. Nên thời gian ni cháu đừng sang đây nữa thì tốt hơn, tránh phiền hà rắc rối không đáng có... bla bla...”

Ông chú Huyền bắn bi thuốc lào, phả khói um tùm rồi chép miệng.

“Con gái có nơi có chỗ rồi thì thôi, chớ đến lúc ghen tuông rồi đập chác, chém chác... là không hay mô! Chi hơn biết trước để mà tránh...”

Tôi chả hơi đâu mà nghe nữa, ngả người chằm điệu thuốc mơ màng. Ông chú thấy thế liền thò tay bảo.

“Thuốc chi đó? Ngựa à? Ngựa thì tui xin điệu hút cho thơm.”

Rồi lão rút một điệu cắn môi, một điệu nữa dặt lên tai, bảo, “Tí về nhà hút cho dễ ngủ”. Lần đầu tiên tôi thấy kết luận rằng hút thuốc dễ ngủ, suýt phì cả cười. Bố nàng nhìn nhìn, xong hỏi “Thuốc ni mấy ng-

hình một bao hề?”. Lão chú ề ề, “Muoi tám, hai mươi nghìn chi đó. Lương 2 triệu 8 mà hút sang góm hề!”

Lúc ấy tôi chỉ buồn cười, tuyệt nhiên không tức giận gì. Bậc quân tử không vì tiểu khí mà làm hỏng việc lớn, câu củ chuỗi này tôi luôn nhớ lảng máng trong đầu. Giờ thì chả có việc gì lớn để mà hy vọng nữa, nhưng đôi co hơn thua nhau ba tác lười trong hoàn cảnh này, khung cảnh này... vốn không hợp với tính tôi nữa rồi. Nên nhìn bên ngoài có thể tạm kết luận tôi thuộc dạng khù khờ, ít tranh luận, chỉ lấy võ cười làm bài tử.

Nấn ná một lúc, đồng hồ chỉ 10 giờ. Tôi xin phép ra về thì gặp cụ Ngọc ngoài ngõ, nó khoe được lưng giò nhái, giò vô làm thịt, rán lên ta uống riệu. Tôi bảo để bữa khác, muộn rồi anh té đây, với cả đang có việc ở nhà. Soi đèn pin vô mặt tôi, có lẽ ngó thấy thái độ không ổn lắm, nó trợn mắt.

“Ai nói chi anh ề? Có chuyện chi ề? Răng nhìn u ám rứa???”

Tôi bảo không, anh hơi buồn ngủ. Vừa lúc đó Huyền đi ra nên cụ Ngọc lầm lũi bước vào trong sân. Tôi bảo em vô nhà đi, không mẹ nói đó, anh về đây! Nàng nắm lấy tay tôi, lắc lắc định nói gì nhưng không thốt ra được.

Trên đường về lòng ngổn ngang trăm mối. Đường mờ mờ, ảo ảo, giá có trận mưa thật to nữa thì rất hợp tâm trạng (nhưng mưa xừ nó từ lúc chiều rồi còn đâu). Ngang qua cầu trần, tôi dừng lại nhìn nước trôi lững lờ dưới sông. Tựa vào xe, hút điếu thuốc, thấy đời nát như tương đang vẩy gọi. Nghĩ: thế là hết rồi, chẳng còn gì để mà bầu vịu vào cuộc sống vốn đã tẻ nhạt này nữa. Tất cả quay lưng lại với ta kể cả những điều đơn giản nhất mà ai cũng có. Thấy gió se se thổi qua má. Thấy mắt cay cay và ướt nhẹp. Hình như đúng một lúc nữa sẽ có nước mắt.

Thôi về thôi, đã bao lần tôi trải qua cảm giác thế này nhưng cuối cùng có khá hơn được đâu. Dừng lại thử cảm xúc giữa đường giữa chợ này mới được, nó khiến tôi yếu đi mà chả giải quyết được cái gì cả...

Mấy hôm mệt mỏi vì đau cái răng khôn mọc lệch. Đêm, húp bát cháo xong nằm thẳng cẳng nghe nhạc, rồi ngủ lúc nào không biết. Sáng ra vẫn nghe Tuấn Hưng đang tiếp tục í ềo điệp khúc nào mề, “Em là ai cho ta đợi chờ, mong lại thấy em trong cơn say...” từ cái điện thoại ghề đề đầu giường mà đêm qua bật cho nó rên dễ ngủ. Mẹ kiếp, thằng này khỏe thật, hát thâu đêm mỗi một bài này!

Ăn sáng xong mẹ bảo, mần mà đi khám coi răng, chớ để rứa nhìn mặt mi nhăn nhó phát khổ. Ừ thì đi. Răng gì mọc ngu thế mà bày đặt

gọi là răng khôn, đau kinh khủng luôn.

Lóc cóc đi ra viện. Chụp X quang xong, bà bác sỹ đưa tấm phim lên ngó ngó rồi phán một câu làm tôi đứng tim.

“Cháu lại đây! Trên phim, ở vị trí dưới răng số 8 cô nhìn thấy một vết trắng, nghi là... u xương.”

Nghe hai chữ u xương mà vãi cả đáí ra quần. Thôi xong rồi, u xương nếu không nhầm thì chắc chết. Thọ thì vài năm, ngắn thì vài tháng. Đất trời chao đảo hoa hết mặt mũi. Hồn hên hỏi lại: “ Bao nhiêu phần trăm là u xương hả cô?”

Bà bác sỹ nhìn tấm phim lần nữa rồi cao giọng, à cô đang nghi thôi, vì thấy chỗ ni có màu trắng giống như xương, cháu muốn biết rõ thì nên xuống tầng dưới chụp CT cắt lớp mới kết luận được. Chụp rẻ thôi, có bốn trăm!

Lúc ấy tuần hoàn não chắc không hoạt động ng-hiêm túc nữa, tôi đi xuống phòng chụp CT theo gợi ý của bà kia. Ra gần đến cửa nghe bà này gọi điện xuống cho thằng phụ trách chụp CT về trường hợp của tôi. Mẹ ơi, chân muốn khuyu xuống cầu thang.

Vào phòng chụp, leo lên cái bàn trắng tinh, trên đầu là cái máy chụp to như miệng cống thoát nước, cứ xoay tròn nhìn ghê vãi.

Xong, tay kỹ thuật bảo anh ra ngoài đợi chút.

Tôi lò dò và thất thểu đi ra hành lang. Ngoài này bệnh nhân đi lại tíu tít. Tựa vào cửa sổ nhìn xuống đường. Tiếng bà bán bánh mỳ chửi mả cha đứa mô hỏi rồi không mua làm bà ế đéch bán được hàng; tiếng chị lao công cười rinh rích vì hôm qua đánh đề 35 nó lộn thành 53; một đôi chòe đất đuổi nhau trên cành lộc vừng... Chao ôi, những âm thanh và hình ảnh quen thuộc hằng ngày sao lúc này, khoảnh khắc này có ý nghĩa đến thế? Nó gọi lên cảm giác thèm sống như thằng Chí Phèo thèm lương thiện lúc tỉnh dậy trong cái chòi canh cá ven đường.

Tôi sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc yếu lòng đó. Tất cả dường như đang chấm hết từ từ. Chỉ lúc nữa thôi, tay bác sỹ sẽ gọi tôi sang phòng khác rồi vỗ vai an ủi, “Chia buồn với em nha, về nhà ăn uống, sống thêm được ngày mô thì hay ngày đó em ạ... bla bla”. Xong đút tọt 400 nghìn của tôi vào túi quần mà không cần vào vào sổ.

Nhưng bây giờ thì vẫn phải đợi kết quả.

Trong lúc đứng đợi vật vờ, nghĩ thế nào bèn gọi điện cho Ốc. Chắc sợ cảm giác cô độc quá. Thèm một bàn tay, thèm cái ôm, thèm một câu tếu táo vui vui để hy vọng rằng: tôi không thể chết được dễ dàng như vậy!

Tôi bảo đến đây luôn được không? Anh đang ở viện. Ốc ngạc nhiên, hỏi han một lúc rồi bảo em đang bận việc. Có chi mà cần em đến rứa? Khám thai à? Hihii... Tôi bảo đêch đùa đâu, không đến thì thôi. Nổ cần nữa!

Mẹ kiếp cuộc đời, lúc bế tắc tuyệt vọng nhất rã danh bạ chẳng có lấy một ai đủ chất lượng để tìm chút hơi ấm dù là mong manh nhất. Huyền! Rốt cuộc cũng như cơn mưa ngang qua. Như một bài hát sến súa nghe lúc đau lòng mà thôi.

“Mời bệnh nhân Huy vào nha!”

Giật bản mình. Đẩy cửa vào. Tay kỹ thuật viên đưa tôi tám phim. Tôi lắp bắp hỏi không ra hơi, “Có... có... có sao không anh?”

Thằng này mặt lạnh như tiền, “Trường hợp của anh bác sỹ X đã trao đổi điện thoại với bác sỹ khoa răng hàm mặt rồi, anh lên đó nha.”

Trời ơi, kiểu ni là toi tôi rồi. Chắc nghiêm trọng rồi. Tôi vẫn dai như đĩa, “Nhưng... có răng không anh???”

“À không sao anh nha, bình thường nha!”

Nghe xong câu ấy mà run hết cả thằng người vì vui. Ôm thằng này phát rồi cầm tám phim bước nhanh ra cửa. “Ồ, anh chưa nộp tiền!”. Trời ạ, trong những giờ phút xúc động như này mà nó vẫn tỉnh táo thế. Thằng này tài thật! Thảo nào nó được biên chế ở bệnh viện.

Vừa đi ra thì thấy Ốc bước vào từ nhà xe.

“Răng huynh? Khám chi đó?”

Ốc mặc quần bò, áo phong đen nhìn đầy sức sống.

“Tưởng nó đến?”

“Mắc việc thật, nhưng nghe giọng anh hỗn hển em tưởng bị tai nạn chi...”

“Ừm, ông suýt thì tèo đây này!”

“Tèo mà còn đứng được đây à? Hay... hihi đưa em mô đi siêu âm... hihi.”

Tôi kể qua loa mọi chuyện, nàng cười như điên, bảo đồ nhất chết rồi mở phim ra xem.

“Hiii... chụp lên nhìn như răng... chó anh hầy!”

Bố tiên sư nhà cô, cơ mà công nhận nhìn cái mồm đầy răng với xương trong phim giống mồm chó thật!

Rồi hai đứa khoác tay nhau lên phòng nhờ rằng. Ốc bảo, rứa là anh bị chúng nó thịt mất 400 nghìn tiền ngu rồi. Bài ni em lạ chi, bác sỹ bây giờ toàn “rung” bệnh nhân rồi bắt họ chụp chiếu để lấy tiền thôi.

Nhờ rằng xong, tôi ôm cái má sưng vù lão đảo đi ra. Ốc dìu một bên cho bớt choáng, ra cổng nàng mua cục đá bắt chườm vào. Đau vãi linh hồn!

Lên xe, ngồi sau lưng nàng cảm giác bình yên hẳn mà không hiểu vì sao...

“**D**ù thế nào thì em vẫn không muốn mất anh“, đó là tin nhắn cuối cùng cách đây 1 tháng của Huyền. Đêm qua ngồi đọc lại mà cay mũi. Cuối cùng thì nàng cũng như nhiều đứa con gái đã gặp trong đời: ăn nói khúc chiết, khôn ngoan đâu ra đấy, nhưng xử sự thì... không qua ngọn cỏ!

Kể cho Ốc nghe, nàng cười nhếch mép nhẹ như ruồi, “Anh cứ khen nó thơ ngây trong sáng nữa đi. Em là con gái em nói câu ni tin hay không tùy anh: nó có đứa con gái mô trong sáng thánh thiện hết, tất cả chỉ là làm hàng!”

Đang chán, bèn buột mồm bảo thì anh cũng tán lảng nhăng rứa thôi, khi mô sắp phải lấy vợ rồi mới xác con nhà bà định. Nói phét cho đỡ sợ, thật lòng đau vãi. Đàn bà đối với tôi muôn đời vẫn thế, chúng tặng cho ta những vết chém chí mạng bằng vẻ ngoài ngây ngô và dễ bảo, chỉ khi ngao ngễ bỏ đi ta mới biết thế nào là đòn đau nhớ đời...

Mà thôi, kệ nó đã đến đâu thì đến. Con gái xú này đã chết hết đâu mà phải xoắn?

Sáng nay bất ngờ được bà chị gái nhờ đi họp phụ huynh cho thằng cháu. Đang rảnh, lại nghe phong thanh có cô giáo trẻ trẻ chủ nhiệm nên ừ hử nhận lời.

Thằng cháu lớp 8, học ngu như bò nhưng giỏi game và máy tính. Thấy tôi đi họp hộ chắc mừng hóm, bèn rỉ tai, “Chú tán cô Nhâm được đó, cô chưa chồng“. Hỏi nó xinh không? Cu cháu không lắc cũng không gật bảo... thì cũng được! Hừ, nghe nhạc hiệu này là không xinh rồi, nhưng thôi đang chán chán, xinh hay xấu thì cũng nó giải quyết cái vẹo chi cho đời lúc này.

7 rưỡi sáng mò lên tầng hai hỏi lớp 8B, phụ huynh nhao nhao chỉ phòng cho tôi. Vào ngồi một lát, đốt điếu thuốc, rút tờ Thẻ thao ra xem. Chưa ấm chỗ thì nhân vật chính xuất hiện.

Oánh giá tổng thể nhìn cũng tạm được, tóc dài quá vai, mặt tròn, mắt to và sáng, chân xỏ đôi dép đế cao... mỗi tội hơi *nùn*.

Tôi ngồi bàn dưới cùng thoải mái soi hàng, ở trên em nó nói chi không để ý, thi thoảng buông tờ báo gật gật vài phát cho ra vẻ đang

quán triệt. Ngó qua một lượt trong lớp, thấy hình như tôi là đứa phụ huynh trẻ nhất thì phải.

Được dăm phút, em chủ nhiệm bước xuống giữa lớp bảo, “Ai ghi hộ tôi cái biên bản cuộc họp với!” mắt thì nhìn chăm chăm vào tôi. Mấy ông ngồi cạnh đưa đẩy giấy bút cho nhau, rồi một ông đặt tờ giấy học sinh trước mặt tôi bảo, “Chú trẻ mắt sáng, chú ghi đi cho nhanh, chớ bày tui nhìn nỏ ra chữ chi nữa”. Ờ, thì ghi. Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam...

Lúc ấy chả biết ghi kiểu chi nữa, cứ em chủ nhiệm nói ý gì thì ghi tấ vào. Hay cái là em í cứ nhìn tôi mà nói, hàng về rồi chẳng? Nghĩ vu vơ, biết đâu vô tình mà thành duyên thì... kể cũng chả đến nỗi thua thiệt (tôi thì có cái chi để thiệt).

30 phút trôi qua, sau khi kẻ hết ưu điểm lẫn tội lỗi của gần 30 đứa trong lớp, đến lượt em nó bước xuống sát chỗ tôi để kết tội thằng cháu học ngu như bò. Lại cái là tôi chả giới thiệu phụ huynh thằng cháu nhưng em nó gần như biết chắc đây chính là người nhà của thằng học ngu như bò!

Ồi giờ ơi, thằng cháu đủ tội trạng làm thằng chú muối hết cả mẹt. Trốn tiết, bỏ lao động chơi game, nợ quán trước cổng trường, không tập trung, nói chi cũng dạ nhưng chả thực hiện nổi cái chi, chữ đẹp như múa thư pháp, nói chuyện trong giờ học... Tưởng như 30 đứa thì thằng cháu tôi là thằng kết tinh nhiều tinh hoa nhất. Em giáo viên cứ nhè tôi mà nói sa sả ù hết cả tai (hay là muốn gây ấn tượng với tôi đây?). Lúc em í quay lên tôi thấy cái mông tròn phết, nên quên luôn hết cả lỗi lầm của thằng cháu...

Xong đến phần đọc biên bản. Thế quái nào tôi run cầm cập, đọc như muốn hực hơi (thế mới biết chém gió trước đám đông khó như nào). Em chủ nhiệm cười cười bí hiểm rồi lại gần thu biên bản. “Chữ đẹp hầy hihi...” Cô giáo trêu tôi. Định hỏi cô sinh năm bao nhiêu ạ? Nhưng thấy gượng gượng nên thôi.

“Thằng X (cháu tôi) nghịch lắm à cô giáo?”

Em í cười, nhìn hiền hẵn, chả bù lúc hăng máu kết tội thằng cu cháu nhà tôi.

“Thì hần cũng chỉ nghịch kiểu trẻ con thôi. Chú ý tập trung hơn là được...”

Nói xong cầm tờ biên bản ngấm nghĩa một lúc (chắc soát lỗi chính tả của ông đây). Mà công nhận em Nhâm này ăn nói đanh thép quá, mặt lạnh như tiền, nhìn lúc em nó phát biểu trước lớp chắc chẳng thằng nào

đủ bản lĩnh và cảm xúc để trêu đùa, chưa nói tán tỉnh...

Kết thúc buổi họp, cô giáo thằng Tèo (tạm gọi thế cho dễ nhớ) đeo cái cặp to tổ bố đứng đỉnh xuống cầu thang. Tôi bước hờ hững theo sau. Đến nhà xe, với tất cả sự cầu thị vì tương lai học hành con em chúng ta, tôi tiến lại gần.

“Cô giáo ạ! Tôi cũng đang rất đau đầu với thằng Tèo, thưa cô giờ phải làm chi với hắn ạ?”

Em nó cười (lại cười), đừng đưa cái cặp bên hông.

“Cụng nó có chi ghê gớm lắm mô, eng đừng lo lắng quá. Trẻ con cây tuổi ương ương ni là rứa đó, qua được cái đốt ni là hết thôi...”

Giờ mới có cơ hội soi kỹ cô giáo hơn. Kể ra nếu da trắng tí nữa, cao thêm ba bốn phân nữa... thì cũng gọi là ưa nhìn, vì ba vòng còn lại trông cũng đầy đặn phết. (Mịa, đứng trước cô giáo mà tôi chạ bỏ được cái tính soi hàng vớ vẩn.)

“Ừm, lúc nãy nghe cô nói mà đâm lo. Thằng ni bựa ni về kiểu chi tôi cũng xạc cho một trận, học không lo học... bla bla...”

“Thôi thôi, đừng làm rứa hấn sợ. Nói nhỏ nhẹ là được rồi eng ạ. Mà eng là cậu hay chú hấn?”

Qua lại thêm vài câu, định rút điện thoại ra xin số cô giáo để... có chi còn gọi điện hỏi cô tình hình học hành của cháu, nhưng nghĩ sao lại thôi. Ờ để dịp khác vậy...

Nói thật là cũng chả cảm xúc gì lắm, chỉ hơi hơi tò mò muốn biết đằng sau vẻ “ghê gớm” của em nó thực sự là gì?

Về nhà, hỏi thằng cu cháu số điện thoại cô giáo. Nó bảo cháu nó biết. Dặn nó mai lên lớp xin số cho chú nha, cứ bảo chú hôm qua muốn xin số cô. Đang nói thì bà chị họ xía vô, “À cái con Nhâm con ông T. chi? Con đó được đó, mi mà lấy được hấn thì đời lên hương, tính nét rất hay, chăm chỉ thôi rồi, chưa kể hấn còn là giáo viên... bla bla”.

Hề, ở quê tôi giáo viên (đặc biệt là biên chế chính thức) đắt show còn hơn Bà Tung. Là hình mẫu hàng đầu trong công cuộc chọn vợ của giai làng lẫn giai phố huyện. Vì giáo viên, theo tính toán của các anh, là chỉ làm một buổi, nhàn rồi mà lương lậu cơ bản, về già còn có sổ hưu đỡ lo chết đói!

Tôi thì chả bấu chi cái sổ lương của vợ. Lấy vợ chỉ vì cái sổ lương nghe nhục và hèn quá. Đám cô giáo biết được cái giá của mình nên cũng tỉnh vì lắm, loại tôi chắc chỉ đã qua được vòng gửi xe?

Hôm sau thằng Tèo đi học về, tôi chặn ngõ hỏi ngay, “Có lấy được số cô không?” Nó lắc đầu, “Cô không cho”. Bao nhiêu hy vọng tiêu tan. “Tại mi xin không khéo chi? Cô nói rằng?” Tèo ậm ừ, “Cô nói cô... không dùng di động nữa...”

Hờ, cái này gọi là giấu hàng đây. Thất vọng ghê.

Tối về hỏi dò thằng giáo viên hàng xóm (trước dạy cùng trường với em Nhâm) thì nó reo lên, tưởng ai, con nó thì em có số đây. Trước yêu thằng bộ đội không biết rằng chia tay rồi, sắp cưới thì thằng nó bỏ thì phải...

Kệ nó. Quá khứ anh không quan tâm lắm, miễn đừng làm cave là được.

Tối mãi đi chơi với Ốc nên quên bếng mất, gần trưa rảnh việc mới lôi điện thoại ra nhắn tin.

“Chào cô chủ nhiệm, cô còn nhớ phụ huynh em Tèo hông?”. Nhắn vu vơ thế thôi, em nó mà có cảm tình chắc sẽ nhắn lại, còn lờ đi thì coi như xong phim khỏi dài dòng.

Gửi tin đi xong dứt tọt điện thoại vào túi quần, chả hào hứng mấy vì nghĩ ca này khó gặm, với lại tâm trạng đang rối bời với chuyện em Huyền.

Trưa, mở điện thoại ra có một tin đến, của cô giáo.

“Eng tài hầy, rằng lấy được số điện thoại em rứa?” Tôi nhắn lại, bảo FBI cho, có khó chịu khi anh làm phiền không? Cô trả lời, “Rằng lại phiền, phụ huynh của em toàn gọi cho em hỏi thăm con cái suốt mà...”

Tần số nhắn tin hơi thấp, có vẻ nàng vừa nhắn tin vừa dọn chuồng bò (nghe bảo nhà nàng nuôi ba con bò). Sốt ruột quá, tôi gọi luôn cho đỡ phải đợi tin nhắn... Chuông kêu một lúc rồi tò tí te. Điền hết cả người...

Chương 20

giờ sáng tỉnh dậy. Việc đầu tiên là duỗi thẳng cẳng ngáp liền ba cái sai quai hàm. Tiếp theo là quờ tay tìm cái điện thoại xem liệu đêm qua lúc ngủ say có cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào không?

Chả có ai gọi. Giá như có được một cái *sms* trách móc, giận dỗi thì tốt biết bao. Nó cho ta cảm giác mình vẫn tồn tại và giành được sự để ý của đũa khác – kể cả lúc đang ngủ nhả răng, nước dãi chảy tèm nhem bên mép...

Hôm qua bảo với Ốc, anh phải lấy vợ thôi, lông bông rứa đủ rồi. Nàng trố mắt, nhưng lấy ai? Ai lấy anh?

Ừ nhê, một câu hỏi đầy tính biện chứng triết học.

“Có vụ này hay lắm, cô giáo thẳng Tèo...”

“Nhìn răng? Được không?”

“Hơi lùn, mọi thứ tạm tạm.”

“Thích hán không? Hay lấp chỗ trống đó?”

“Chưa thích, nhưng nhắm để lấy thì cũng không đến nỗi...”

Ốc bảo kể coi mô, có chi em tư vấn cho. Em mà tư vấn tình cảm là chuẩn lắm, có đôi đang yêu nhau, em tư vấn phát... bỏ được nhau liền! Tài không? Tôi bảo tài. Nhưng mà ca này anh không thềm tư vấn. Anh tán ngát ngát được thì được, chả được thì thôi!

Ốc trề môi, bảo anh bắt cần hầy. Tư tưởng nó là không ôn mô. Tôi bảo thì trước tới nay anh toàn ng-hiêm túc mà có được chi? Em biết không, hôm đi về từ nhà Huyền, dùng chân đáai bậy xuống ruộng mừng bên đường, nước đổ xuống lá mừng đến đâu trôi tuột đến đó. Anh mới nghĩ công sức bấy lâu của mình cũng rứa thôi, như đáai xuống lá mừng!

Nàng phì cười, nói anh thật là quá đáng, ví von linh tinh...

9 giờ sáng. Làm xong mấy việc vặt bèn nhắn cho cô giáo cái tin, “Tối nay em ở nhà không?” (cơ bản ban đêm tôi cũng chả có việc chi làm cho hết buổi tối).

Không thấy trả lời.

Gọi xem sao. Chuông đồ 2 hồi rồi tút tút tút... máy bận.

Ồ, cái này gọi là giấy hàng đây. Cậu tiết gửi tiếp cái tin, “Em là cô giáo mà xử sự kém rứa? Không thích anh làm phiền thì nhắn lại 1 câu.”

Gần trưa thấy cái tin trả lời, “Anh cũng nóng tính hè. Sáng tới dù em mắc họp hội đồng không nghe máy được. Anh muốn đến nhà chơi thì cứ đến, rắng cứ phải hỏi mần chi?”

Cô giáo có khác, đối đáp căng đét (chắc ở lớp quen nói với học trò giọng này rồi). Nhắn lại, “Vậy tối ni anh đến chơi nha em“. Lại không thấy hồi âm luôn! Ủm, có nghĩa là đồng ý đây mà. Cơ mà tính khí kiêu này chiều được cũng vỡ thót mắt, hờ tí là bắt bẻ như trò nó không bằng...

Tối. Sơ mi cộc tay, quần âu, giày đen trên con Jupiter ghê thẳng tiến. Nhà nàng cách 12 cây chuối, xa góm, đường vắng và đầy bụi, nhưng nghĩ đến cuộc hẹn thú vị (hy vọng rứa) phía trước lại hào hứng vô cùng.

Theo đúng chỉ dẫn của nàng hôm nọ thì nhà nàng đây rồi, đi qua mới giật mình quay vòng trở lại.

Đang nhắm nhót phủi bụi và vuốt lại tóc tai cho khí thế thì chuông tin nhắn đến.

“Hôm nay nhà ngoại có việc nên em phải sang bên đó rồi.”

Chết điếng một lúc. Trời ạ, sao không gọi điện báo trước mà phải chờ người ta lặn lội hơn chục cây số lên tận đây rồi mới nhắn cái tin cộc lốc không đầu không cuối như thế? A cay vãi, giận run cả người. Quyết định dừng xe bên quán nước ngồi đốt thuốc hồi lâu cho hạ hỏa...

“Tán con nó được đó, gia đình cơ bản lắm“.

“Chú mà lấy được con nó thì nhất rồi, vợ giáo viên ít nhất sau ni còn có cái sổ lương.“

“A! Con Nhâm con ông X. à? Chú Huy mà “đi“ con nó là mệnh ung hộ nà! Tính rất tốt...”

Bla bla... Họ hàng, người quen của tôi tới tấp vun vào em Nhâm. Tôi ngồi hút thuốc chán chê, bất giác nhớ lại lời xui dại của mấy mợ mà ức lòi pha. Thì cũng tại mấy pha bom đều ấy mà tôi đang ngồi vát vợ ở đây, sau khi đánh quăng đường hơn xịch cây chuối. Góm, mỡ đầy mà húp. Ngon lành thì đã chả đến lượt thằng tôi.

Về. Cũng không thèm liên lạc lại. Chắc phải đợi vài hôm nữa nguôi nguôi rồi mới tính được tiếp.

Hôm nay vừa lĩnh lương, 2 củ 8, khuyến mại thêm 2 trăm tiền xăng

nữa là tròn 3 củ. Đang định ra mấy cái shop vớ vẩn sắm ít đồ mặc cho nó gọi là *f5* lại tôi thì bất ngờ Huyền gọi điện, giọng thều thào như mèo hen.

“Anh à.”

“Ừm, có việc chi rửa em?” (Lạnh nhạt vãi.)

“Anh dạo ni gớm hê! Em gọi điện hỏi thăm cây nỏ được à?”

“Nói to lên tí, rằng nghe khò khè rửa?”

“Em ồm nè! Mấy bữa sốt cao mê man nỏ biết chi trời đất, dù mới tỉnh tỉnh hơn được tí rồi đó...” (Ho mấy phát rất hoành, chắc lại làm hàng.)

“Rửa à!...”, tự nhiên đơ ra, không biết nói chi cho hợp hoàn cảnh, “... Rửa... rửa.... chồng sắp cưới có đến chăn nuôi chi không?” (Trời ạ, chăm nom thì nói nhịu thành chăn nuôi.)

“Màn chi có ai mà gọi là chồng sắp cưới ở đây, anh hay hê! (cáu cáu). Thôi rửa anh nha, em lại sắp lên cơn sốt rồi, trán hâm hấp khó chịu quá...” (đề tiếp thêm mấy phát ho tương đối chất lượng rồi cúp máy.)

Mệ, khó nghĩ gớm. “Nó” ồm chả lẽ quay mặt làm ngo? Dù sao hết tình thì vẫn còn tí nghĩa, tôi ghét nhất những đứa hết yêu nhau là coi nhau như đồ giẻ rách. Gặp ngoài đường mặt sung sĩa như ong đốt.

Nhưng tối mà mò đến lại rách việc với mẹ nàng, dù đến chơi với tư cách thăm người ốm. Sau một hồi đắn đo, cuối cùng quyết định chiều ra chợ mua cân đường, hộp sữa rồi lên thăm nàng luôn, đỡ va chạm người nhà. (Mà ở mình cũng hay, cứ ốm đau thì người đến thăm cứ tâng cân đường, hộp sữa, hoặc sang hơn là cân cam, dây sữa tươi... mà chả thêm biết cái đứa kia bị bệnh gì, có chén được đường sữa không, không như lũ Tây ôm hoa tươi đến bệnh viện chúc mừng khỏi bệnh.)

Chiều. Làm cân cam với hơn chục quả mãng cầu lễ mễ đi thăm Huyền. Mới đó mà đã gần tháng rưỡi không gặp lại. Tôi còn yêu, nhưng chắc phôi phai đi khá nhiều. Tình yêu pha lẫn sự hờn giận, một chút oán trách và thất vọng. Thi thoảng đọc báo Công an Nhân dân vẫn thấy nhiều đôi bị gia đình ngăn cấm đã nhảy xuống ao quỳn sinh, hoặc dắt díu nhau trốn biệt xứ người để xây dựng cuộc sống mới. Nàng không nhảy ùm xuống ao (chắc do nhà không có ao), cũng không để lại huyết thư trước khi gieo tôi xuống sông Ngân Phố từ cầu trần (có lẽ sông Phố cạn quá, nhảy xuống không chết vì nước mà què luôn chân thì dở.)

Sau khi ngó tôi một lượt từ đầu đến chân, mẹ nàng tiếp tục nhìn mớ trái cây tôi mang đến rồi chép miệng, “Hoa quả dù toàn phun hóa chất

Trung Quốc đó, cẩn thận...“. Tôi độn mặt ra. Huyền nháy mắt ý bảo, “Kệ cho mẹ nói“. Ừ thì chả kệ.

Ngồi một lát thì mẹ nàng gọi ra uống nước.

“Có người yêu chưa cháu?”

“Dạ chưa o ời.”

“Long đông hè! Nhìn cụng sáng sửa chơ có đến nổi mô... hay là kén đó?”

Tôi gãi tai.

“Cái duyên chưa đến thì chịu thôi o, chớ cháu thì có chi mà dám kén chọn!”

Nhả miếng trà vào bô, mẹ nàng nhấm nhá.

“Mà dưới thị trấn thiếu chi gái, chẳng qua là mần rằng đó thôi...”
(Chắc muốn tĩa đều tôi dính phốt vụ nào đó nên khó kiếm vợ dưới thị trấn.)

“Dạ, o nói rất chuẩn men ạ.”

“Hây? Chuẩn men là chi?” “Dạ, là rất bá đạo ạ!”

“Mi nói chi tau nỏ hiểu chi cả, hề hề.”

Tôi lúc ấy chỉ muốn chọc chơi tí, nhưng mẹ nàng chả hiểu chi nên mất hết cả hứng. Vừa lúc ấy Huyền lò dò đi ra. Mẹ nàng chỉ ngay vào cái tủ lạnh mới mua đặt bên góc nhà.

“Anh Toàn (à thằng cu “yên tâm đề”) tâm lý rứa đó, biết em hay phải cắt hoa quả, bánh trái... nên bựa trước mới mua cho cái ni (khoát tay chỉ vào cái tủ lạnh Sanyo), sướng rứa chi nựa!”

Hê, khoe hàng đây. Tôi gật gù ra về ngưỡng mộ lắm, nói cái ni có lẽ phải đến mấy chục triệu, nhìn hiện đại thôi rồi... Huyền cau mặt ra hiệu đừng chém nữa. Tôi mới thôi.

“Thôi ngồi nhởi nha, o đi bẻ lá cho hươu đã!”

Mẹ nàng tát tả đứng dậy cáo lui...

Còn lại hai đứa, Huyền bảo để em gọt cam cho anh ăn nha. Tôi bảo thôi, cam giờ toàn hóa chất Trung Quốc, cẩn thận... Nàng véo vào má tôi, dậm dọ, “Anh nhìn rứa mà hay trêu người hề, ghê gớm...” Tôi ôm lấy nàng, mắt không quên nhìn ra cửa đề phòng người lạ đi vào.

“Thôi anh về đây, em giữ sức khỏe nha.”

“Nỏ... khoan đã về...”

“Anh có việc bận rồi, mà ở đây lâu người ta nhìn vào không tiện cho em...”

“Nỏ tiện chi cả, ở đây tôi về chi?”

“Không, về đây.”

Gỡ tay nàng ra, ngồi nói chuyện thêm một lúc. Tôi bảo chuyện của em và anh cuối cùng cũng nỏ đến đâu, tốt nhất mình đừng gặp nhau nữa, anh cũng đau lòng lắm nhưng không thể làm gì hơn...

Nàng không nói gì nhưng ánh mắt buồn ghê gớm, có điều gì như là sự tuyệt vọng đang dâng tràn... Im lặng hồi lâu, nàng hỏi “Anh về rồi đi tán tiếp cô giáo nỏ chi?”. Tôi cười ậm ờ, thì tán chớ rằng, nỏ lệ định ở vậy à? Anh sẽ tán, nếu xuôi xuôi sẽ lấy, coi như hoàn thành sứ mệnh cao cả và chó chết với đời, he he...

Cười nhe nhớn vậy nhưng buồn chán ghê hồn. Chán đến nỗi người thờ ra, chai lý đến vô cảm.

Rồi chào nàng về.

Ngang qua quán trà đá tạt vào ngôi nghỉ lấy sức, vớ lấy điều càychắn 3 phút, khói cay sẽ hết cả mặt mũi...

Nhiều người đọc chuyện này sẽ hỏi: Ký sự toàn chuyện yêu đương tại sao lại đặt tên là Đòi nợ?

Đối với tôi, trong suốt cuộc đời còn lại thì những mối tình đi qua, những mối tình dang dở, vô vọng và bế tắc... sẽ luôn là những món nợ khó đòi, hay nói đúng hơn sẽ trở thành nỗi ám ảnh khôn nguôi mỗi khi nghĩ về nó.

Một trong những nỗi ám ảnh đó là *ex*, kẻ cho tôi tất cả cung bậc cảm xúc: ngọt ngào lẫn mặn l้น khổ đau và uất hận. Hồi đó tôi là cái bóng vật vờ sau cú sốc tương như khiến tôi gục ngã, bởi *ex* khi đó không chỉ là người tình, mà là tri kỷ, một đứa con gái lo cho người yêu hơn cho chính bản thân mình. Suốt một tuần sau đó, tôi gần như mất phương hướng hoàn toàn.

Có những buổi chiều chui vào hiệu sách Tràng Tiền đọc ngấu ngiến hết cuốn này đến cuốn khác để đầu óc không còn khoảng trống nghĩ về nàng. Hôm loạng choạng từ hiệu sách ra, sau khi đọc *Rừng Na-uy* của Murakami Haruki, tôi đã suýt đâm phải đầu xe bus vì không thoát khỏi sự ám ảnh từ câu chuyện trong sách. Thằng phụ xe bus đù người ra chửi “Mày chán sống à?”. Tôi trợn mắt lên, lẩm bầm, “Thế chúng mày nghĩ tao thêm sống lẩm hử?”. Tất nhiên là nó không nghe rõ...

... Trở lại với hiện tại.

Bây giờ nhiều lúc tôi thấy mình là một thằng bất cần, đó là tâm lý của một kẻ từng cầm vàng còn để vàng rơi, một kẻ đáng ra có tất cả trong tay nhưng cuối cùng chẳng còn chi cả.

Cuộc sống đòi thường đi qua nhạt nhẽo không dấu vết. Ngày hôm qua là bản sao của ngày hôm nay, ngày hôm nay là chiếc bóng của ngày mai, tất cả đều nhờ nhờ như cốc nhân trần đá pha loãng.

Để quên chúng, buổi tối tôi hay cầm đầu vào sách thay vì lượn lờ, lê la quán nước. Tôi đọc lại Ông già và biển cả của Ernest Hemingway, *Sự im lặng của bầy cừu* của Thomas Harris, *Cuốn theo chiều gió* của Margaret Mitchell... Sách nuôi dưỡng tâm hồn, nhưng trở trêu thay, nó cũng khiến tôi xa cách hơn với cuộc sống thường nhật, bởi những điều hay ho trong sách đối nghịch hẳn với sự phàm tục và trần trụi ngoài đời.

Những ngày không có Huyền, tôi cũng đã thử ngồi thiền hàng đêm ở những quán nước rẻ tiền, chủ yếu xem và nghe bọn trẻ bây giờ chúng tìm niềm vui vào những trò gì? Chúng nói chuyện, bình luận và quan tâm tới điều gì trong cuộc sống?

Kết quả thật buồn. Toàn những cô nàng quần cộc ngồi cắn hạt dưa với các anh đầu cua trắng hếu hai bên mang tai, những chuyện nhảm nhí và vô bổ không đầu không cuối được thi nhau kể hết buổi tối. Thi thoảng cười ré lên hặc chửi tục không lý do. Chán đến nỗi làm tôi sinh tà dâm, “Éo mẹ, chỉ được cái đùi trắng, giả sử yêu bọn này cũng có chi để nói với chúng hằng ngày?”. Tất nhiên là chúng cũng chả thích gì tôi, một đũa lạnh lẽo vô cảm và phớt đời không lý do!

Nhiều hôm rảnh rỗi nhẩn qua nhẩn lại với cô giáo Nhâm thì chỉ tỏ rước bực vào người. Cô nàng ưỡn ẹo, bắt bẻ hoặc hứng lên giận dỗi vô cớ rồi im lặng... như một đứa con gái tuổi *tin* tập đong giai. Tôi thì chả rung động gì lắm nên thích thì liên lạc, chán thì rủ Ốc đi ăn chè, uống sinh tố và cãi nhau chí chóe cho vui.

Có hôm gửi mấy cái tin chả thấy trả lời, tôi bảo em hơi bị được đó. Nàng làm cho một trang toàn chữ kín đen màn hình “Răng anh khi mô cũng nghĩ không tốt về em rứa? Máy em hết pin, em đang cắm sạc thì làm răng biết được anh nhắn để mà trả lời? Hoặc em bận việc, đang dờ tay, chẳng lẽ em phải trực bên điện thoại để chờ anh nhắn tin đến, sau đó trả lời lại thì mới vừa lòng anh sao? Anh nghĩ cho mình mà không biết nghĩ cho người khác thì làm sao có tiếng nói chung được? bla bla...” Ông hết cả đầu chả thềm *trả lời* nữa.

Đến khi chán quá, im lặng vài hôm thì nàng lại chủ động thăm hỏi, rủ đến nhà chơi, lời lẽ trách móc vô tình.

Nói chung chẳng biết kiêu chi mà lằn với thói đồng đánh, âm ương của nàng...

Nhưng rồi một cuộc hẹn cuối cùng cũng được thiết lập, lần này tôi nhảm nhăng bảo đừng lỡ hẹn nữa nha em, nàng thanh minh một lúc rồi cũng đồng ý. Haizzz...

Chiều tôi đi câu về, gặp Ốc lảng vảng đầu ngõ với quả quần vải bó sát đơ nhìn gọi cảm như... không mặc gì. Nàng trố mắt, ơ đại ca, dạo ni chán đời hay răng mà đi câu? Mà được con cá mô không đó?

Tôi uể oải bào đời có cái đéch chi mà chán, câu cá là thú tiêu dao của bậc trượng phu, không biết à? Nàng nhe răng trêu ngươi “Trượng cái con khi, kiêu ni là bị em Huyền đá đít rồi đây. Đau hê!!!”

Bố tỏ ranh con, khi éo nào cũng như lượn tàu ngầm trong bụng tôi

ra. Khi đó có mấy đứa đi cùng nên không muốn đôi co, tôi bảo thôi về đây, tôi rảnh sang nướng mực làm mấy lon chơi, lâu rồi không gặp nhớ cái mông thím ghê. Ốc lườm lườm, bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc, ờ tôi có chi chi đến!

Ốc luôn như con ma xó, thoát ần thoát hiện, gần đấy mà cũng thật xa xôi. Nàng là con mèo hoang vô chủ, tưởng dễ bắt, dễ thuần nhưng rốt cuộc chẳng thuộc về ai được lâu, kể cả tôi. Nàng có những câu nói trần trụi nhưng chạm vào tận tim đen của vô số chú ngựa non háu đá. Ví dụ, “Các chú khỏi phải tán chị mất công, chị thích thì để chị tự tán. Các chú tuổi gì”, hay “Yêu nhau chẳng qua là để thỏa mãn sinh lý, đừng văn vớ chị rằng tình yêu đẹp lắm, chị cười”... Tôi nghe xong cười khanh khách, bảo thật là vãi chị! Ốc nghiêm mặt, “Chờ rằng?”

Đận này vui chả ra vui, buồn chả ra buồn, tâm thần dờ dờ (nếu là phụ nữ thì khoa học sẽ giải thích thấu đáo rằng do đến tuổi tiền mãn kinh nên nó thế, nhưng tôi là đực rựa thì chắc là do tiền mãn tinh cũng nên, chưa biết chừng). Vô số thằng khi thất tình sẽ trở nên buồn khổ, tuyệt vọng. Chúng trở nên mềm yếu, thích đi dưới mưa, cắn hạt bí và ngồi trong toa lét hát những bản tình ca bất hủ của “diva” Vũ Hà.

Tôi thì ngược lại theo một chiều hướng tích cực và lành mạnh hơn, đó là chửi tục. Mỗi khi buột miệng chửi đồng xong thấy tôi mạnh mẽ thêm được tí, bất cần hơn một tí, tự tin hơn một tí. Mẹ, đời nó mất dạy với tôi chả lẽ tôi cứ phải lễ phép mãi với nó???

Buổi tối. Ốc bận quần đùi đến chơi (sơ sài cứ như lừa mẹ đi đổ rác không bằng).

Sau khi làm hết mỗi đứa ba lon bia và vài con mực khô, nàng thấy mặt tôi đỏ bừng bừng bèn hỏi say rồi à huynh? Không, say chi. He he, không say mà mặt dần thúi rứa. Nói huynh đừng giận, độ ni nhìn huynh oải lắm, nỏ ra dáng phong trần như xưa nựa. Tôi bẽn lễn xoa xoa bụng, bảo dạo ni anh đau đại tràng mà, ăn kém lắm nên xanh xao.... bla bla. Nàng cười hề hề, thôi, đau tình thì cứ nói đau tình. Có chi mà rầy rà. Nhưng vụ nó rãng rồi? À, để anh kể đầu đuôi cho...

“Tóm lại là hần vẫn muốn vờn huynh như mèo vờn chuột chi?”

Nghe xong nàng hỏi.

“Thì hần không hứa hẹn chi cả, nhưng ý hần thì anh biết, tóm lại là cần thời gian để giải quyết mọi chuyện...”

“Huynh có lệ bị điên! Em nói thật nha, hần mà yêu anh thật sự thì nỏ ai ngăn cản được. Lý do bị gia đình ép uống chẳng qua là trò lừa tặc. Như em đây, em mà yêu ai thì chỉ có trời ngăn nôi, thế kỷ mấy rồi mà

còn có chuyện đó, hoang đường.”

Tôi đơ mặt ra, bảo thì anh biết chi được, hân nói rứa thì tạm nghe rứa. Nhưng anh vẫn không tin Huyền là đứa thủ đoạn như em khẳng định...

“Thôi không nói với anh nữa, hồi sau sẽ biết. Nhớ lời em đó!”

Cãi nhau vì gái mất hết cả duyên, cả hai quyết định nằm ôm nhau kể chuyện cổ tích Tấm Cám. Mùi bia, mùi mực khô quyện với hơi thở của nàng... khiến tôi văng vất say.

Ốc cũng bắt đầu ợ mấy cái liên, chắc nàng bức xúc là chính chứ say gì. Trong cơn chênh choáng nàng rủ rỉ bên tai tôi, nói nhiều khi thương anh lắm, thấy anh phóng xe như thằng điên ngoài đường mà không dám gọi. Tôi hỏi rằng không gọi? Nàng thủ thủ, “Gọi lỡ anh giật mình xòe một phát thì toi đời à? Ờ em hỏi nha... trong mắt anh, em có phải là đứa chơi bời không?”. Tự nhiên lại chuyển kênh, đến là duyên ...

Ốc thở khò khè, mồ hôi túa ra một mùi nồng nàn không tả được. Răng, em có quá hư hỏng không? Ranh con bắt tôi đánh giá nhân cách lúc này e không ổn lắm, vì tôi cũng hơi hơi bung biêng.

Tôi nhìn vào mắt Ốc, bảo đừng bao giờ quan tâm người khác nghĩ gì về tôi bởi chính anh nhiều khi cũng nỏ biết nên xếp hạnh kiểm của mình vào loại nào, trung bình, yếu hay kém lắm.

“Nhưng anh có tôn trọng em không?”

“Ừm, chưa bao giờ trong đầu anh tồn tại câu hỏi này, anh chỉ biết những lúc buồn chán nhất, những lúc cần một sự an ủi hay nói cho ra vẻ văn học là cần “một điểm tựa tinh thần”... thì người đầu tiên anh nhớ tới là em. Mặc dù đôi khi nhìn em như một con điên, anh nói thật.”

“Híc, đàn ông thì cần chi chỗ dựa tinh thần? Em tưởng anh bất cần lắm, ngông nghênh lắm chơ?”

Tôi thở dài, nói em chả hiểu cái chi cả. Những thằng ngang tàng nhất, mạnh mẽ nhất đôi khi chính là những thằng dễ bị tổn thương nhất. Em biết vì rằng anh thích em không, vì ở bên em anh không cần đeo mặt nạ, không phải uốn lưỡi nặn óc tìm những câu tử tế và đạo đức giả nhất, rứa thôi!

“Rứa cái con cô giáo rằng rồi, khả quan chi không đó?”

“Cứ ừ đó đã, khi mô vật lấy vợ quá thì tán tiếp. Anh có tí cảm xúc chi mô...”

“Em nghĩ có lẽ anh quá đề cao cảm xúc? Lấy vợ chơ có phải tìm

người yêu mô?”

“Ừm, đôi khi anh muốn trở thành một đứa đầu chày đít thót cho dễ sống, nhưng anh lập dị quá, nhiều đam mê, đầy mơ mộng nhưng nó đi đến mô. Đến lúc tìm một người chia sẻ thì chỉ gặp những đứa quan tâm đến thu nhập, tiền lương, nghề nghiệp và nhà cửa...”

Phê phê nói cho sướng mồm chứ chắc gì nàng đã ngộ hết những lời tôi chém. Nhưng thú thật là nhiều khi xem một bức tranh ấn tượng, đọc được đoạn văn hay hoặc nghe một bản nhạc phiêu phiêu... mà chẳng có ai để chia sẻ, bình luận cũng chán lắm cơ. Nền tảng của sự bền vững và thăng hoa trong tình yêu chính là yếu tố hòa đồng cảm xúc rồi mới đến các thứ khác. Mà cảm xúc sinh ra từ đâu? Nói đơn giản và dễ hiểu, nó là sự hợp “gu” trong mọi mặt, nhất là sự đồng điệu trong đời sống tinh thần...

Ốc nghe tôi lảm nhảm một hồi, quay sang cười đều. “Ở mô chớ ở đây thì bói mô ra cho anh đứa con gái như rứa. Nếu có đứa như rứa thì hoặc là cá sấu sống chuồng, hoặc là hấn nó yêu anh, hihi...”

Ờ, anh nó có cái quái chi hấp dẫn cả, nhất là khi mới tiếp xúc thì anh càng tệ, vì nhạt và không biết cách thể hiện tôi (mặc dù có cái chi để thể hiện?). Ốc bảo à mà có em Huyền mê anh chi nựa? Nó biết hấn mê ở cái điểm chi hề?

Tôi bảo vì anh khoai to. Nàng cười ré lên, hi, đã mần ăn chi được chưa mà to mồm rứa. Tôi nói chưa mần chi, nhưng hôm đầu tiên gặp nhau, anh lội sông ướm quần đùi nên lộ hết hàng họ, mê là đúng. Ốc bữu môi bảo xin ngài, nhìn kinh gớm í được, yếu xìu mà bày đặt, hehe... Rồi hai đứa quay sang ôm nhau, tay chân bắt đầu thay mồm miệng...

Chương 22

ần 10 giờ sáng.

Lộ mọ một mình thu dọn lại đồ vật liệu trong kho, vừa mệt vừa bụi nhưng vẫn làm cố cho xong để chiều đi câu cá với mấy lão già hàng xóm. Cá câu về không ăn, bán thì chẳng bõ, có bữa để quên luôn ngoài sân thối hoắc, thế mà vẫn thích đi câu, chắc số giời đây.

Đang nghỉ uống nước thì điện thoại thằng em gọi tới, giọng hồn hên như bắt được trộm đến nơi.

“Đại ca đang ở mô đó? Có vụ ni hay lắm...”

“Ở cơ quan chứ ở mô” (Cơ quan khỉ gì cái kho vật liệu nhếch nhác này, nhưng tôi chuyên nói thể cho sang cái thằng người.)

“Đại ca ra trung tâm thương mại đi, em... vừa thấy Huyền nhà đại ca lượn lờ ngoài đó với một hot-boy... Đại ca đến nhanh còn kịp...”

Nghĩ bụng, ở cái xó này thì làm gì có thằng nào tên là hotboy, hay hotboy là tên gọi khác của mấy đứa lông bông đập đá? Nhưng nghe tin tự nhiên thấy rã rời hẳn, có cái gì đó như nổi uất ghen chặn ngang cổ. Tất mảy. Định để nguyên bộ đồ bảo hộ lao động phi ra ngay nhưng chợt nhìn lại tôi: quần áo bụi bặm, đôi giày vải rách một bên mồm, mũ lưỡi trai nhem nhuốc dầu mỡ. Thở dài chua chát, cái bộ dạng như thằng làm thuê (mà làm thuê thật, tôi ngó xuống cái bóng của mình in nền xi măng và thấy nó cũng tả tơi thê thảm như thằng chủ của nó vậy), giờ ra đó chỉ thêm muối mặt?

Quay ra phòng bảo vệ thay đồ, tiện thể mượn đôi tông Lào của lão kỹ thuật vì sáng nay vội quá xỏ nhầm đôi dép đi trong nhà, rồi chạy vào khu vệ sinh rửa mặt mũi chân tay.

Trong ánh sáng lơ nhờ, tôi thờ thẩn nhìn lại mặt tôi trong gương. Đạo này đen và gầy đi nhiều quá, thần sắc rớt giá thê thảm. Còn đâu hình ảnh một thằng giai từng làm mưa làm gió suốt một thời sinh viên ký túc; một thằng từng khiến không ít em gái phát điên vì cái tính bất cần và lãng tử chả giống ai của nó. Tôi đây sao? Tại sao lại ra nông nổi này?

Thở dài phát cuối rồi lạng lẽ đi ra bãi để xe. Lão bảo vệ hỏi đi mô rửa chú? Lắc lắc đầu kệ lão...

Ra đến trung tâm thương mại mới sức nhớ nó rộng quá, tìm nơi đâu bây giờ? Bèn gọi lại hỏi thằng em, thằng này có vài lần đi cùng tôi lên chơi nhà Huyền, lúc về toàn len lén nuốt nước bọt vật khen “ngọt hề”, tôi hỏi cái chi ngọt, nó chỉ cười tùm tùm... Thằng em xi nhan vào chỗ hàng quần áo, nhưng hàng quần áo cũng rộng thênh thang.

Đi được mấy bước tự nhiên đặt câu hỏi, “À tôi đi tìm chúng nó để làm gì? Để bắt quả tang, hay là để thu thập thêm chứng cứ bổ sung vào bộ sưu tập có tên Hận tình?”. Nhưng khi ấy như ma làm, cứ phải tìm bằng được “chúng nó” rồi ra sao thì ra.

Lướt qua mấy gian hàng, toàn gặp người quen. Mồm thì huyền thuyên chuyện trò nhưng mắt thì đảo như rang lạc sang các hàng kế đó để canh chừng. Mất hơn 10 phút vẫn chả thấy đâu, bắt đầu thấy nản.

Dạo tiếp một vòng, lúc rẽ sang gian bán mỹ phẩm chợt liếc thấy cái dáng quen quen đang cúi chọn hàng. Tiến lại gần hơn, bắt chợt cái dáng ấy quay mặt ra ngoài và nói gì đó với một thằng đứng cạnh. Tim đập rộn rã, mặt nóng bừng lên. Chính là chúng đây rồi!

Tôi bước tới, khi còn cách Huyền khoảng 3 mét thì dừng lại. Nàng mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, quần vải, tóc búi cao, bên cạnh là thằng cu “yên tâm đề” với quả đầu trắng hếu hai bên mang tai (à đầu này gọi là đầu Neymar đây, thằng này tôi thích vì đá rất kỹ thuật, nhưng nhìn những đứa khác để kiểu tóc giống nó trông chỉ muốn đâm phát chết luôn vì ngứa mắt).

“Yên tâm đề” ôm một mớ đồ linh kinh để trong túi bóng, chắc mua đồ tặng Huyền đây. “Nàng của tôi” loay hoay chọn chọn, thử thử mấy hộp kem hộp phấn chi đó, thì thoáng dí lên mũi hít hít rồi nhăn mặt thẩm định. Tôi bước đến gian hàng đó, nhặt hộp kem cao râu lên hỏi trông không nhưng tương đối hoành: “Cái ni bao tiền đây???”

Con bán hàng xí xon nói dạ trăm hai eng ạ. Huyền quay sang, mắt tròn xoe ngạc nhiên và bối rối, miệng lí nhí.

“Ôi... anh...!!!”

“Yên tâm đề” nhìn tôi chằm chằm và khẽ gật đầu (nhìn e lệ phết).

“Hai người mua chi đó?”

Nặng một giọng điệu ráo hoảnh nhất có thể, tôi hỏi.

“Dạ... anh Toàn nhờ đi chọn giúp mấy thứ linh tinh thôi. Bạ ni anh nghỉ sớm rửa ả?”

“Yên tâm” quay sang hỏi.

“Eng mần chi ở mô hê? Nhà gần đây không?”

“Ừm, làm vớ vẩn thôi. Nhà anh gần đây!”

Vừa nói linh tinh vừa để ý thái độ của Huyền. Nàng tỏ ra bối rối thật sự, cứ cầm hộp phấn trên tay mân mê, mắt chớp chớp. Cu “yên tâm” đứng áp sát nàng như muốn tái khẳng định chủ quyền biển đảo không thể chối cãi. Rồi nhớ ra điều gì đó, nó quay sang thì thầm cái củ cái chỉ đó với Huyền (đồng người nên chả nghe lỏm được chúng nói gì). Nàng vừa gật đầu vừa liếc nhanh sang tôi, thái độ rất khó xác định...

Trong lúc “chúng nó” đang mải hội ý, tôi thừa cơ quét cái camera 41 chấm siêu nét, zoom kỹ hơn thi thể của bạn “yên tâm đê”. Kể ra bạn ấy sẽ rất đẹp zai nếu quả mũi không tẹt và quả trán bớt dô đi một chút, nhưng không sao, cái đẹp của đàn ông nằm ở cách ứng xử, sự từng trải, trí tuệ và bản lĩnh trăn mạc... hơn là đường nét trên khuôn mặt.

“Hai bạn ở lại sau nha, anh có việc phải đi đây!”

Bằng một vẻ bình thản nhất, tôi khê gật đầu chào lấy lệ rồi bước đi ngay. Cu “yên tâm” trở mắt định nói gì đó nhưng không kịp. Có lẽ sự xuất hiện và biến mất đường đột của tôi khiến Huyền và “yên tâm” bối rối. Ồ, như thế càng hay. Anh chỉ muốn em hiểu rằng đừng bao giờ em nghĩ qua được mắt anh. Thế thôi!

Chạy xe gần về đến nhà, bắt chọt điện thoại rung. Một dãy số lạ hoắc hiện trên màn hình.

“A lô.”

“A lô bác à. Bác đang ở mô đó? Khiếp bác bỏ đi nhanh rứa, bọn em gọi lại nỏ kịp...”

Té ra là cu “yên tâm”, lại chuyện chi nữa đây?

“Ừm anh về có tí việc, chi đó chú?”

“Dạ thì... thì... Bựa ni thật ra là sinh nhật em, lúc nó gặp định mời anh ra quán làm ly cho vui nhưng nỏ kịp. Dừ bác quay lại quán thịn dê xxx uống với bọn em tí mề, anh em cả nỏ có ại mô.”

Đừ, nghe từ “bọn em” mà thấy sôi máu với nó quá, cứ như tôi là thằng châu rìa.

“Thôi uống đi, anh chả ra được đâu.”

“Răng lại rứa bác hê, anh em cả ngại chi... Ra bác nha, em năn ni bác đó... Bựa ni chỉ cụng là sinh nhật em bác ạ... đi mề!”

Thấy giọng nó rên rĩ quá, với lại mơ hồ linh cảm có biến (chả biết

chuyện gì nữa) nên cuối cùng cũng gật đầu nhận lời, mặc dù dê là món ngửi mùi thôi đã rùng cả mình rồi. Kịch bản thế nào đây? Một cuộc nhậu thuần túy 1... 2... 3 đô kiểu của các giai làng hay mượn gió bẻ măng, mượn riệu làm càn với anh mày?

Ồ cái quán dê thui này cũng là chỗ quen biết cả. Bước vào trong đã thấy Huyền và “yên tâm” ngồi ngay ngắn đợi sẵn (không có thêm ai thật), trước mặt là đĩa hoa quả gọt dở. “Yên tâm” kéo ghế rồi rít, “Ngồi đây anh, ngồi đây”. Huyền khép nép dựa vào tường, trông thần sắc không được tươi tắn lắm...

Quán lúc ấy gần trưa nên cũng đông, ồn ào và sực nức mùi dê nướng, mùi bia... làm tôi ghê ghê. Thăng này khéo chọn thật, sinh nhật trong một không gian vô cùng lãng mạn và thuần khiết, gu thẩm mỹ quả là tinh tế.

“Ri anh ạ, thật ra tối ni mới tổ chức sinh nhật, nhưng bữa ni gặp anh đây ta làm vài ly cho vui.”

Yên tâm mở bài, phong cách giống hệt lão trưởng họ tuyên bố lý do trước bữa riệu nhậu hôm tôi té lể ở nhà thờ họ. Phải nói là động tác xoa tay vào nhau đầy tính đưa đẩy nhưng không kém phần trịnh trọng. Tôi ừ, rồi quay sang nhìn Huyền, khen áo mới đẹp hè. “Yên tâm” có vẻ không ưng lắm. Kệ chứ, anh éo quen vờ vịt giả lả nói cười lấy lệ, cốt làm hài lòng thăng khác.

Mâm bê lên, có một đĩa tái dê, đĩa bánh mướt, bát xáo, đĩa dê nướng và vài thứ khác lặt vặt. “Yên tâm” rót rượu rồi cụng ly cái cạch, đoạn hắt chén rượu hột mít vào họng xong quay sang khà một tiếng, “Bác không biết chú chó chú biết bác khá rõ tề”. Tôi ừ, rồi vờ cọng rau sống bỏ lên mồm nhai như bò nhai rom, “Biết rằng?”. “Yên tâm” cười hề hề, nói em lạ chi bác, bác con ông abc, bà xyz, trước bác học Hà Nội chi?

Chuyện trò mạn góm, thôi chú vào thân bài luôn dê, đá bóng ma với anh mãi sót ruột.

“Ri anh ạ... chắc anh thì cụng nỏ lạ chi chuyện của em với Huyền“, vừa nói vừa vỗ nhẹ lên vai nàng, tay toàn mỡ dê.

“Anh có biết chi mô, chuyện chú với Huyền là chuyện chi?”

Nói xong quay mặt sang nhìn nàng để soi thái độ. Huyền cười gượng gạo rất thiếu tự nhiên.

“Huyền tề, nói cho anh Huy hiểu đi tề!”

Chàng thả giọng như vừa nài ni vừa thúc ép Huyền, buộc phải công khai quan hệ (?) Cái bài này anh lạ gì nữa (lúc trên đường tới đây cũng

đã lò mò đoán ra).

Huyền trơ ra, mắt lúng liếng hết nhìn yên tâm rồi quay sang nhìn tôi ngượng ngịu.

“Nói chi dư hè? Em nó biết nói chi mô...”

“Thì nói cái chi tôi muốn người ta hiểu là được, nói đi...!”

“Nô mô, em nó biết mô... nói chi mới được cho?”

Ngó thái độ của nàng, tôi phì cả cười. “Yên tâm” lù lù bẻ bánh trắng nhai răng rắc, hàm bạnh cả ra trông rất quyết liệt. Có lẽ chàng đang muốn bày tỏ mối quan ngại sâu sắc trước những diễn biến bất ngờ đang xảy ra.

Được thể, tôi bơm thêm tí dầu cho nóng.

“Thôi, anh Toàn đã nói rứa thì... em phát biểu đi. Mạnh dạn phát biểu đi Huyền!”

Hồ hớ, chết cười, chính tôi cũng chả biết “phát biểu” chuyện chi nữa là. Trông cái mặt chàng dần thối đến tội, tôi bồi thêm, “Bình tĩnh đi chú Toàn, lúc nì chú phải bình tĩnh nha, bình tĩnh đi!”

Nguyên tắc là hai thằng nào đó đang hậm hực với nhau, tôi cứ xui chúng nó bình tĩnh nha mày, đừng manh động, thì kiểu chi bọn nó cũng lao vào nhau thật, đều thể...

Không khí đã ngột ngạt sẵn, lúc này càng trở nên căng thẳng hơn. Huyền nhăn mặt lắm bầm, “Thôi, để ăn cho ngon, thiếu chi lúc để nói... Ờ mà anh Huy uống hết chén đi cho?”

Tôi cười (rất nhạt) rồi quay sang cụng ly với “yên tâm”, ừ ừ uống đi, mần đi chú.

Hai thằng lai rai hết hơn nửa be, rượu nếp ngâm pín dê uống phê nhưng hơi hăng. Chuyện trò đái boi kể cũng khó mạn mà, được một lúc chợt “yên tâm” quay sang nắm lấy tay trái Huyền (chắc hơi tây tây rồi đây) rồi hỏi “Có chậ quá không?”. Giờ mới để ý, hóa ra nàng có nhẫn mới, nhẫn vàng tây gắn ba viên đá lấp lánh, chắc mới mua cùng “yên tâm” vì thấy thằng này cũng đeo một cái y chang. Huyền để yên chùng ba giây, rồi rút tay trở lại không nói gì, mặt bùng lên.

Tôi tựa lưng vào tường thở ra bằng mồm hai cái liền. Một cảm giác rất khó diễn tả đang len lỏi khắp các tế bào thân kinh trung ương. Nghĩ thôi xong rồi, chúng nó đã kịp đeo nhẫn đôi với nhau rồi thì còn vẹo gì nữa. Hóa ra từ sáng đến giờ tôi là thằng hề mà chả biết (tưng tưng mà cười đều nữa đi, đòi nó dạy cho sáng mắt ra chưa?).

“Mần be nữa bác hè? Máy khi gặp chắc.”

“Yên tâm” nhìn chai rượu sắp cạn đến đáy, xong quay sang bảo tôi.

“Anh đủ rồi, đủ rồi...”

Tôi xua tay một cách bất lực. Thái dương bắt đầu giật giật, mắt nhìn cái gì cũng mờ mờ, ảo ảo. Ờ một phát rõ to, lúc này làm mấy miếng tái dê giờ mùi mè lợm hết cả cổ. Rồi tranh thủ hai đĩa chúng nó đang xì xầm cái gì với nhau (quán ồn quá không nghe rõ), đứng dậy bước vào nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn. Ngang qua dãy bàn khác, gặp thằng cu chơi cùng hội với Ốc đang chuẩn bị 1... 2... 3 dô, nó quay ra hỏi “Em mô mà ngọt nước rứa sếp?”, tôi cười gượng lờ đi.

Vào khu vệ sinh mở vòi hốt nước hắt năm sáu vốc lên mặt cho tỉnh táo mà đầu óc vẫn ngơ ngơ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cay đắng và bẽ bàng nhìn lại tôi trong tấm gương mờ mờ hơi nước. Khuôn mặt của thằng trong gương bơ phờ mệt mỏi và đầy chán chường đang lờ lờ nhìn lại tôi. Thôi hết rồi, chấm hết rồi...

Trở lại bàn thì “yên tâm” đã kịp tính tiền. Tiện mồm tôi hỏi vu vơ (kiểu mượn rượu nói càn), “À mà hai bạn khi mô thì tổ chức đó? Lâu nữa không?”. Huyền ngưng ngưng cúi đầu im lặng. “Yên tâm” xoa 2 bàn tay vào nhau rồi rít, “Chưa anh ạ, còn phải coi ngày đạ chơ. Có lẽ cuối năm ni cụng nên!”

Tôi ờ ờ (và đương nhiên) không quên nở nụ cười tươi như hoa ngũ sắc bắt tay chúc mừng, “yên tâm” nắm chặt tay tôi không muốn buông, thật là thâm tình hữu nghị. Tranh thủ lúc thằng này đang mải xúc động, tôi gọi thêm bao 3 số, nhưng quán không có, bèn lấy tạm gói Ngựa hút chơi vậy. Trong khói thuốc mờ mịt, tôi giấu rất kín cảm giác chua chát bằng vẻ mặt điềm nhiên, vô cảm. Nhớ lão Đoàn từng bảo “mặt mi nhìn ngu ngu”, có lẽ nhìn ngu ngơ thật nên kể cả lúc nói rất thật lòng là tao đang buồn đây thì chúng nó chỉ nghĩ tôi đang tung tung pha trò.

Lúc đó nói gì cũng trở nên vô duyên và gượng gạo, nên tôi đứng lên xin phép ra về. “Yên tâm” rủ đi làm tí cà phê, cà pháo đạ chơ? Về chỉ vội rứa? Tôi bảo anh say đến nơi rồi, đầu đau quá. Rồi lén nhìn Huyền coi như lần cuối nhưng nàng làm lơ quay mặt đi chỗ khác, buồn thật...

Về nhà nằm vật ra giường, miên man xâu chuỗi lại các chi tiết mới thấy tôi ngu và cả tin. Nếu ngay từ những ngày đầu tỉnh táo hơn thì đã không dấn quá sâu vào mối quan hệ vô vọng này, vì thực ra ngay khi bị mẹ nàng cấm cửa thì mối tình này đã chính thức chết lâm sàng rồi, ngày hôm nay mới rút oxy cho chết hẳn, nhục chưa?...

Tôi kể hết với Ốc chuyện này. Ranh con chăm chú nghe, xong trầm

ngâm một lúc rồi bảo.

“Em cụng nỏ hiểu cái con nì nghĩ rằng nựa. Đã xác định với thằng nó rồi thì thôi, ghét nhất cái thói đứng núi nì trông núi tề. Dừ anh tiếc chi hấn nựa.”

“Tiếc chi mô, ức chế tí thôi! Nó làm tôi hó quá.”

“Quá hó chớ còn chi nựa. Mà bựa đó uống chắc nhiều lắm hê? Điên rứa tề mà?”

“Hai thằng gần hết chai. Riệu pín dề, gặp cả thằng chi đó bạn em mà hấn không mách lại à?”

“Có, hấn nói thấy anh ngồi với con em mô lạ lắm, em biết ngay là em Huyền của anh rồi. Uống riệu pín dề xong thất thểu đi về tội hê, hihi... Nhục!”

Tôi phì cười, gật đầu bảo ừ nhục vãi. Từ giờ ông đéch yêu nữa, có con mô cỏi truồng nằm trước mặt cũng lạnh lùng hất cẳng bước qua, đéch thềm nựa. Thật, thề luôn!

Ồc bữu môi, thôi lạy hôn, hôn đừng bóc phét nựa. Ờ mà chục ngày nựa Noel rồi tề, có chương trình chi chưa huynh? Tôi bảo có rồi, trùm chặn ngủ.

C hú Đoàn châm thêm rượu vào cái chén hạt mít bé tẹo, nháy mắt nháy mắt bảo đừng vội, có chi tau tác động thêm cho, thôi uống tiếp đi. Tôi ngửa cổ làm cái ực (như muốn nuốt hết sự chua chát vào lòng). “Nó ăn thua, có lẽ em nó không ưng cháu rồi. Nhìn là biết ngay chú ơi, cháu tỉnh lắm.”

Xoay xoay cái chén trên tay, chú Đoàn trầm ngâm, thật ra chú cũng thích thằng rể như mi, nhưng hần không ưng thì kể cũng khó. À hay là để tau giới thiệu cho đám ni. Tôi hỏi đám mô chú, nhìn ra rằng? Lão xạo với củ lạc sống trong mồm, mắt lão sáng lên, “Con ni trước làm công nhân giày da trong Nam, giờ đang về chợ búa với mẹ”. Tôi thờ ơ, “Xinh không chú?”. Chú Đoàn bảo, “Nhìn cũng được. Nói chung to khỏe”. Suýt nữa thì phun cả hóp riệu nhưng hiều vào mặt chú...

Tôi cười như mếu, nghĩ thâm, mẹ kiếp, đời tôi càng ngày càng phú quý giật lùi, càng ngày càng trở nên “mất giá” là sao??? *Ex* mà biết tôi giờ này tôi vẫn đang lông bông đi tìm “một nửa” theo kiểu gà què ăn quần cối xay như này thì nhục không để đâu cho hết. Nhục hơn nữa là vì *ex* mà suốt bao năm qua (mặc dù cô gạt nàng ra khỏi tâm trí) dường như không phải tôi đi tìm tình yêu, mà là đi tìm chính cái bóng của nàng (một cách vô thức). Có lẽ cuộc đời này tôi sẽ mãi mãi nợ nàng, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái bóng quá lớn ấy sao???

Làm thêm đôi chén, bắn nốt bi thuốc Lào, đứng lên chào về. Ra ngõ, chú Đoàn vỗ vai “Bạ ni thằng cháu kết con đề chi mô?”. Tôi đọc bừa một con, rồi té.

Còn 3 ngày nữa là Noel, tiếp đến ngay sau đó là Tết tây. Một năm nhạt phèo, vô vị nữa sắp sửa lướt qua. Không hiểu sao tôi rất sợ Tết, sợ những ngày đầu năm rộn ràng nô nức. Mọi người thi nhau ngồi lại tổng kết coi năm qua làm được những gì, thành công và thất bại ra sao. Còn tôi thì vẫn rứa, giậm chân tại chỗ với những giấc mơ con đề nát cuộc đời con (nếu không muốn nói là phú quý giật lùi). Cuộc sống đời thường tẻ nhạt, lao vào tình yêu như một cách cuối cùng để tìm thêm cái cơ cho sự tồn tại của mình. Rốt cuộc lại càng thêm rách nát.

Suốt vài hôm nay Huyền nhắn tin liên tục. Có lẽ nàng thấy tôi đối xử tử tế quá và không muốn một đứa tử tế như thế nghĩ “xấu” về nàng?

Sau mấy lần nhắn tin qua lại, Huyền hẹn gặp nhau vào tối Noel, vì hôm ấy nàng sẽ được tự do đi chơi. Biết gặp cũng chẳng giải quyết chuyện gì, nhưng tôi vẫn ừ.

Đêm Noel, trời mưa phùn và lạnh ngắt. Mặc chiếc áo khoác thùng thình của bố, nàng và đứa bạn đi cùng đứng đợi tôi trên cầu Ngàn Phố. Chỗ này cũng gần nhà thờ, người đi lại ùn ùn, xe cộ nườm nượp chạy ngang chạy dọc. Đứng một lúc, bạn nàng ý tứ rút lui, hẹn 10 giờ quay lại nhà thờ rồi cùng về.

“Lạnh không?“, tôi hỏi trống không thay lời chào.

“Bình thường, hihi, may mà em mượn được áo của bố“, nàng đút 2 tay vào túi áo khoác, áo màu xanh kiêu bộ đội, thùng thình so với nàng.

“Vừa đi vừa nói chuyện nha, đứng đây lạnh lắm?“

“Dạ.“

Nàng ngồi lên xe, mùi hương dầu gội thơm tê tái.

“Đi mô giờ anh?“

“Vô nhà thờ dạo chút rồi về nha?“

“Dạ.“

Ngang qua bãi ngô ven sông, đoạn này thưa người, không gian thoáng đãng, tôi dừng lại bảo, đứng đây ngửi mùi hoa ngô cho thơm. Nàng vẫn ngồi trên xe, ngực và hai đùi áp chặt vào tôi, cảm giác nóng hổi và mềm mại khiến tôi rụng rời.

“Mấy ngày qua anh lừa em khiếp hè. Gọi không bắt máy, nhắn tin cụng nỏ chộ nhắn lại.“

Tôi cười nhạt không nói gì.

“Hi, anh còn nhớ ngày đầu tiên gặp nhau không?“

“Có chứ, nhớ lảng máng.“

“Nhìn anh lơ ngơ hay cực í.“

“Ừm, anh khi mô nỏ ngơ.“

Nàng nhìn sâu vào mắt tôi.

“Giữ thì răng? Có ngơ nựa không?“

“Không. Tỉnh rồi. Tỉnh lại rồi!“

“Em muốn nói hết cho anh mọi chuyện...“, nàng ấp úng.

“Thôi khỏi. Đừng nói chi nữa.“

“Không nghe em giải thích á?”

Lắc đầu.

“Anh xin phép được ôm em cái”

Nàng chưa kịp phản ứng thì đã nằm gọn trong lòng tôi. Giữ nguyên hiện trường như thế hơn 10 phút. Thi thoảng có xe đi qua, rọi thẳng đèn pha vào mặt.

Ngồi chuyện trò thêm nửa tiếng nữa, mưa đã dày hạt hơn, gió lạnh buốt bên tai.

“Em sẽ nhớ anh. Chắc chắn rứa, không bao giờ quên.”

“Ừ, cái đó vô nghĩa đối với anh. Nhớ hay quên thì anh vẫn là anh – một cái bóng mờ nhạt đi cùng em trong những ngày em buồn nhất. Một đứa chưa bao giờ mang lại niềm tự hào, sự hãnh diện cho em khi ai đó hỏi về.”

“Anh nói chỉ lạ rứa ạ? Có phải là anh đó không?”

“Thì là ai?”

“Chưa bao giờ em có suy nghĩ đó trong đầu.”

“Anh về đây.”

“Không muốn nghe em nói nữa à?”

“Về ngủ mai đi làm.”

“Sẽ rất hận em, phải không?”

“Trái tim anh chỉ chứa tình yêu, không đủ chỗ cho lòng thù hận và những thứ không đáng phải chứa. Giờ hết rồi là thôi, lát nữa về anh sẽ *format* nó!”

“Anh...”

“Anh chở em vô công nhà thờ nha, em gọi bạn đến đón đi.”

Nàng vẫn ngồi yên, đầu gục vào vai tôi...

... Trời càng về đêm càng lạnh. Mưa phùn đã bắt đầu ngớt, gió nhẹ thổi, mùi hoa ngô thoang thoang thơm. Khung cảnh bình yên và dịu dàng như này rất dễ khiến người ta mềm lòng. Huyền vẫn ngồi im sau lưng, hai tay vòng trước ngực, má áp vào vai tôi. Như thế rất lâu.

“Mai một xa nhau anh có nhớ chỉ em nửa không?”

Lời nàng thoang bên tai như gió thổi. Tôi lúc ấy vừa chán, vừa thèm thuốc nên ngồi đờ ra. Nàng phải cúi nhẹ vào mạn sườn mới sức tỉnh.

“Có chớ. Muốn quên mà dễ à.”

“Thật không đó? Nhớ cây chi nhất nà?”

Con gái phức tạp thật. Đã biết thừa không còn của nhau nữa nhưng vẫn thích người ta đừng quên mình.

“Sẽ nhớ những thứ đáng quên.”

“Em sẽ nhớ mãi hình ảnh lần đầu anh gặp em. Khi nớ em đang nấu khoai dưới bếp, anh đi vô xin lửa hút thuốc, anh nói câu chi nhớ không? Hi, “Em đang nấu chi mà thơm rứa?” nhìn anh vui vui, tự nhiên em thấy ấm áp lạ lùng... Rồi cái đêm anh ở lại chơi với cu Ngọc, anh lấy cháo, anh gỡ xương cho em ăn bên bếp lửa... Lần đi chơi về, em bị đứt tay, anh đã ngậm luôn ngón tay đang ứa máu của em... Thật sự... chưa ai tốt với em như rứa cả, chưa ai ân cần và chu đáo với em như anh... Trời ơi, càng nhớ đến em lại càng sợ khoảng trống anh sẽ bỏ lại khi xa nhau...”

Giọng nàng run rẩy và yếu ớt như tự vỗ về nàng là chính. Tôi nghe thì nghe nhưng chả cảm xúc gì, vì nghĩ những thứ hay ho nhất khi yêu nhau tôi cũng đã làm hết rồi, giờ có tạch thì cũng không có chi phải nuối tiếc.

Đang ngồi thì có đám đông bốn năm người đi bộ qua. Tôi phát hiện ra thầy giáo cũ hồi phổ thông trong đám ấy, thấy tay thầy cầm điều thuốc, vãi quá bèn kêu giật giọng, “Thầy giáo ạ. Thầy đi lễ à?”

Thầy đứng lại ngó nghiêng tôi một lúc, rồi à lên, “Thằng Huy, mi đi mô mà ngồi đây?”, liếc thấy Huyền bên cạnh, thầy gật gật đầu ra về ờ hiểu rồi.

“Dạ, bọn em cũng đi nhà thờ. Thầy cho em xin điều thuốc, lạnh quá thầy”. Ông giáo rút trong túi đưa cho tôi điều Thăng Long, rồi vỗ vai, “Hút mần chi cho hôi mồm, bạn gái hấn chê” rồi túc tặc đi. Thầy này xưa dạy môn Anh văn, trong lớp thì rất mô phạm, nhưng ra ngoài bồ bễ dễ gần, lại hay chửi tục nên bọn con trai rất quý thầy. Có hôm dạy bài gì quên mất rồi, thầy dịch tựa đề cuốn *Gone with the wind* của Mar-garet Mitchell thành “Đi với gió”, tôi ngồi dưới nhe răng cười, bảo em thầy, tên tiểu thuyết nó đúng ra là “Cuốn theo chiều gió” ạ (hồi ấy trẻ trâu hiếu thắng nên rất thích bóc mẽ người khác để được khen thông minh). Thầy ngẩn mặt ra, làm bầm, “Dịch sát nghĩa thì hấn là rứa”. Hi, chắc thầy chưa nghe tên cuốn ấy bao giờ. Sau này gặp tôi đang uống trà đá, thầy bảo “Tiên sư bựa nớ mi mần tau mất cả mặt, đáng lẽ mi nói riêng với thầy thì hay hơn”. Tôi xin lỗi rồi rít...

Bắn xong điều thuốc, định bảo chở nàng vô công nhà thờ rồi té thì

nàng đề nghị cùng vào đó chơi, coi như lần cuối cũng được. Thì đi, giờ về cũng chả làm gì.

Nhà thờ thì năm nào cũng thế. Đèn đuốc sáng trưng, các con chiên ngoan đạo rì rào quỳ xuống cầu nguyện bên trong thánh đường. Bên ngoài giai thanh nữ tú tung tẩy đứng tạo dáng chụp ảnh để lát về đưa lên facebook kèm ghi chú “Một đêm Noel khó quên” (mặc dù theo tôi chả có cái chi để nhớ cả). Huyền đứng sát vào tôi ngay trước cây thông đều đang nhấp nháy rồi bảo, “Điện thoại anh mô, đưa đây nhờ mấy đứa chụp kiểu cho vui”. Tôi lôi con C3 ghê ra, camera 2. bật lên thấy toàn muỗi bay mù mịt trong màn hình, ngại cả người nên bảo thôi chụp làm chi (sợ chụp lên nàng thành con quỷ). Huyền thất vọng, mặt buồn buồn, “Rứa là anh nỏ muốn chụp chung với em rồi”.

Một lát sau, hai đứa đang mua kẹo bông ăn, bắt chọt trong đám đông tôi nhận ra Ốc. Nàng đứng tùm ba tùm năm với mấy giai gái khác, chắc đội bay đêm của nàng. Quên mất Huyền đang đứng bên cạnh, tôi giơ tay vẫy vẫy. Một em chỉ về phía tôi rồi xì xầm chỉ đó với Ốc (chắc bảo, ê thằng bò của mi tè). Nàng nhìn tôi chằm chằm 5 giây, xong rẽ đám đông nhào đến, “Hê, không ngờ huynh lại có mặt ở đây! Đi một mình à?”. Nàng hồn nhiên như vẫn thế. Mũ lưỡi trai, áo khoác mỏng, môi son rực rỡ. Tôi nháy mắt rồi im lặng.

Ốc ngó nghiêng về phía Huyền, xong nói vào tai tôi “Đó à?”. Tôi gật. Nàng cười cầu tài rồi chào Huyền rõ to, “Em chào chị ạ!”. Huyền ngượng ngùng lí nhí, “Chào bạn nha”. Ốc vẫn thản nhiên quay sang tôi, “Đây là bạn gái anh Huy ạ? Giới thiệu đi chơ, nghe nói đến lâu rồi mà giờ mới biết mặt”. Huyền mân mê vạt áo, cười nhạt, “Nỏ phải mô. Bạn bè thôi...”

Tôi ý tứ đứng lảng ra một bên cho 2 nàng giao lưu. Ốc tỏ ra khá chủ động và điềm tĩnh, trong khi Huyền hơi rụt rè. Nói về khoản giao tiếp thì tôi luôn thích phong thái của Ốc, nói vừa đủ nhưng câu nào “chết” câu đó, vừa hài hài tung tung vừa thẳng tuột như không.

“Thôi 2 bạn tiếp tục vui vẻ nha, tớ lại đây đây!”

Ốc có tình nhân giọng ở từ “hai bạn” như muốn giễu cợt tôi, xong lẩn vào đám đông mất hút.

Huyền hỏi.

“Em nớ là Ốc của anh đó à? Xinh hê!”

Tôi cười nhạt, bảo của anh khi mô mà của anh.

“Chi nựa, em nghe xã đồn nhao nhác, giờ mới biết mặt. Xinh rứa anh

không thích mới lạ đó.”

Tôi chạ hơi đầu mà chối, vì biết càng giải thích càng tăng thêm độ nghi ngờ cho nàng.

Đứng thêm một lúc, Huyền rủ vô thánh đường nghe đọc kinh cho... vui, tôi ừ hử khoác tay nàng đi. Vừa vào được vài phút thì điện thoại có tin nhắn, của Ốc. “Kèo thơm hầy. Chúc mừng”. Huyền ngó sang hỏi, “Của ai đó anh?”. Tôi bảo của mẹ. “Mẹ anh giục về à?” “Không, hỏi đang ở mô”.

Lại có tin nhắn của Ốc. Cái gì nữa đây? “Đêm nay chàng đưa người đẹp về đâu?”

Tôi suýt phì cười, nhưng sợ Huyền tò mò hỏi ai đó nên kìm lại được. Trả lời, “Lát gặp nhau nha, được không?” “Ở mô? Mà không sợ con em ghen à?” “Mô cũng được” “Ừm, có chi tí nhắn lại sau, đi chơi đã.”

Lúc ấy cũng đã hơn 10 giờ, chen chúc ngọt ngào, toàn mùi người, mùi hôi nách lẫn trong mùi nước hoa rẻ tiền... Tôi bảo thôi em gọi cho bạn đến chở về đi, muộn rồi anh cũng phải về ngủ mai đi làm sớm. Huyền đứng lặng một lúc, mặt buồn rười rượi. Tôi hỏi rằng rứa? (nhưng biết thừa vì sao rồi, hỏi đều tí cho vui). Nàng bần thần bảo nỏ có chi mô, chỉ là em hơi hơi nhức đầu tí.

“Anh đưa Huyền về nha?”

Tôi cúi đầu thấp xuống, thì thào vào tai nàng. Huyền “ạ”, tiếng dạ nhẹ nhàng như không.

Trên đường về, ngang qua hiệu tạp hóa, tôi dừng xe lại. Huyền hỏi mua chi à anh? Tôi bảo đợi anh tí, rồi vào mua mấy bịch sữa tươi, tất nhiên là cho nàng.

“Em nhớ uống thêm sữa nha, dạo này nhìn em hơi gầy đó.”

Nàng cúi đầu im lặng rồi khẽ thở dài.

“Anh mua cho em à?” Tôi gật, rồi đi tiếp.

Chạy chậm chậm ngang qua sông Phô, gió lạnh, nàng vòng tay ôm chặt lấy tôi. Bất chợt có chút gì đó nôn nao khó tả. Xe vừa trờ tới chân cầu, Huyền khẽ giật vai áo, bảo, anh đứng lại em nói một chút được không? Ừm, cầu tràn. Chỗ này đây, chính trên chiếc cầu này cách đây chưa lâu, trong cái đêm tuyệt vọng nhất tôi đã dừng xe hút thuốc rất lâu, thầm nhủ lòng sẽ không bao giờ để bất cứ đứa con gái nào làm khổ tôi thêm một lần nữa...

“Lạnh lắm thôi mình về đi em!”

“Anh không muốn nghe em giải thích à, anh Huy?”

“Nếu việc đó khiến mình đến được với nhau thì anh sẽ nghe.”

“Huy! Anh trở nên lạnh lùng với em từ khi mô đó? Em phải làm chi để anh thực sự hiểu em đây? Em không muốn, không muốn mất anh mà...”

Nhìn nàng lúc ấy thảm vô cùng, tự nhiên đầu đó hiện lên hình ảnh tôi trong đêm ê chề rời gót khỏi nhà ex. Hình như hôm đó tôi đã tu cả cốc rượu ở quán cháo đêm trên đường Khương Đình, trước khi quăng cái túi chứa đầy kỷ niệm của hai đứa thuở còn mặn nồng. Sau đó về phòng trọ đóng cửa khóc như đứa trẻ con bị thằng khác cướp mất kẹo. Mẹ kiếp cái cuộc đời này, chắc ex sẽ không bao giờ biết rằng, ở một nơi đâu đó, có một đứa điên khùng vẫn nhớ đến mình trong những lúc đời chán sống nhất.

“Em biết không, anh vẫn rất yêu em mà. Rất yêu...”

Tôi ôm lấy nàng vỗ về, vì không muốn có thêm một đứa con gái đau khổ vì tôi. Như chính tôi từng đau khổ, dần vật vì một đứa khác.

Huyền nói rất lâu, thi thoảng tôi khẽ ừ để nàng biết những gì nàng đang nói không phải để gió cuốn đi.

Hóa ra trước khi quen tôi, Huyền đã có một cuộc tình khá đẹp với một cậu chàng xã bên. Nhưng rồi khi sắp sửa nghĩ tới chuyện cưới hỏi thì dừng một cái, gia đình chú kia bắt tin rằng hai đứa không hợp tuổi (đại ý lấy nhau xong có đứa chắc tèo, chả biết đứa nào mà lần, lo xa vẫn hơn). Huyền chết đứng như Từ Hải khi hay tin. Kể từ đó nàng gần như suy sụp hẳn, niềm tin vào đàn ông từ dương vô cùng xuống âm vô cùng (hèn chi ngay từ buổi gặp đầu tiên tôi đã lơ mơ đọc ra điều gì đó buồn buồn ảm sâu trong mắt nàng).

“Rồi em gặp anh trong một hoàn cảnh mà em không ngờ tới. Sau lần trò chuyện đầu tiên, lúc anh ra về, em hoang mang sợ rằng anh sẽ không liên lạc lại với em nữa. Vì cách nói chuyện của anh với em rất vô tư, hồn nhiên (ông giả nai đấy) không có ý gì muốn tán tỉnh như nhiều người em đã gặp (chiện, ai lại đi so anh với đám giai làng làm gì)... Thật sự anh đã mang đến cho em rất nhiều hy vọng vào lúc em đang cố gượng dậy sau lần đổ vỡ đó, thằng Ngọc hấn cũng quý anh lắm, hấn tâm sự với em rất nhiều vì hấn nói hấn hiểu tính anh, ngang ngang nhưng trải đời... Em nỏ biết anh ngang kiêu chi, chỉ thấy ở anh sự âm áp và gần gũi như thế em đã quen anh từ lâu...”

“Anh hiểu cả rồi, đừng nói nữa... mệt lắm. Đứng đây lâu thiên hạ nhòm vô lại đàm tiếu linh tinh.”

“Em nghìn lần xin lỗi anh, em xin lỗi... Mọi chuyện đang xảy ra bây giờ anh cũng đã biết, em không thanh minh điều gì cho mình... Mà em chỉ muốn anh hiểu rằng thật sự em yêu anh... nhưng... em không thể làm gì hơn để giữ được anh...”

Giọng nàng lạc hẳn, hình như sắp khóc đến nơi. Trong lòng tự nhiên trống rỗng vô cùng. Không phải bây giờ mới thấy con gái khóc trước mặt mình. Hồi năm ba đại học, lúc ấy tôi ngạo mạn và hiếu thắng lắm. Quanh tôi luôn có vài em để lựa chọn. Một bữa điên điên (thật ra hồi đó khi nào tôi chả điên sẵn) kêu một em đang thích tôi ra vườn hoa ký túc “tâm sự”. Hai đứa ngồi đối diện trên một ghế đá. Lúc đấy mùa đông, giờ lại mới mưa xong ướt hết cả móng, lạnh run. Tôi hỏi:

“Hương, anh hỏi thật em nhé?”

“Dạ.”

“Em phải nói cho thật lòng, nghe chưa?”

“Dạ, em luôn thật hết lòng với anh mà.”

Bản hơi Vina, tôi đằng hắng rất long trọng.

“Hương có yêu anh không?”

Nàng như chết đuối vớ được cọc (vì hỏi dư này là sắp tới màn tỏ tình rồi đây, nàng đang rất mong nghe điều ấy, tôi biết thừa).

“Có.”

“Em nói to lên nào, anh chả nghe gì cả.”

“Có ạ!”

“Còn anh, anh không yêu em!”

Nghe xong thì con bé khóc rống lên, khóc tu tu, nước mắt nước mũi nhòe nhoẹt. Tôi hả hê lắm, đắc thắng lắm. Vì đơn giản là rất thích một đứa con gái phải vật vã, khổ sở vì tôi (như tôi từng nhục nhã vì đứa khác). Khi ấy cho như thế là bất cần, là máu lạnh, là ngông cuồng chả giống ai (mà tôi lại luôn thích khác những thằng còn lại). Hậu quả sau đó là em nó quay sang yêu ngay thằng bạn thân nhất của tôi. Rồi thì thoáng gặp lại, thấy nàng đẹp hơn trước, vẫn chào hỏi tôi vui vẻ, đêm về thờ dài trách tôi ngu không để đầu cho hết. Vừa ngu vừa ngông cuồng. Và đó cũng là một món nợ không bao giờ tôi trả được. Tôi vẫn mong ngày nào đó gặp lại để được cúi tôi nói câu “Anh xin lỗi em” trước nàng...

“Mình về nha, muộn rồi tề!”

“Dạ.”

Huyền co rúm trong cái áo khoác lòng nhùng của bố, nhìn thương quá.

“Huy, đừng giận em nha.”

Tôi cười như mếu, bảo rồi rồi. Giận thì anh đã đẩy em xuống sông rồi, he he. Ngày mai trang Hà Tĩnh online tha hồ giật tít “Hận kẻ bạc tình, giai làng (hừ, bọn nó sẽ gọi tôi là giai làng đây) đẩy người tình xuống sông Ngân Phố”. Trong bài viết sẽ trích lời vài thằng hàng xóm của tôi, đại ý “Anh ấy bình thường là một người rất hiền lành bla bla”, hoặc “Tôi hết sức bàng hoàng khi hay tin anh ấy gây ra thảm kịch...” rồi lĩnh củ rươi nhuận bút.

“Anh khi mô cụng đũa được là rằng hè? Hihi... Nỏ trách gái hay theo...”

“Có ai mô?”

“Ốc hồi nãy đó chi.”

Nhắc đến Ốc chợt giật mình nhớ tới cuộc hẹn lúc nãy, thôi lên xe về hè. Bữa mô bẻ ngô nhớ rủ anh sang ăn ngô luộc nha, ngô bên em ngọt thật đó... Thôi về đây.

Chờ nàng về tận ngõ, đồng hồ chỉ 10 giờ 45 phút. Huyền xuống xe đi bộ vào nhà một mạch. Tôi nhìn theo cái bóng của nàng xa dần, mờ dần trong bóng tối. Nghĩ thế là hết. Hết thật rồi. Sẽ nhớ mãi con ngõ heo hút này. Nhớ khung cảnh êm đềm, bình yên nhưng cũng lạnh lẽo này. Nơi đây có một đứa đã yêu, đã bỏ rơi tôi... trong những lúc cô độc và chán chường nhất của cuộc đời. Lặng nhìn lần cuối rồi lướt.

Chương 24

ề tới gần quán cà phê quen, gọi cho Ốc, tính rủ nàng đi làm vài lon, gọi là giải xui rồi gút bai chuyện cũ cho nhẹ lòng. Điện thoại đổ chuông, bên kia nhao ầm như vỡ chợ. Ốc hét lên trong điện thoại, “Về chưa? Đang ở mô?”. Tôi bảo rồi, đang đứng đợi đây này. Ốc cười hì hì, nói đang hát karaoke với bạn. Có chi mai gặp nha, rồi tắt máy cái búp.

Giận điên người với ranh con. Bực quá lên xe định gọi cu bạn ra nhậu chơi, nhưng sợ tầm này nó ngủ mất rồi nên thôi. Đứng chân chừ một lúc, sực nhớ, bèn lôi điện thoại ra. Lăn tên Huyền. Nhấn nút *delete* > *ok*. Giá mà xóa hết được ký ức trong đầu đơn giản như xóa một cái tên trong danh bạ thì ngon biết mấy.

Khuya quá rồi. Con đường lác đác người đi, sương hay mưa bụi phát phơ ướt đầm quần áo, tóc tai. Lặng nhìn cái bóng rúm rỏ của mình in trên nền đường, dưới ánh đèn vàng quạch buồn bã mà ngao ngán thờ dài chẳng biết nên về đâu nữa. Về nhà giờ cũng có ngủ nổi đâu?

Điện thoại rung rung, chắc lại là Huyền (nàng sẽ vỗ về tôi bằng những lời bọc đường nào đây?). Nhưng không phải, là Ốc. “Em đang ra đây này, đứng ở mô đó?”. Tôi chỉ đường vắn tắt. Nàng hét lên như con hăm “Đồ điên” rồi tắt máy...

Đợi hơn 5 phút thì thấy con bạn chở Ốc đến. Nàng bảo bạn về trước, xong tiến lại gần. Mùi Dior nồng nàn pha lẫn với mùi rượu nôn nao hết cả người. Tôi ngó một lượt từ chân đến cổ: giày thể thao trắng, quần jeans, áo choàng đen, khăn quàng cổ lả lơi. Thật lòng chưa bao giờ thấy Ốc đẹp và hoang dại như thế.

“Lại rượu.”

Tôi lảm bảm.

Nàng đứng trước mũi xe, thờ ơ nhìn tôi như vừa rách giời rơi xuống.

“Ừ, hai cốc rượu màu lẫn đá.”

Mặc dù đã quen với việc dăm bữa nửa tháng gặp nàng là thấy hình như đang sương sương, mặt mũi đỏ ửng nói năng bất cần, nhưng tôi vẫn thấy rất ngứa mắt.

“Uống vì cái chi?”

Ôc dựa vào yên xe, thở dài.

“Vì điên.”

“Điên vì cái chi?”

“Vì một thằng điên.”

Tôi ghen hòng, định nói câu chi đó, nhưng nghĩ sao lại thôi. Biết đâu cái thằng điên đó ẻo phải tôi?

“Kệ cha nó. Răng em phải bê tha vì một đứa ắt ơ nào đó. Nói thật nha, anh ghét em như này.”

Ôc cười cái khặc, phun mẩu singum trong mồm ra.

“Nhìn lại tôi đi...”

“Khỏi.”

“Không biết đứa mô đang trở nên bê tha, trở nên thảm hại vì một đứa khác mô. Có đáng không?”

Nhìn cái mặt căng căng và giọng điệu đầy mùi mai mĩa của Ôc chỉ muốn tát cho cái.

“Im đi.”

“Im nhiều rồi. Quá đủ rồi.”

“Con gái kiêu chi mà mồm khi mô cũng ngạt ngào hơi rượu. Tưởng rứa là hay lắm à?”

Tôi nổi xung thật sự.

“Hừ, anh trở nên quan tâm đến em từ khi mô đó? Từ hôm qua à? Trước tới giờ em sống ra sao, em vui, em buồn, em gặp chuyện chi rắc rối... anh có biết không? Biết không???”

Giọng nàng gắt lên (cao phải đến 2 quãng 8). Không muốn ầm ĩ giữa đường giữa chợ vì một đứa con gái, tôi hạ giọng.

“Lên xe đi. Anh hơi đói nên nó muốn cãi nhau, mệt lắm. Đi tìm cái chi ăn nhá?”

Ôc đứng bất động, hai tay khoanh trước ngực nhìn rất bất cần.

“Anh đi đi. Em no rồi.”

Á à, đổi rồi. Tôi nắm lấy tay nàng, Ôc vùng vằng gạt ra.

“Em ghê sợ anh, đừng đụng vào người em!”

“Thôi mờ, có chi giải quyết sau. Anh đói...”

“Tuồng no rồi?”

“Mô có, ăn chi mô?”

“Rửa không ăn cháo lười à?”

Hừ, gài hàng tôi kinh quá. Suýt nữa phì cười mặc dù hơi quê, tôi dần thối mặt ra như ngỗng ị.

“Nói linh tinh. Từ từ đừng nhắc đến “con nớ” trước mặt anh nựa nha.”

Nhech mép cười nhạt, Ốc trố mắt.

“Rửa ý “chú” là răng?”

“Tạch rồi. Kể từ hôm nay anh hoàn toàn vô chủ.”

“Là răng? “Chú” cứ lấp lửng với chị là răng hè?”

Tôi thò tay vô túi áo tìm gói thuốc nhưng không có.

“Thề từ nay éo yêu đứa mô nữa.”

“Cái mồm... toàn nói tục... mà anh nhớ coi anh nói câu ni mấy trăm lần rồi?”

“Ừ, hơn trăm chi đó. Nhưng các lần trước khác, dù khác. Thôi đi ăn cái chi đã, tí nữa có chi nói sau.”

Nàng có vẻ vui hơn, nhảy một phát ngồi chễm chệ sau lưng tôi.

“Ăn chi anh?”

Tôi bảo cháo gà nhà mụ X. Mặc dù nhà nó toàn mua gà ồm, gà vớ vẫn nấu cháo, chứ mà cháo ở đó ngọt. Tựa cầm vào vai tôi, nàng rủ rỉ, “Rửa có ngọt bằng cháo lười lúc tôi không?”. Tôi cười gượng hỏi lờ sang chuyện khác, “Hôm nay uống nhiều không?”. Nàng gật, đầu hai cóc. Em cứ đồ vô họng rồi nhắm mắt nhắm mũi nuốt chớ có nghe vị chi mô, may là nhiều đá không em gục rồi.

Vào quán cháo con mụ X. Vừa ngồi xuống thì nàng gặp người quen. Mấy thằng bàn bên (bọn này tôi biết mặt) chào nàng: “Ê người đẹp, ăn muộn hè. Lâu rồi đi mô mà không gặp hè?”

Tôi nháy mắt bảo nàng kệ chúng (mà công nhận nàng hay quen được những thằng nhìn như thằng cu Hiệp gà, tóc tai, mặt mũi và thể trạng cô hồn vãi cả tè).

“Khiếp, bữa ni anh chu đáo với em rửa? Mai có lẹ mưa to đây...”

Nàng ngồi ngây người nhìn tôi lau thìa, vắt chanh, bỏ rau thơm vào bát... những cử chỉ chưa bao giờ có khi hai đứa ngồi với nhau (thường thì ngược lại). Ăn xong cũng đã khá muộn, nàng kêu mệt, tôi bảo anh chở em về nhà nha. Nàng ừ, nhìn tội tội.

“Tối mai gặp nhau ở mô?”

“Làm chi?”

“Có chuyện nói với anh đó.”

“Quan trọng lắm không?”

“Cái đó tùy anh, nhưng quan trọng đối với em...”

“Rồi, có chi anh gọi cho.”

Đưa nàng về đến đầu ngõ, Ốc xuống xe, thò tay vào túi áo khoác lôi ra lọ nước hoa bé tí, bảo, “Quà Giáng sinh của anh”. Tôi cầm rồi ngó ngó nhãn hiệu, một lọ Lacoste trắng 30ml. “Suýt chút nữa em đã ném nó xuống mương nước”. Ốc thì thâm. Mà thôi anh về khỏi muộn. Tối mai nhá, đừng nói là anh bận...

Chuông báo thức ré lên một hồi inh ỏi. Chẳng biết hôm qua trước khi ngủ hẹn mấy giờ dậy nữa.

Thò tay tắt nguồn điện thoại cho đỡ điếc tai rồi ngủ tiếp. Nhưng chẳng chớp mắt lại được. Ngoài trời mưa rả rích, tiếng mưa rớt trên tàu chuối, trên lá cọ gọi cảm giác buồn buồn (mặc dù chẳng buồn vì cái gì, nhưng chắc không phải vì tình). Chia tay Huyền có lẽ cũng như chia tay những đứa con gái khác, dần dần sẽ cảm thấy nhạt, thấy tôi đã lãng phí thời gian vì một đứa không đáng.

Sau mỗi cuộc tình, thằng nông nổi sẽ mất hết niềm tin vào gái. Kẻ thông minh hy vọng gái không phải đứa nào cũng tệ mạt giống nhau. Tôi nằm ở khoảng giữa, vừa yêu vừa canh chừng. Lâu thành thói quen không thể hết tôi được vì ai.

Nhưng mà thôi, không nghĩ linh tinh nữa. Dậy bắn bi thuốc Lào, rửa mặt oánh răng, rút tay túi quần ra quán mụ Tuất mần bát cháo lòng cho ấm cật rồi đi làm. Hừ, tình cảm thì biến động không ngừng, mà tiền lương thì giậm chân tại chỗ mãi là sao? Cái gì cũng “ổn định” như lương thì có phải ngon không?

Ăn sáng xong, đang rung đùi bóc phết kết quả bầu cử tổng thống Zimbabwe với mấy lão xe ôm thì Ốc nhắn tin.

“Đồ điên dậy chưa?”

À, chắc nàng đang tưởng tượng ra thảm cảnh tôi nằm liệt giường vì

vụ đêm qua đây.

“Đang truyền đạ em ạ, mệt quá“, thả cái tin vu vơ cho vui. Nàng nhăn lại ngay lập tức.

“Răng rứa? Ở nhà hay ở viện? Đừng lừa em“ Hê, cá cắn câu rồi.

“Nếu mai anh chết, em có buồn không?“, nhại lời Chế Linh trêu nàng tí.

“Biết ngay mà, định *troll* chị hử? Chết đi, ghét cái mặt nhăn nhở.“

Bật cười một mình, định nhấn tiếp “Tự dung nhớ một đũa...” nghĩ thế nào lại thôi. Vì nghe chừng cái lương quá, vì chưa bao giờ tự điển của hai đũa tồn tại chữ “nhớ“. Nói ra nàng lại bảo đồ thần kinh.

Thật ra cũng đã có lúc mơ hồ nghĩ về mối quan hệ này, nhất là những khi buồn vì đũa này, thất vọng vì đũa khác. Những lúc mỗi mệt và buồn xuôi nhất, bỗng dung lửng lơ trong đầu câu hỏi: tại sao không thể dùng chân dưới gốc cây này? Nơi mà dầm bữa, nửa tháng, khi chôn chân mỗi gỏi, hay đau nhói với những vết thương mới (lần vết thương cũ)... tôi lại ghé vào tìm lại chút bình yên nhất còn sót lại.

Nghĩ chán rồi để đó. Vì có lẽ tôi và Ốc thân nhau quá. Những chuyện không thể nói (hoặc không dám nói) với ai, thì mang ra kể với Ốc, kể cả chuyện tục. Tôi vẫn cho rằng, tình yêu, trước hết phải là sự lung linh khi nghĩ về nhau. Ví dụ kể nhau nghe chiều nay anh chèo thuyền hái sen giữa đập nước trong veo, thấy tôi thật là phiêu diêu tiên cảnh. Sáng qua anh lạc vào rừng thông, nghe lá thông reo chọt yêu đời quá trời em ạ, bla bla ví dụ rứa. Nói chung tuyên là hình ảnh đẹp, mà tôi thì lại toàn kể chuyện tục mới đau.

Nhắc mới nhớ, hồi mới chơi với nhau, Ốc có hỏi mỗi tình đầu của anh ra rặng? Tôi thật thà kể. Lãng mạn lắm em ạ. Ừ biết rồi, kể coi mò.

“Đạo đó anh học lớp 11, trong lớp thích con bé tên là Trang. Nó cao dong dong, mắt ướt, môi hồng nhìn chỉ muốn làm ngay bài thơ đề tặng. Anh thần tượng nó lắm, con gái trong lớp không ưa đũa nào là anh chửi tuốt, riêng nàng anh đối xử rất nho nhã và lịch thiệp. Nó biết nó có thích anh không, nhưng hay nhìn trộm anh phết, yêu yêu là. Mỗi tình cảm cứ lặng thầm theo thời gian... Thì một hôm vào tiết thể dục, bữa đó tập nhảy cao. Căn lúc nàng chuẩn bị lấy đà chạy để bật xà thì anh lơ ngơ đứng cạnh. Nàng cò cò chạy đà, lúc sắp giậm nhảy qua sào thì anh bỗng choáng váng mắt mấy giây vì nàng... oánh ngay một lúc 2 phát rầm rồ kêu. Anh thật, anh tái mặt luôn, cứ đứng ngây ra không hiểu chuyện chi vừa xảy ra, cứ như vừa chứng kiến hai quả bom nguyên tử Mỹ trút xuống Hiroshima và Nagasaki vào tháng 8 năm 1945. Rứa là xong một

mối tình đầu thơ mộng.“

Ốc lặn từ trên ghế xuống đất, bò ra mà cười. Xong bảo anh bóc phết, bóc phết chớ mà buồn cười. Tôi bảo anh thề luôn. Dừ thì nó vẫn đẹp, có gia đình lâu rồi nhưng cứ hạp lợp mà có anh là chả dám đi.

Đây, chuyện tôi kể với Ốc toàn kiểu đó. Nên lâu lâu không gặp tôi, nàng lại gọi, ề có chuyện chi hay hay kể coi mò. Tôi trêu tục lăm, nghe không? Ốc lạnh tanh, anh thì có chuyện chi mà không tục mô...

Nói tóm lại, nàng luôn nhìn tôi với cặp mắt đời nhất, trần trụi và thẳng tưng nhất. Nỏ có chi qua được mắt nàng, kể cả tôi văn giỏi đến mấy.

Chiều muộn, đá bóng về mở điện thoại thấy hai cuộc gọi nhờ với một tin nhắn của cu Ngọc. “Em gọi mà sao bác không nghe máy? Tối em xuống cà phê nha, lâu rồi không gặp bác“. Đán mặt ra một lúc. Thằng này có vụ gì muốn nói à, hay chỉ hẹn hò bóc phết vu vơ thôi? Chán chú, lúc muốn tranh thủ sự hậu thuẫn của chú thì chẳng thấy đâu, giờ còn gì để nói nữa.

Tối vừa ăn cơm xong, đang chuẩn bị mặc quần áo đợi cu Ngọc vô chờ đi cà phê thì lão khối trưởng khối dân phố đến. Tôi vừa ngó thấy mặt lão, đang định lui của nách té sang nhà hàng xóm thì lão gọi giật giọng.

“Huy... chú tìm mi mãi dừ mới gặp.“

“Có việc chi rửa chú?“

Lão ngồi xuống ghế, đặt mấy cuốn sổ lên bàn, háng giọng: “Tình hình là bọn chú đang nhắm cháu vô làm bí thư Đoàn của khối. Nói thật là nhìn đi nhìn lại nỏ có ai có triển vọng bằng mi. Răng nả, mần hê!“

Tôi gãi gãi tai vờ vịt suy nghĩ mông lung lăm, kiểu đang chờ quán triệt chỉ thị cấp trên. Nói thật, trong mọi chức danh thì tôi ghét mấy thằng làm bí thư Đoàn nhất. Bọn này đa số đầu đất, giỏi thơ ca hò vè và hô khẩu hiệu vật, tóm lại không khác lũ MC đám cưới là mấy, bẻm mép nhưng chỉ là lũ con vệt.

“Cháu cũng nói thật là cháu chẳng làm mô, nói rửa cho nhanh kéo chú mất công vận động!“

Sắn bực bực trong người, tôi phun ngay một câu như té gáo nước mát vào mặt đồng chí khối trưởng. Đồng chí khối trưởng tím lịm cả mặt, bảo ờ thì tùy chú mi thôi, tương nhiệt tình công tác đoàn đội thì bọn chú cất nhắc từ từ. Tôi cười, bảo cháu chả ham.

Nhớ ngày xưa sinh viên cũng từng được đề cử làm bí thư lớp (chắc thấy mặt tôi đẹp giai đây mà), tôi bảo bổ thêm vào, đang yên đang lành

tự nhiên cầm mảnh sành vào móng à? Thế là thôi, bốn năm học thoải mái ăn tục nói phét sướng mồm, đến quỹ lớp tôi cũng chả thèm đóng (sợ bọn cán bộ ăn mất).

Vừa lúc đó thì cu Ngọc phi xe đến, mặt nhìn thảm tệ. Tôi nản ná bảo ngồi chơi tí đã, vì sợ Ốc đến mà không gặp lại cần nhần.

“Thôi, ra làm ly cà phê tí rồi về. Đạo ni chán đời quá đại ca à!”

Ngó bộ dạng thằng này chán đời thật, tóc tai ủ rũ như mớ hành héo, thâm nghĩ, anh mà trẻ được như chú thì chả bao giờ có khái niệm chán đời. Chỉ có đời chán anh thôi. Tuổi bọn này loanh quanh có hai cái chán, thường là vì tình, sau đó là bế tắc vì mộng vỡ. Nôm na là vì gái, không vì gái thì cũng vì dấn vật cảm giác của một thằng ăn hại vô tích sự (mà đáng ra phải hoành hơn nhiều so với hiện tại).

Tôi cười, bảo anh chẳng chán đời thì thôi, chị chú đá anh phát đau vãi đây này. Ngọc im lặng, có lẽ cu cậu khó xử chẳng?

Hai anh em mò vào quán cà phê Phố Núi ngồi một lúc thì Ốc gọi. Khi biết tôi đang ngồi với thằng Ngọc, nàng mĩa, “Kiểu ni là định “tái phorm” đây“. Tôi bảo quên đề, nó đang buồn đời, kêu anh ra chém gió cho khuây chớ có ý chi mô.

“Rứa khi mô về?”

“Chưa biết, có chi anh gọi lại hoặc để sau đi. Mần chi mà xồn xồn lên rứa?”

“Ừ anh chơi được lắm, hẹn với người ta rồi mà... nói chung anh... mà thôi... tút tút tút.”

Ngọc hỏi em mô đó đại ca. Tôi bảo bồ. Ngọc cười như mếu, nói rứa mà còn trách Huyền nhà em chi nựa? Tôi tỉnh bơ, anh biết kiểu chi chị chú cũng thả anh giữa đường, nên anh phải gọi thêm câu thủ dự bị chớ. Ngọc cười, bảo đại ca đều hè, chơ mà rứa mới được. Tin vào con gái có mà đồ thóc giống ra ăn, kể cả chị em.

Loanh quanh nó kể chuyện đang xin học lại mà chưa được. Ở nhà mọi người coi như thứ bỏ đi, có con người yêu cùng khóa thì coi như tách. Đời chả biết nhìn vào đâu để sống tiếp, nhục nhã vô cùng.

Tôi bảo chú chưa là cái đỉnh chi mô, mọi cái chỉ mới phát sinh, chú mà buông xuôi thì chú chắc chết. Anh đây này, học hành cũng như ai, ra trường chờ việc dài cổ. Đi viết báo vật tháng chưa nổi triệu bạc, đến tiền ăn sáng, tiền đồ xăng lắm lúc cũng không có. Nhiều khi túng quẫn bán cả nồi cơm điện, bán cả quạt điện... lấy tiền ăn cơm bụi qua ngày, nhưng gọi điện, biên thư về nhà vẫn “Bố mẹ yên tâm, con trên này vẫn

sống khỏe, thu nhập ổn định, việc làm đều tay...” cho các cụ ở nhà khỏi bận lòng...

Nhưng rồi anh vút bỏ hết, quyết trở về với cái máng lợn để làm lại từ đầu. Giờ thì anh chẳng còn oai nữa vì anh biết còn thấy oai là sẽ có ngày chết vì cái oai danh ngiệt ngã đó. Anh làm một thằng bình thường. Ai khen anh, anh cảm ơn. Đứa nào chê anh ngu, anh im lặng. Sống ở đời khen chê là việc của thiên hạ, cuộc sống của mình không ai sống thay được. Đón ý người dung để điều chỉnh hành vi của mình là sai lầm lớn nhất cuộc đời. Nói rứa chắc chú hiểu được một phần.

Ngọc ngồi im nghe, chẳng biết nó nghĩ gì nữa. Vì tôi nói cho tôi nghe là chủ yếu.

“Huyền nhà chú khi mô cưới?”, thay đổi chủ đề cho bớt căng thẳng.

“Dạ, ra năm anh ạ.”

“Ừm, anh cũng từng đau khổ vì chị chú nhiều. Nhưng may anh thoát ra kịp...”

“Em biết mà. Chị nó cũng yêu anh lắm, nói anh tuy nghèo nhưng khí khái, tiếc là nhà em rơi vào tình thế khó xử quá. Mang ơn người ta không trả thì cũng không sống được...”

“Thì rứa, anh cũng nỏ hận chị nó mô. Anh chỉ tiếc thôi...”

“Dạ.”

“Hôm qua về chị Huyền nói chi không?”

“Không anh ạ. Thấy mặt buồn buồn thôi, em nỏ dám hỏi.”

Ngồi thêm chút nữa, đồng hồ chỉ 9 giờ kém. Tôi bảo về đi, anh có tí việc riêng chút, có chi gặp lại sau nha. Rồi gọi cho Ốc.

3 chuông mà vẫn không nghe máy. Gửi cái tin nhắn “Xong rồi, em ở mô đó?”. Đợi 5 phút vẫn không thấy *trả lời*, bèn lên xe cùng cu Ngọc quay về nhà.

Đi được nửa đường chợt có tin đến.

“Vào nhà em đi, đang trên sân thượng. Ghét cái mặt”, bèn bảo cu Ngọc phi thẳng nhà nàng.

Mẹ Ốc mở cổng, thấy tôi liền à lên, “Anh Huy à anh Huy, lâu lắm ăn rằng mà không chộ mặt hề?”

Tôi dạ, cháu vẫn rứa thôi. Làm đến mô ăn hết đến đó o tề. Ốc ở nhà không o? Mẹ nàng chỉ tay lên sân thượng, bảo hấn đang nhảy nhót đập phá chi trên nó á. Mi lên lôi cổ hấn xuống cho o cây.

À, mẹ Ốc cũng quen biết với ông già tôi. Ông già tôi đẹp giai, hiền lành nên ít nhiều tôi được hưởng tí xái, gọi là có bảo kê. Vì thế mỗi khi nghe Ốc bảo đang ở chỗ anh Huy, đang đi với anh Huy... là mẹ nàng yên tâm lắm. Có hôm nhân lúc vui vui, bả hỏi “Mà rằng hai đứa bây chơi thân với nhau rứa mà... không yêu nhau hề?”. Tôi đang ấp úng tìm câu giả nhời cho chuẩn và duyên nhất thì Ốc nhanh mồm, “Cấn nhau như chó với mèo suốt ngày yêu rằng được, anh hề”. Tôi bảo “Dạ có lần say rượu, cháu nhắn tin nói yêu Ốc, o biết hấn trả lời rằng không?”. Mẹ nàng hỏi hấn nói rằng với mi? Tôi bảo, dạ hấn nói cháu mới bị quạt trần rơi vào đầu à, thần kinh. Rứa là từ đó cháu tắt điện luôn, khỏi yêu.

Chào hỏi thủ tục xong tôi tốt lên sân thượng, nơi mà mẹ nàng bảo nàng đang lên con hăm nhảy nhót loạn xạ.

“Dừ mới mò mặt đến à?”

Ốc ngồi khoanh chân trên cái chiếu cói, xung quanh thấy mấy lon nước ngọt, đĩa hướng dương và ít trái cây.

“Hê, mần chi mà thịnh soạn rì?”

“Bí mật, hì hì.”

“Kỷ niệm 25 năm thiết lập quan hệ ngoại giao với nước bạn Lào à?”

“Rồi anh sẽ biết. Mà biết xong đừng sốc phản vệ.”

Nói chuyện với con ranh này khi nào cũng như trêu người, đến bực...

Trong ánh sáng lờ mờ hắt ra từ cửa sổ nhà bên cạnh, tôi đứng im nhìn Ốc thật lâu. Tóc buông xõa lả lơi, áo len lông chuột cổ trái tim, chân xỏ quả tổ ong trắng. Một phong cách thời trang thật là vĩ chương.

“Nhìn chi mà ghê rứa?”

Ranh con hất hàm khiêu khích. Tôi tiến lại gần. Mùi nước hoa

thoang thoảng lẫn với mùi phấn hay sữa tắm khiến bất cứ thằng con trai nào cũng phải xao lòng. Nàng vẫn luôn thế, gọi cảm một cách ho-ang đã trong vỏ bọc của một đứa ngổ ngáo và bất cần đời. Một đứa con gái từng khiến nhiều chú phát rồ vì tưởng dễ xơi, nhưng lỏm khởm là ăn phát tát lệch mặt ngay.

“Không nhất thiết phải đẹp như rúa chó!”

“Anh có những câu con gái rất thích nghe, kể cả em. Nhưng đôi khi cũng phũ lắm.”

Tôi lại gằn, đặt tay lên vai nàng, không nói gì.

“Đêm qua nhìn anh thật bơ phờ.”

“Ừm, quên đi.”

“Em không bao giờ muốn nhìn anh như rúa... Nhất lại là vì đứa con gái em không ưa, nói thẳng ra là em ghét!”

“Giờ còn lại em thôi hè?”

“Hức. Cơm nguội của anh...”

“Chi mà lộng ngôn rúa.”

“Cái bóng mờ nhạt của đứa khác.”

“Bóng ai?”

“*Ex* của anh.”

“Trời...”

“Từ hôm nay em sẽ khác cho anh coi.”

“Lý do của cuộc hẹn đây à?”

“Đừng hỏi, em sắp đi xa.”

“Đi mô?”

“Một nơi không bao giờ thấy mặt anh. Biết rúa thôi.”

Ranh con sắp lên cơn hâm, với kinh nghiệm xương máu hơn ba năm bên nàng tôi không lạ gì tính nết thất thường này.

“Dù thì em nỏ giấu chi anh nựa. Thời gian qua em đã sống cuộc sống của một đứa luôn đuổi theo cái bóng của ai đó, nhưng càng cô gắng, em càng thấy hụt hoi. Em đã khổ sở với cái mặt nạ kịch cớm giả tạo... vì ai anh biết không? Làm rằng anh biết? Anh luôn nghĩ rằng anh tỉnh táo, ừ, anh tỉnh táo đến mức vô cảm đối với em. Khi cần em, anh chỉ mất cuộc điện thoại hoặc vài dòng tin nhắn cộc lốc, rồi anh buông ra, lạnh

lòng như em chỉ đáng rủa. Nhiều lần em đi với người này, người khác... chỉ để anh đừng nghĩ rằng không có anh, em sẽ bơ vơ một mình. Anh thấy em uống rượu thì quát nạt như có trách nhiệm lắm, nhưng anh có tự hỏi vì rằng em uống không? Đi chơi với Huyền về, anh kể chuyện say sưa trong khi em khỏ sở làm bộ mặt tỉnh bơ nhất để nghe anh nói. Anh cố tình khiến em tổn thương hay anh sự ngạo mạn đã lấy mất sự tỉnh táo của anh?... Xin lỗi em nói nhiều quá, nhưng em thề đây là lần cuối cùng em nói ra những điều này với anh, giữ lại trong lòng quá lâu và quá đủ với em rồi...”

Ôc nói chậm rãi và nhấn nhá như đâm từng mũi kim vào da thịt tôi, tất nhiên tôi “biên tập” và gỡ lại lời nàng theo những gì còn nhớ được, cho đỡ trúc trắc.

“Thôi được rồi... Tại anh ngu quá. Xin lỗi em... anh...”

“Bỏ em ra.”

“Không lạnh à?”

“Sợ anh.”

“Hâm vừa thôi...”

“Đừng động vô người em.”

Ôc vùng vằng đẩy tay tôi ra rồi quay mặt đi. Á dỗi to rồi đây!

Vừa lúc đó có tiếng dép lạch cạch đi lên, mẹ nàng chứ ai?

“Bọn bay mần chi mà to tiếng rúa?”

Bà cầm cái điện thoại soi soi (giống công an úp sọt sới bạc nhón), xong chép miệng.

“Bày ra không ăn chi cả mà đứng cãi nhau à? Khuya rồi nói nhỏ không hàng xóm kêu...”

Tôi thanh minh.

“Mô o, đang tranh luận vấn đề biến đổi khí hậu toàn cầu.”

“Luận chi mà nhao ầm rúa?”

“Thì cháu nói nguyên nhân chính là do nạn chặt phá rừng, Ly thì bảo do sự phát triển quá nhanh của các nhà máy công nghiệp... Nói chung vấn đề ni cần phải mang ra hội thảo toàn cầu mới ăn thua o hê!”

Ôc phì cười.

“Cái mồm sinh ghét i được!”

Tôi tỉnh bơ.

“Anh nói rồi, trong tranh luận, không phải to mồm là chân lý sẽ thuộc về tôi.”

Mẹ nàng lẩm bẩm, “Tính con ni rứa đó, cãi nhau là oang oang như mổ bò, sữa mãi không được là răng?” rồi lọ mọ đi xuống. Đi mấy bước còn ngoái cổ lại bảo, “Ngồi tí mà xuống dưới nhà đi nha, sương xuống độc lắm đó”. Tôi và Ốc đồng thanh “Dạ”.

“Ly ạ.”

“Dạ.”

(Nghe từ “dạ” vẫn thấy xôn vãi, vì không nghĩ cái miệng ấy sẽ có lúc thốt ra từ này).

“Em yêu anh thật à?”

Hỏi câu chuỗi cả buồng, đôi khi tôi vẫn hay buột mồm hỏi những câu ảm ớ như vậy.

“Rứa anh?”

Đúng bản chất ranh mãnh của nàng, tự dừng đảo chân phát đường bóng quá hiểm, sửa lưng đồng đội là răng?

“Có một lần, em nhớ không? Nhậu về khuya, chán đời anh gọi cho em. Em hét to, em không nghe mô, em không phải là thùng rác cảm xúc của anh. Buồn quá, anh nói anh nhớ em, muốn gặp em. Sau đó em nói gì, nhớ không???”

“Chưa bao giờ em coi anh là người yêu, nên đừng lợi dụng nhau nữa!”

“Ừ, câu nói khiến anh chết điếng, ê chề kinh khủng. Nhưng anh không giận em, vì cơ bản em nói đúng.”

“Anh phải hiểu tâm trạng em lúc đó chứ! Mấy lần buổi tối, gặp anh trên đường, mùi nước hoa ngào ngạt, em biết anh sắp gặp ai rồi nhưng không dám hỏi. Còn anh thì nhe răng cười “Đi tán gái”. Lúc nó nhìn anh ngạo mạn ghê luôn! Em hận anh lắm...”

Tôi cúi mặt không nói được câu gì. Hừ, đúng là không thể có để hiểu phụ nữ được, bởi cấu tạo não bộ và tư duy logic hai giới quá khác biệt? Có lần hai đứa đội áo mưa hôn nhau trong ngõ, tôi dừng lại hỏi, “Như này có được tính là yêu nhau không?”. Ốc làm câu “Tại thời điểm ni thì rứa, khi khác thì không”. Tôi nghe xong chả hiểu ý ranh con là gì (để mà điều chỉnh).

“Khi mô em đi?”

“Chắc hết tuần sau.”

“Làm chi?”

“Vào Sài Gòn, xin được việc thì làm trong luôn. Ở nhà dì.”

“Buồn hê...”

“Ừ. Dừ biết kêu buồn rồi đó?”

“Trước lúc ra đi có trăng trời chi không?”

“Nói chi cụng rứa mà thôi, một kẻ vô tình...”

“Thôi, đi vô trông kiêu chi cũng phải yêu rồi lấy một người, lấy ai nỏ rứa, bắt quá ở nhà lấy anh.”

“Xin người. Cái thị trấn Phố Châu ni nhỏ lắm, một đứa con gái mang tiếng chơi bời như em liệu anh có đủ can đảm lấy không?”

“Đủ quá đi chớ, sợ dềch chi đòi!”

“Lại chém. Thề đi?”

“Mà thôi, quân tử lấy hành hiệp làm tín. Lời nói gió bay, bắt quá cũng chỉ đầu môi chóp lưỡi.”

“Đồ hâm. Khi thì văng tục như ranh, khi triết lý như cụ non. Ghét mặt!”

“Yêu khi mô mà nỏ ghét?”

Nàng khẽ thở dài rồi choàng tay lên cổ tôi, lắc lắc đầu. Tôi bảo “Không đúng à?”. Ốc siết chặt vòng tay, không nói gì. Hờ, lâu lắm hai đứa mới ôm nhau. Hông nàng săn mềm thật thích. Mùi mỹ phẩm, mùi cơ thể ngai ngái hòa lẫn vào nhau...! Tôi áp mặt vào ngực nàng hít một hơi bất tận, cảm giác xốn xang khó tả. “Cuồng rồi hử?” Ranh con thủ thi bên tai như thách thức nhà chức trách. “Ừm, sắp cuồng rồi.” “Có thích bằng ôm ex không?” “Điên, đừng nhắc lại nữa.” “Ừa, nỏ chạm vô nỗi đau của anh nữa hê!” “Không phải, chia tay nỏ anh đau vì còn yêu, mà vì bị đá. Đòi anh trước nay chỉ quen phụ người, không quen bị người phụ lại.”

Ranh con hôn lên má tôi, ngón tay mon man sau lưng, nhột vãi.

“Em chưa thấy ai hâm hâm như anh cả, thật. Anh có những hành động mà mỗi khi nghĩ lại em vẫn phì cười không hiểu rằng anh lại hâm được như rứa.”

“Ví dụ?”

“Như cái chuyện anh tặng hoa bạn gái í. Hâm một cách có hệ thống.”

À, vụ ấy kể nàng nghe rồi. Hồi ấy học lớp 11, tôi hơi thích thích con bé lớp 10. Một bữa nhân nghỉ giải lao, tôi cầm trên tay bó hoa phơ phất xuống tầng dưới tặng nàng. Con bé ú ớ cầm lấy (chắc run quá nên chưa biết làm gì với nó).

Tôi chưa kịp quay mặt đi thì thằng lớp trưởng chạy trên cầu thang tầng hai xuống, mặt đỏ gay đang hỏi dò mấy thằng con trai “Bay thấy có đưa mô cầm bó hoa chạy xuống dưới ni không?”. Mấy thằng kia nói “Chỉ rửa anh?”. Lớp trưởng làm bầm “Tổ sư lớp tau mất cả bình hoa trên bàn giáo viên”. Biết có biên rồi, tôi im re lủi luôn, để lại nàng với cụm hoa ngơ ngác trên tay...

“Đi rồi khi mô mới về?”

“Tết về nà.”

“Vô trông đừng chơi bời nựa nha. Ở nhà đây nhiều khi nhìn em sinh nản í, toàn đánh đu với mấy đứa dặt dẹo.”

“Thích đi với anh cụng nỏ được.”

“Hay đừng đi nữa?”

“Ở nhà buồn lắm, đi vô đi ra nỏ hết được ngày.”

“Nhớ ai không đó?”

“Có. Dừ chưa đi mà đã cảm giác nôn nao rồi. Vô đó chắc rò lên mắt.”

“Tớ cũng sẽ nhớ cậu lắm. Đòi đúng là nhỏ, chỉ khi mất đi rồi mới tiếc.”

“Ở nhà cậu sẽ lấy vợ chứ?”

“Tớ không có nghĩa vụ phải trả lời câu này.”

“Cơ bản là có con điên mô chịu nổi tính anh không, hehe.”

Tôi ừ, anh có ý định tìm vợ đâu. Cứ dễ thuận theo tự nhiên, duyên trời định, có muốn giẫy giụa cũng chỉ như Tôn Ngộ Không đá bại trong tay Phật.

Liếc điện thoại thấy gần 11 giờ, muộn rồi. Bảo nàng anh té nha? Ranh con nín lấy vai. Khoan đã mà. Có câu chi hay ho nói nghe coi. Em thật, từ khi chơi với anh toàn nghe anh nói bậy là chủ yếu, những lời có cánh anh mang cho con khác xài à? Rửa là bắt công đó, lương tâm cắn rứt đi. Tôi bảo, lương tâm anh rần nó tha mất rồi còn đâu. Nàng nhăn mặt nói, không đùa mô, vắn vể anh có thừa. Nói câu chi ngọt ngọt nghe cay mồi.

Hê, đàn bà cơ bản háo ngọt như đàn ông. Đôi khi hai đứa cũng “lỡ mồm” nói vài câu tương đối nhã nhặn và màu mè, nhưng rồi nhanh chóng chêm ngay những câu trần trụi vào (để đối phương không cười đều trọng bụng rằng tôi sến súa nửa mùa). Ai cũng sợ hổ, sợ đứa kia chê cái lương, nên rốt cuộc quay sang bóp chát cho đúng kiểu quân tử tàu.

“Ừm, nói chi bây giờ hê? Hay là hát đi?”, tôi hỏi nàng.

“Rồi, hát cũng được, mặc dù giọng anh như bò đực rống, em biết. Nhưng cứ phải đúng tâm trạng, đúng hoàn cảnh mới chơi đó nha.”

“Dạ.”

“Hấp, tự nhiên dạ người ta. Thôi hát đi mà...”

Nắm lấy tay nàng hôn mấy phát, tôi cúi thấp người xuống. “Ly ơi mai em lên chôn thành đô nhà xe rục rở, xin đừng quên bến đò ngang, con sông nhỏ chôn quê xưa anh vò võ mong chờ... Đây chút tiền mọn anh vừa trúng lô xiên, trao cho em làm lộ phí đường xa, mai một đây khi danh phận rõ ràng, xin đừng phụ phàng tình xưa duyên cũ... nghe chưa Ly...”

Ranh con ôm bụng cười rú lên như ma làm, cười như chưa bao giờ được cười, xong ôm chầm lấy tôi (trong khi vẫn không ngừng cười)

“Huy hấp, hihi... Yêu quá đi mất thôi... Ri thì hẳn rằng em quên nổi Hấp bây giờ nà?”

Tôi trở mặt hỏi hay không? Ốc toe toét, dám xuyên tạc trắng trợn lời người khác nha, trao tiền trúng lô xiên cho người yêu làm lộ phí... hihi... chỉ có anh mới bựa được rứa hê. Thôi nỏ nghe hát nữa. Tôi ừ, rồi bảo nàng nhắm mắt lại, xong cúi người cõng nàng loanh quanh khắp cái sân thượng bé tí và đẩy rêu đen sì.

“Giống phim chưa?”

Nàng nhăn mặt, “Coi chừng ngã cái rầm đó, chơ mà... thích. Công em mãi mãi trên lưng anh nha?”

Tôi xì, 52 cân cả phụ kiện nặng thấy cha. Làm vài vòng cho giống *Trái tim mùa thu* thoai, hê. Nàng nài nì, thôi mà cố lên, nỏ mấy khi anh Huy ga lăng. Tôi đặt nàng cái huých xuống sàn.

“Thôi mời nàng hạ thổ anh nhờ, mệt đứt hơi.”

“Híc, tập gym mà yếu xiu. Nỏ ăn thua rồi.”

“Cơ bản là hai quả Hỏa Diệm Sơn nó đè trên vai xồn quá.”

“Đầu óc khi mô cũng bậy bạ được. Rứa mà cũng đòi *Trái tim mùa*

thu, phim mà như anh thì ế nhãn nỏ ai thềm coi.“

Tôi cười, bảo trên phim là nó diễn cho chúng ta xem. Anh với em thì diễn ai xem mà phải... khô rứa? Ranh con xịu mặt “Đang hay thì... Anh đúng là đồ...” Tôi xỏ giày chào về. Nàng bá cổ hỏi, chưa làm thủ tục à, mà đòi phấn? Hai đứa lại ôm siết lấy nhau, hun mê mãi nỏ biết chi trời đất.

Vừa lúc đó tiếng dép lép xẹp bước lên. Lại cán bộ trại giam rồi. Mẹ nàng thò mặt ra hỏi “Bay chuyện trò chi mà say sưa rứa? Muộn rồi đó”. Cả hai giật bắn buông nhau ngay như chưa có vụ gì xảy ra. “Xong rồi”. Ốc trả lời (giọng đầy hờn dỗi). Tôi dạ một tiếng rồi lủi xuống dưới nhà, tự mở cổng ra về.

Ngoài đường hơi sương dày đặc như nhà ai đang đốt rom, lạnh run người.

Đi vừa hết ngõ nhà nàng thì bất chợt có bóng đèn pha từ trong khúc cua quét tới. Trên xe là hai chú tầm 23 – 24 tuổi, cả hai đều ốm nhom, tóc tai quần áo đúng chất bộ đội làng. Tiến thêm mấy bước nữa, con wave độ đột nhiên của một vòng rồi phanh kittt... chặn ngay lối đi.

Dừng lại rút điều thuốc châm lửa kéo vài hơi, đồng thời dự ngay trong đầu kịch bản sắp diễn ra. Căng mắt ra ngó, chợt tôi phát hiện ra bạn ngồi yên sau trông quen quen. Thôi đúng rồi, bạn này hay đi cùng hội với Ốc, có lần tôi thấy ngồi dặt dẹo oánh bài ở quán cà phê.

“Hai chú đi mô về muộn rứa? Anh đi nhờ tí.“

Đáp lại thái độ nhã nhặn của tôi, hai người hùng thành Troy vẫn chễm chệ trên con ky mã ghê, mặt vênh lên trơ tráo. Một phong thái hết sức phong trần và lãng tử, đúng kiểu anh mày thích.

“Các chú làm hơi thuốc cho ấm.“

Tôi chìa bao Vina ra trước mặt để cố tiếp cận và soi kỹ xem thằng nào có đồ cán lên dưới áo không. Có vẻ không có hàng nguội. Mịa, nhìn cái mặt căng căng của hai bạn hiền mà tay chân ngứa quá. Tôi ước lượng nhanh liệu mỗi chú có chịu nổi một cú ra chân bằng mu chính diện không, với hình thể như mấy thằng ốm đói kia? Trên sân bóng, anh các chú vốn là nỗi kinh hoàng cho tiền đạo đối phương mỗi khi bỏ bóng đá người, các chú tuổi gì?

“Ông đến nhà con Ly mần chi rứa? Tán tỉnh mất dạy à?“

Cuối cùng một chú cũng đã chịu khai đao. Chú quen mặt ngồi sau chắc vật quá chịu không nổi bèn chìa tay nhón điều thuốc.

“Anh đến hỏi tí chuyện thôi. Có rằng không?“

“Chuyện cái đeo chi. Ông biết tui là ai không?”

Ủi xời, bạn này tự tin ghê. Chặn đường anh mày đã là một cái tội, cả gan xấu dai hơn anh mày nhiều lần là tội thứ hai. Mời thuốc không hút là tội bất kính thứ ba. Văng đeo với anh là tội phạm thượng thứ tư.

“Anh thật, mới thấy chú lần đầu. Tiện đây cho hỏi, chú ở mô chui ra?”

“Đ.m ông nói đều tui à? Thích chi?”

“Thích chi? Chú ngồi sau để thêm.”

Tôi vút điều thuốc khoanh tay trước ngực.

“Anh thích chi mô, khuya rồi dù thích về ngủ thôi.”

Lập tức chú cầm lái tụt xuống xe, tay chống nạnh đầy uy lực... Chợt thẳng quen mặt ngồi trên yên xe giật giọng hỏi.

“Bác có phải là anh họ thẳng X không hè?”

X là cu em con ông cậu, ở cái thị trấn này cũng thuộc dạng có số má, nhưng không nhiều đứa biết tôi là anh nó vì cũng ít giao du.

“Ờ, răng chú em?”

Nghe vậy thẳng đang đứng trước mặt tôi tự nhiên sững lại. Nhưng nhin nãy giờ không chịu nổi nhiệt nữa, cái mồm nó lại nằm ở vị trí quá gần, ngay lập tức tôi giã hai phát vào mang tai bạn hiền. Thằng cu loạn choạng bỏ chạy vòng quanh xe, đang cẩu nên tôi quyết túm lại bằng được. Thằng quen mặt nhảy xuống cản địa.

“Thôi thôi... anh em với nhau cả...”

Tôi đẩy nó ra đuổi tiếp thẳng kia (đang trong một nỗ lực thoát hiểm phi thường, thằng này chạy nhanh hơn tôi nghĩ). Cong dứt đuổi nó chạy năm sáu vòng quanh con wave ghê, cuối cùng may quá nó trượt chân, tôi xáp tới tung ngay cú sút vào bụng, tất nhiên là ghìem bót lực không nó tạch ra đấy thì bỏ mẹ.

Sau cú sút bằng mu lai má sở trường trên sân bóng, bạn hiền hực lên một tiếng rồi ôm bụng nằm co một mớ. Thằng người quen chạy tới kéo tôi ra, mồm rớt rít “Thôi thôi anh em cả... Hấn mà bị chỉ bác không yên được mô...”, xong rút điện thoại gọi cho ai đó. Lúc này lác đác có vài người thấy biến xúm tới hóng. Chó sữa um cả lên một góc đường. Thấy thế tôi lạng lẽ rời hiện trường, tránh rắc rối về sau...

Về đến nhà, móc chìa khóa mở cổng mới biết tay đang rỉ máu, chắc va vào bộ nhá của bạn kia rồi. Chết dở, lát phải vào mạng hỏi xem liệu

có nên đi tiêm vắc xin phòng dại không mới được...

(Vụ này sau đó tương đối phiền phức, nhưng nhờ có thằng X đứng ra thương thuyết nên rồi cũng qua. Sau này xong việc, thằng X lèm bèm bảo tôi đánh nhau chỉ vì gái. Tôi bảo ngày xưa vua chúa mất ngôi vì gái cũng nhiều, anh đã là cái chi).

Chương 26

ây giờ đã bước vào những ngày cuối cùng của năm dương lịch. Hôm nay chán chán, ngồi ngẫm lại coi năm qua tôi làm được gì cho đời? Cái thằng phát thanh viên trên ti vi vẫn đang liên tục “thách thức mới” với cả “vận hội mới” trước thềm năm mới. Tôi thì chả có cái chi thách thức lẫn vận hội. Ba năm trôi qua vẫn rứa, thêm một tuổi lại thấy già đi, thấy bớt ảo tưởng về tôi và thấy đoạn đường phía trước chả có gì hay ho chờ đón. Công việc làng nhàng, chẳng oai nổi với ai. Người yêu khi có khi không (hoặc có cũng như không), bạn bè tri kỷ trôi dạt hết. Nhiều khi sáng dậy khỏi giường đầu óc ngơ ngơ tự hỏi “Tôi đang làm cái chi ở cuộc đời này thế?”. Đang lẩn thẩn với suy tư mang đầy tính triết học thì mẹ bảo “Rang cơm ăn mà đi làm!”. Tụt cả hứng suy tư...

Ký sự này sắp khép lại. Nhiều người vẫn thắc mắc tại sao lại đặt tên là “đòi nợ”? Có thấy nợ nần chi mô (ngoài khoản nợ còi của gia đình em Huyền)?

Cách đây hơn một năm, trong một lần ngồi buồn vu vơ, tôi chợt nhớ và tiếc ex ghê gớm (cứ sau mỗi cuộc tình nổi thương nhớ ex lại càng dày thêm, bởi thất vọng, bởi mất niềm tin vào con gái). Nhưng vốn lạc quan tếu, trong sâu thẳm trái tim, tôi vẫn luôn nghĩ rằng sẽ có một ngày gặp lại được người con gái yêu tôi như tình yêu của Hương (tên ex). Những người con gái lướt qua trong đời cũng như trong câu chuyện này đều ít nhiều mang theo sự kỳ vọng của tôi, yêu và đặt hết niềm tin như một cách để đòi lại món nợ năm xưa, khi ex bỏ rơi tôi...

Nhưng rốt cuộc thì sao? Rốt cuộc tất cả chỉ là mờ tịt. Tất cả dường như đều vô tình trở thành cái bóng âm thầm của Hương mà không hay biết. Trong suốt thời gian qua, bằng mọi cách, tôi đã cố gắng truy lùng dấu vết của Hương qua facebook, qua những địa chỉ email, hoặc số điện thoại cũ...nhưng đều vô vọng. Tìm để làm gì? Không biết nữa. Có lẽ như một hành động vô thức, không thể lý giải bằng logic thông thường của một thằng vốn luôn tinh táo và ngạo mạn như tôi.

Kẻ thất bại luôn muốn nhắc quá khứ. Về cơ bản, tôi là kẻ thất bại nếu đối chiếu giữa mơ ước và hiện thực. Một đứa nông nghênh, bất cần và bụi bặm. Bựa và ngạo mạn. Con gái lắm đứa thích (chả biết thích vì cái chi nữa), nhưng được dăm bữa, nửa tháng là bọn nó bỏ của chạy người vì té ra tôi chả yêu nổi một ai cho ra đầu ra đuôi. Có đứa hận tôi, bảo đồ

thần kinh. Tôi nói đúng đấy. Có đưa ai oán trách móc, anh có yêu gì em đâu? Tôi ừ, anh xin lỗi em... Rồi quên nhau như chưa hề có cuộc chia ly. Duy chỉ có Ly, nàng Ốc của tôi... ít nhiều để lại dư âm, nhưng đó lại là chuyện khác mất rồi...

... Tối nay Ốc lên xe vào Nam. Hỏi tôi buồn không anh yêu? (à dạo này nàng dở chứng gọi tôi anh yêu). Tôi nói qua điện thoại, buồn. Ốc bảo rứa thì ráng đợi em về nghe chưa? Đừng nóng ruột lấy con mô là được. Ừm, cứ biết rứa.

8 giờ tôi chờ nàng ra bến. Ngang qua cái hồ nuôi cá dừng xe ôm nhau lần cuối. Cả hai không nói gì, chỉ nhìn vào mắt nhau trong ánh đèn đường lơ mờ.

Xe từ từ chuyển bánh. Bàn tay Ốc chìa ra vẫy vẫy, rồi nhỏ dần, xa dần trong màn đêm dày đặc. Chỉ còn lại mỗi tôi bên đường cùng cái bóng cô độc,

và làm lụi...

Khi tôi ngồi viết lại câu chuyện này thì Ốc đã đi rất xa, ở một nơi nào đó. Nơi không có những buổi chiều ngồi ngát ngưỡng sau xe đi dạo cùng tôi. Không có những quán cà phê quen, những đĩa bạn nhí nhố và một đĩa con trai ngông nghênh, chỉ khi mất nhau trong đời mới kịp nhận ra mình đã từng rất yêu nó đến nhường nào.

Mấy năm sau tôi lập gia đình, với một người không yêu. Không phải để khép lại quá khứ với những món nợ chưa kịp trả, những mối tình không đầu, không cuối và một tương lai chưa biết sẽ về đâu. Mà vì tôi đã quá mệt mỏi. Như con sông Ngàn Phố lững lờ, miên man trôi trong chiều muộn. Dù sao sông cũng sẽ chảy ra biển, còn tôi ở đây và sẽ ở lại đây mãi mãi với rất nhiều thương nhớ trong lòng.

Bottom of Form

Những chuyện XiZ

thời sinh viên

Ký túc xá Mễ Trì những năm 199x

Buổi sáng đến nhận phòng, ông anh họ đèo tôi trên con xe đạp Thống Nhất từ khu Bách Khoa lên ký túc Mễ Trì. Tôi ngồi trước khung, sau gác ba ga là quả rương gỗ cũ kỹ (trong đó có ba cái quần đùi, vài bộ đồ dài, bàn chải oánh răng và ít sách).

Làm thủ tục ở Ban quản lý nội trú xong, lễ mễ vác cái rương to đùng trèo lên tầng hai.

Đây rồi, phòng 212. Bước vào, cảnh tượng trước mắt là một thằng đang ngồi thu lu ở giường trệt rít thuốc Lào tốp cả má; một thằng khác cời trần vừa cầm dép xộp đập đập cái gì đó vừa hét văng lên “Mày chạy à! Chạy nữa đê con”. Tôi ngơ ngác đặt rương xuống, tròn mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thằng này không thèm nhìn tôi, vẫn mê mải bò lổm nhổm trên tấm giát giường và đập đập cái gì đó rất huyền bí, thì thoảng ré lên “Chết mày đê!”. Ô, gì vậy, định rung cây dọa khỉ phủ đầu tôi à?

“Cái gì thế ông ơi?”, tôi hỏi thằng đang tốp má bắn thuốc Lào. Thằng này đang phê, lơ đờ bảo “Săn rệp!”.

À, hóa ra là đang đập rập rập gì đó để trải chiếu mới lên. “Có rập à? Kinh nhể?” Bất chuyện với chúng phát. Thằng săn rập mồ hôi nhễ nhại, dừng lại bảo “Mẹ kiếp 12 con rồi. Đốt ngứa cả người!”.

Loay hoay ngó nghiêng một lúc, tôi quyết định chọn cái giường tầng hai gần cửa sổ cho thoáng, chắc là hợp phong thủy và dễ ngắm gái khu C2 bên cạnh đây. Quan trọng là tiện soi gái, phong thủy hay không thì chịu.

Gần trưa, đóng xong mấy cái đinh để treo quần áo và mua được cái chiếu 80 phân mới dệt... thì phòng đã tề tựu gần đủ quân số, tất cả đâu 8 – 9 thằng, nghĩa là còn trống vài giường nữa. Điểm danh bằng màn hút điều cày.

Cả hội ngồi quanh cái xô nhựa đỏ, bắn liên tọi, ho sảng sặc, khói mù mịt như đốt rơm. Tôi ghê mùi này lắm, nghĩ thanh niên gì hút thuốc Lào, nhìn lòi thối như mấy ông già chần vẹt trong quê. Thằng Hải Phòng tên Dũng, cặn lòi pha đưa điều cho tôi bảo “Làm tí đê bạn hiền!”. Tôi lắc đầu “Chịu, bạn thuốc lá còn chưa biết hút”.

Thằng cu Nam Định ngọng lúu ngọng lô trề môi, “Kém tằm, nàm bi cho ló ngọt giọng. Chết thể Lào được bạn ơi”.

Trưa cả hội đi ăn. Ra công mới thấy gái nội trú nhiều như quân Nguyên, nhưng mặt bằng chung là cá sấu, thì thoảng có đưa bắp chân lóm đóm nốt gẻ, nhìn biết chắc gái năm hai trở lên...

Cơm nội trú

ới đặt chân lần đầu đến thủ đô phồn hoa (nói cho sang mồm), mọi thứ đều rất mới mẻ và bỡ ngỡ đối với thằng bé tỉnh lẻ.

Đầu tiên là vấn đề cơm bụi. Quán ký túc có mùi quái gì ghê ghê, lờm lờm, khi mới vào hầy hầy là, nhưng lâu quen mũi, ăn cái gì cũng thấy ngon và bổ. Bữa ăn đầu tiên (tôi ngồi cùng thằng Bách dân Nam Định), gồm một đĩa muống xào (được một gắp), đĩa thịt mỡ khoảng tám miếng và bát canh khuyến mại. Đói kém nên đứng gọi món, chú nào cũng tranh thủ bốc cộng dưa, nhón hạt lạc bỏ tọt vào mồm nhai nhanh như điện giật. Cô chủ quán tên Huệ béo hay lườm “Bà cầm đĩa nào bắt bốc nha, quen tay đi”. Cô quay mặt vào ở ngoài bốc tiếp.

Ăn quán này một thời gian, tôi đúc rút được một số kỹ năng và kinh nghiệm. Một bát cơm khoảng 2 nghìn thì chỉ gọi 1 nghìn thôi, ăn hết gọi tiếp 1 nghìn nữa. Tính ra hai lần xới bao giờ cũng lờ ra được ít so với xới một lần. Nếu bốc trộm thì nên chọn thịt mà bốc, đừng chọn rau dưa, lạc liếc... vì kiểu gì bị phát hiện cũng ăn chửi ngang nhau.

Phụ bán cơm có đứa cháu họ cô chủ, nhỏ này cũng béo, mắt le le kiêu nhòm rau gắp thịt. Thi thoảng nó lấy thức ăn, tôi hay đứng ngoài khen.

“Hôm nay em Tình mặc cái áo mới nhìn duyên thôi rồi nhé!”

Nếu nó không có đồ mới thì khen kiểu khác.

“Em Tình có mái tóc công nhận suôn thật đó, gọi dầu gì mà bóng thế Tình?”

Thường nó sẽ lườm phát đã (hay tại mắt le le chả biết nữa), sau đó sẽ cười cười ngại ngùng (sướng bỏ xừ cứ làm trò) nói, “Anh cứ hay “chêu” em, hihi...”

Tôi đồ rằng, do được khen nên phân thức ăn của tôi bao giờ cũng được em ấy ưu ái gắp nhiều hơn so với quy định. Ví dụ canh bí nấu xương (của hiem đây) hay được em Tình nhét cho thêm khúc xương xịn xịn (nghĩa là dính tí thịt) dưới đáy bát.

Bọn bạn thì bạo mồm, hay trêu ngu nên em Tình ghét. Chúng nó bảo, “Ồi trời ơi, quả phao câu như của em sau này dễ để lắm đấy. Đó là

bạn anh nói thật!” Mông em Tình thì đúng là danh bất hư truyền, to như cái thùng phuy vẫn hay luộc rau muống.

À nhắc đến thùng phuy mới nhớ. Một bữa canh lúc vắng vẻ, mấy thằng nháy mắt mò xuống vớt trộm rau còn sót trong nồi. Một chú bặm môi dùng cái muống cán dài hơn mét thò xuống khoắng, lúc sau thấy nặng nặng tay bèn lôi lên.

Cả hội xuýt xoa phen này trúng đậm rồi. Lôi mãi mới lên... một mớ rau muống vẫn còn nguyên lát buộc chặt. Bọn nhà bếp làm ăn mất khách thật. Nhưng kệ nó, mở dây lát ra mang chấm nước mắm ngọt hết.

Thằng Khoa điên quê Thái Bình chửi to nhất, nhưng lúc ăn lại khen rau luộc kiểu này chính ra ngọt nhất chúng mày à, vì đỡ mất chất!

Sau này tốt nghiệp mấy niên, quay lại tìm em Tình thì Tình ơi, em đã đi lấy chồng. Em còn nhớ hay em đã quên cái thằng hay khen đều em năm nào???

Phòng biên chế sáu giường tầng với quân số mười hai mạng (đôi khi hơn vì khách vắng lại lưu trú). Hồi chưa vào đại học, xem cái phim gì “Vị đắng tình yêu” có Lê Công Tuấn Anh đóng, thấy cảnh sinh hoạt ký túc của bọn nó lãng mạn, hay ho dã man, nhưng bước chân vào rồi mới biết: Tất cả lý thuyết đều màu xám. Thực sự năm đầu ở nội trú gần như là một ác mộng đối với tôi.

Vào được vài tháng, ấn tượng đầu tiên là những màn đánh lộn lẫn nhau. Không hẹn mà đến, cứ vài ba ngày, một tuần... sẽ có một vụ cầm điều cày đuổi rượt, ném chai lọ tung tóe cả phòng. Có tháng phải thay ba cái điều vì vũ khí hạng nặng duy nhất trong phòng chính là điều cày (thi thoảng có thêm chai bia tàu, độ sát thương cũng rất cao).

Oánh nhau thường sẽ theo nhóm nhỏ. Mỗi khi có biến, cửa phòng sẽ được chốt chặt nội bất xuất, ngoại bất nhập. Giờ ngồi nhớ lại cũng chẳng hiểu chúng đánh nhau vì cái gì, chỉ biết có biến phát là tôi nhảy tót lên giường tầng “tọa sơn quan hổ đấu”. Có hôm thằng Hiệp xoắn đầu với thằng Vũ nháy. Vũ nháy ngồi cạnh điều cày hơn nên nhanh tay chụp được cái điều, Hiệp xoắn lùi vào góc phòng tóm được vỏ chai bia...

Một trận thư hùng diễn ra khiến khán giả xanh lè mắt, mảnh chai bay vèo vèo ngang mặt, điều cày quay tít như côn. Tôi mới đầu còn vát chân ngồi xem, sau thấy chai lọ kinh quá nên trùm luôn chặn lại, chỉ hở ra mỗi 2 con mắt.

Sau gần 10 phút quyết tử cho tổ quốc quyết sinh, hai chiến sĩ máu me, thương tích đầy người nằm vật ra (trong khi mồm vẫn chửi “À thằng kia nhá, nhớ mặt thằng bố mày nhá”). Lúc ấy anh em mới lặng lẽ tụt từ giường tầng xuống can ngăn, giảng hòa (xong phim rồi can gì nữa).

Hồi đầu anh em còn đứng ra can, ngăn không cho oánh lộn, nhưng sau kệ chúng. Tôi bảo “Chính ra cứ để anh em đập nhau te tua sút đầu vỡ trán lại hay, vì có thế mới hiểu tính nết nhau mà né”.

Mà đúng thế thật, sau này đánh nhau chán, chúng nó đâm ra thân nhau hơn, đi đâu cũng ríu rít tó tó, bạn bạn. Tôi trong suốt năm đầu tiên không táng nhau lần nào, không phải nhát chết, mà vì không thích dính vào những rắc rối nhỏ nhặt, với lại trong mắt bọn nó tôi là đứa tếu táo, hay pha trò nên có cảm giác vô hại.

Trong phòng có mấy đĩa thuộc dạng dị nhân. Đầu tiên là thằng Biễn. Biễn quê Ninh Bình, có biệt tài oánh liên tục 38 phút trung tiện không ngừng nghỉ. Hồi mới vào, cứ đêm khuya, khi anh em đang chập chững bước vào giấc mộng đẹp thì Biễn bắt đầu thả bom.

Ban đầu tiếng còn nhỏ, sau âm lượng tăng dần, đến cái thứ 25 trở đi thì thôi rồi, âm thanh trong trẻo, chi tiết và tách bạch như pháo. Cũng may bom của nó thuộc dạng rầm lạnh, tức không thổi. Chỉ có tiếng mà không mùi, hay nữa là nó điều chỉnh cơ bụng hay đại loại thế rất giỏi, khiến ba giải: treble, bass, mid rất hài hòa, nghe không quá chói. Tóm lại nói như anh em giới chơi audio là kiểu “hay trong tâm tiền”.

Biễn có thể nổ bom bất cứ hoàn cảnh và ngữ cảnh nào (nếu thích). Phòng 211 cạnh bên hay có bạn gái đến chơi (à cái phòng 211 này là đôi trọng của phòng tôi, sạch sẽ, gọn gàng đâu ra đấy, thằng nào cũng hiền lành lịch sự chả như 212 chuột chết, nên gái đến nhiều cũng là đương nhiên).

Mỗi khi có gái đến phòng kia chơi, anh em sẽ thông báo khẩn cho Biễn. Từ trên giường tầng tụt xuống, bận quần đùi Thái sành điệu, dép con gà chát chơi... Biễn lên ra hành lang, chìa mông vào cửa phòng 211 nổ liên ba phát long trời lở đất, rồi tháo chạy về chuồng. Khỏi phải nói, một bầu không khí sững sờ, u ám và trầm mặc... lập tức hiện diện trong phòng 211. Mọi âm thanh im bật, không ai nói với ai một lời, vì ngượng và bẽ bàng.

Bên phòng này, anh em ôm nhau cười chảy nước mắt. Lát sau gái về, mấy chú 211 rụt rè chạy sang thế thọt “Các ông làm ăn như thế thì mất hết khách!”. Bọn tôi lại ôm bụng cười tiếp.

Tiếp theo là một dị nhân nức tiếng khác, Khoa điên. Tên khai sinh là Văn Hoan, quen gọi là Khoa, tục gọi Khoa điên vì tính cách thất thường và lập dị không giống ai, tôi đặt thêm cho nhũ danh hay ho khác là “ky sĩ mặt sầu”, bởi mặt thằng cha này u ám, thiếu não như bệnh nhân đau hành tá tràng mãn tính.

Khoa hơn bọn tôi 3 – 4 tuổi nên anh em gọi anh Khoa. Sau lưng đồng thanh gọi lão, hoặc thằng – thằng Khoa điên.

Biệt tài của Khoa là làm thơ. Yêu em nào có ngay thơ về em ấy. Từ em cùng khóa trước (lão đúp xuống khóa tôi do thiếu tiền học phí) đến em nhỏ lông gà, rửa bát chỗ khách sạn mà lão làm thêm và sau này là em Hiền cùng lớp.

Làm nhiều thơ thì kệ lão, thơ tán gái tôi xếp vào hạng giẻ rách nhất trong các loại hình nghệ thuật. Nhưng thảm nhất là lão hay đọc thơ đêm

khuya cho anh em nghe trước lúc ngủ. Hồi đầu mấy đứa còn bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc vì điếc tai không ngủ được. Giọng lão thều thào như anh Ngạn kể chuyện ma, thi thoảng dừng lại phân tích, chỉ ra cái hay cái đẹp trong đoạn vừa đọc.

Tôi hay trêu, “Thằng làm thơ đã điên rồi, con nào được tặng mà thích thơ này còn thần kinh hơn nữa!”. Lão chửi “Thằng Huy nhé, loại mày trình đâu mà cảm nhận được nghệ thuật”. Tôi nhe răng cười rồi kệ cho lão lảm nhảm tiếp. Có hôm đói bụng không ngủ được, lão đọc đến 3 giờ sáng.

Một bữa lão rủ ra quán bà Hằng ăn cháo lòng, uống rượu (chắc vừa xin được ai ít tiền). Húp gần hết bát cháo, lão ngược lên lảm nhảm “Hạnh phúc theo mày là gì hả Huy?”. Hở, đang ăn tự nhiên hỏi câu chả liên quan gì, nhưng biết tính lão, tôi ậm ừ, “Biết đâu được, cả đời chưa thấy mặt nó bao giờ”.

Ấy là nể hôm nay lão mời ăn, bình thường sẽ chửi cho câu vì tội hỏi ngu. Khoa điên gấp miếng vèo lợn lên, bảo, “Hạnh phúc với tao đơn giản lắm. Đôi khi chỉ là buổi tối như tối mùa đông rét mướt này, ngồi đây ăn bát cháo và trừ lại miếng vèo cuối cùng dưới đáy bát, rồi ăn từ từ, nhai chậm chậm để cảm nhận vị ngon ngọt của miếng vèo lợn”. Móa, tôi buông đứa cười lẩn lộn. Lão hỏi sao cười? Không đúng à? Tôi bảo, “Đúng là chân lý của một thằng đói ăn kinh niên, hehe”.

Trong lớp lão ưng nhất em Hiền. Hiền lùn nhưng to béo, đùi to như cái xô, nhưng lão ưng lắm, bảo “Nhìn đầy sức sống”.

Hôm khoa tôi đá giải trường, buổi trưa lão kéo đi ăn quán (lão là lớp trưởng), chiều đá bóng, vừa ghi được bàn thắng, lão cầm mấy bông hồng héo rũ chạy tung tăng giữa sân hét lên như thằng điên “Chúng mày ăn cơm tao mời, uống nước tao trả... mà éo thắng được thì chúng mày làm cháu con Hiền béo nhé!”. Trọng tài (là giáo viên dạy thể dục) phải chạy lại đuổi mãi lão mới ra.

Cả sân nghiêng ngả cười, bảo không hiểu ở đâu rơi xuống thằng thần kinh thế không biết!

Trời sinh Khoa sao còn sinh Biển?

hầm thoát cũng đã đi qua gần hết kỳ 1.

Sau những trận chiến huynh đệ tương tàn, tình hình phòng 212 dần dần trở nên ổn định hơn. Có lẽ đánh nhau mãi cùng chán (vì cuối cùng thắng nào cũng đau), anh em thống nhất thay đổi đầu bằng đối thoại, cùng nhau thực hiện phương châm 3 tốt: đồng chí tốt, bạn bè tốt, đối tác tốt!

Tuy nhiên một số thành phần cá biệt khác vẫn tồn tại những thói xấu (ăn vào máu rồi). Ví dụ thằng Hợp móm, tính bản mãi không sửa được, nên anh em họp kín lấy ý kiến biểu quyết nhằm ra sắc lệnh trừng phạt.

Chuyện kể rằng trong lúc đời sống anh em vô cùng khôn khó, riêng Hợp vẫn túc tắc sinh hoạt theo lối của mình giữ bo bo, của người ta lấy mo mà xúc. Hợp có một hộp sữa Ông Thọ ém kỹ trong đáy rương, cứ đợi anh em tắt đèn ngủ hết mới lọ mọ trèo lên giường âm thầm chui vào màn, lôi sữa ra chấm bánh mì nhai nhóp nhép rất gọi đòn.

Anh em họp kín ở tổ xong, đợi Hợp lên thư viện học buổi tối mới bắt đầu ra tay. Thằng Thuật hò một thằng nữa, cùng nhau lôi cái rương của Hợp xuống. Một màn ảo thuật diễn ra. Hai ảo thuật gia bê rương lên cao rồi xoay trái, xoay phải, lộn ngược, lộn xuôi hơn mấy chục vòng, để đảm bảo hộp sữa Ông Thọ trong rương chảy ra quần áo, sách vở khô chủ.

Hai thằng cứ vừa lắc vừa chửi cái rương, “Này thì sữa này.... Này thì bánh mì này... !!!”. Xung quanh khán giả vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng.

Kết thúc, anh em trở về vị trí chuẩn bị để nghe Khoa điện ngâm thơ, nghe Biển oán rầm và tất nhiên... xem Hợp móm đau khổ.

15 phút sau Hợp lễ mễ về phòng. Vào đến cửa chàng vẫn huyết sáo bài gì mà “Chưa có bao giờ đẹp như hôm nay, non nước vậy chào lòng ta mê say...”. Đoạn chàng nhảy tót lên giường, mở rương cất sách vở.

Một tràng chửi xối xả vang lên. Tất nhiên là chửi đồng, “Tổ sư thằng nào làm đồ... lọ mọ của tao ra hết quần áo, sách vở. Bớ mà biết được bớ cho đi nạng luôn”.

Anh em ban đầu còn vờ vịt không biết gì, sau thấy nó chửi hay quá, lại buồn cười vì sữa thì không chảy mà chảy lọ mọ... nên cười um lên. Cái trò càng cố nhịn thì lại càng cười to hơn, đều vật. Có thằng cười ngã

lộn cổ xuống sàn vẫn không ngâm được mồm.

Giải quyết êm xuôi vấn đề Hợp móm, anh em tắt đèn lên giường nghe Khoa điên ngâm thơ.

Lại nói về Khoa điên. Kể từ lúc anh em khám phá ra tài năng trung tiện tuyệt vời của Biển, Khoa tỏ ra ức chế hẳn (vì có đối thủ không đội trời chung). Từ dạo đó, mỗi khi phòng tắt hết đèn, Khoa mới lăm nhăm đọc được một câu là ngay lập tức giường bên Biển thả ngay một quả bom.

Khoa đọc “Có phải em là thiên sứ đời ta...”, Biển sẽ đệm cái “bộp” rất đanh thép. Khoa chửi “Thằng chó này... vô duyên!”. Đợi anh em cười rung cả giường xong, Khoa đọc tiếp “Để tim anh ngàn lần hóa đá...”. Biển chỉ chờ có thế, thả cái “bộp” rất khớp với ca từ. Khoa chửi um lên “Thằng mất dạy, đồ vô văn hóa”.

Tôi thò cổ khỏi màn bảo, “Anh đừng chửi nó, nó đánh dấu chấm câu cho thơ anh còn gì nữa”. Khoa chửi luôn, “Chấm chấm cái con khi nhé. Tao đéch hiểu sao trên đời lại có thằng bựa như thằng Biển nông dân này!”

Biển tỉnh bơ bảo, “Em xin lỗi, tại em thấy thơ bác hay quá mà thiếu hòa âm, phối khí, nên...”. Khoa cắt ngang “Phối phối cái mả cha mày... mất cả hứng bố mày!”, rồi đọc tiếp khổ còn lại.

Nói chung đó là cặp bài trùng bất đắc dĩ. Một bên “nghệ thuật vị nghệ thuật” là Khoa, tức sáng tạo nghệ thuật chỉ vì lòng đam mê nghệ thuật. Một bên “nghệ thuật vị nhân sinh” là Biển, nghĩa là tạo ra rắm để phục vụ tiếng cười của anh em. Tôi hay trêu, “Trời đã sinh ra Khoa sao còn sinh ra Biển?”. Khoa bảo, “Tao nghĩ thằng chó ấy hờ van đít. Sau này con nào vợ phải nó quá nhỏ cho một cuộc tình”.

Nói đến tình tiện thể kể luôn. Hồi đó hay đá giải trường. Trong đám cổ động viên có em Thìn chuyên phục vụ nước nôi, cam quýt cho đội. Em Thìn quê Quảng Ninh, cao to, béo khỏe, mông ra mông, ngực ra ngực, rất đam mê bóng đá. Lạ cái là đội có 11 thằng trên sân, nhưng chỉ rêu tên tôi mà hét. “Anh Huy, anh Huy... sút đi anh Huy!...”. Thìn thua tôi hai tuổi nên gọi anh.

Đá xong em Thìn hay bóc quýt đút cho tôi ăn, anh em trong đội rất gato. Tôi thì chả thích, chỉ quý quý, em Thìn đút cho ăn cũng không từ chối vì tay tôi bẩn, với lại tiện thể muốn bọn kia ghen tỵ cho vui.

Nhưng trên sân thì được, miễn ý kiến. Đi học em Thìn cứ nhăng nhắng bám sau như cái đuôi. Tôi đã cố đi thật nhanh (từ ký túc xá lên trường khoảng 2 cây) để tránh mặt, Thìn với bạn đi sau cứ gọi thăm

thiết như gọi đồ anh Huy ơi, anh Huy ới! Khó chịu kinh khủng. Cái trò khi đã không thích mà đối phương cứ sấn vào là đâm ra ghét luôn (ngày đó ngu thế không biết). Bọn ở phòng có đùa khích, “Con ấy xôi oản ngon thế mà chả phải tay tao...”. Tôi bảo “Nhường đây, của mày cả có giỏi thì xông vào”. Thằng bạn thở dài, “Nó ứ thích tao mới đen”.

Trong suốt 4 năm đại học từng sống chung hoặc gặp rất nhiều huyền thoại, nhưng có lẽ Biển vẫn để lại ấn tượng sâu sắc nhất. Biển ít nói, nhưng mở mồm là nói ngất. Giọng lè nhè, ngang ngang và buồn cười. Mỗi khi có bạn gái đến chơi, tôi hay trêu, “Ê Biển ơi, hãy làm một cái gì đó thay lời muốn nói đi?”

Cái gì đó tất nhiên là oánh rầm, vì ngoài biệt tài trung tiện ra, Biển chả có cái gì để có thể thay lời muốn nói được. Có hôm tôi bảo Khoa, “Anh Khoa, anh văn hay chữ tốt, anh có thể viết đơn đề cử đặc sản bom của thằng Biển lên Unesco để trở thành di sản văn hóa phi vật thể được không?”. Cả phòng cười bò ra, Khoa chửi “Thằng mất dạy. Cái loại coi quần chổng mông vào nghệ thuật tao không chấp nhé!”.

Biển hay có kiểu ngồi bắn thuốc lào, kẻ rề cà rà kể chuyện hồi xưa yêu nhau, giọng nó nghe đã buồn cười rồi. Biển kể, ở quê đi chăn bò có con thích tao, nó hơn ba tuổi nên chị chị, em em. Con này chủ động mơi tao trước, góm, cứ lừa bò ra đồng xong, lần lần ra bụi cây hôn nhau chiu chiu. Mà lúc đầu chả biết hôn nó như nào, cứ dí mồm vào nhau rồi cạp cạp như gặm ngô luộc chả ra cái gì cả.

Hôn mãi cũng chán, một hôm rủ nó vào giữa bãi ngô tính làm tí cho biết mùi đời, vì nói thật là tò mò lắm. Vào bãi ngô, chọn chỗ đẹp đẹp trải ni lông nằm xuống. Vừa coi quần xong, chưa kịp làm ăn gì thì thấy bụi ngô rung rung từ xa. Nghĩ phen này chết chắc rồi, hình như có ai đó đang lại gần, bèn nhồm lên vớ quần áo cắm đầu chạy một mạch. Lúc sau quay lại dò la thì... hóa ra gió thổi rung rinh bụi ngô chứ chả phải người chúng mày ạ. Con bé thì vừa mặc quần áo vừa khóc thút thít... Thế là toi mất mối tình đầu...

Anh em nghe xong cười hô hô, khen chuyện tình của Biển rất trữ tình và cảm động. Biển bảo “Trữ tình cái gì, coi trường chạy giữa bãi ngô ngựa vãi ra”. Khoa thò mồm vào “Nhìn mày như thằng tá điền mà sao con ấy nó thích nhể?”. Thuật bình luận, “Chắc nó mê tài oánh rầm”. Khoa gật gù, “À ừ nhì”.

Khoa ghét Biển ra mặt, biết tông nên tôi càng hay bơm vào cho Khoa

chửi. Tôi bảo, thơ anh chính ra cũng hay đấy, nhưng nói thật còn thua bom thăng Biển vài bậc. Bom nó theo em rất có nhạc tính, chả trăm trăm như thơ anh. Khoa chửi, “Loại tai trâu như mày biết gì, thơ tao không nhạc tính à?”.

Tôi phân tích, rắm thăng Biển đủ cả cao độ, cường độ, trường độ và âm sắc, thậm chí có lần trong đêm em còn nghe nó oánh hấn một dải lên tận ba quãng tám, tức là ngang cơ với giọng Marià Carey lúc đỉnh nhất. Khoa lại chửi. Tôi bỏ đi, bảo “Thôi em chả nói với anh nữa, động tí chửi như đàn bà”. Khoa càng điên, với theo “Lần sau đừng mang thơ tao so sánh linh tinh nữa nhé. Toàn loại tụt sọt chống mộng vào nghệ thuật”. Khoa tức nhưng không bao giờ làm gì tôi, chỉ chửi thôi vì oánh nhau thì Khoa không phải đối.

Năm thứ hai ở ký túc. Nhân sự phòng 212 có nhiều xáo trộn, có một số thành phần lạ mặt xuất hiện, những gương mặt cũ cũng lác đác ra đi. Trước khi kể tiếp chuyện ký túc, đá ngang sang chuyện chị Dung trông xe cho nó nhả cái đã.

Cổng trường có mấy bà chị trông giữ xe. Trong đám ấy nổi bật có chị Dung, tục gọi là Dung héch vì mũi hơi héch. Năm nay chị Dung khoảng 33 – 34 hoặc cũng có thể 37 chả rõ. Chị Dung da trắng, tóc vàng, mắt vẽ chì... nhìn rất sexy, đặc biệt là hay mặc váy trắng và nói bậy như ranh.

Có hôm ra bãi gửi xe, thấy chị mặc váy trắng mỏng, dài ngang đầu gối... ngồi gác một chân lên góc xà cừ. Bà đồng nghiệp đứng cạnh nói nhỏ, “Kìa chân với cẳng kìa, bỏ xuống đi, lộ hết cả còn gì”. Chị Dung thản nhiên nháy mắt bảo, “Kệ, kệ... kệ nó, hi hi”. Hóa ra là chị biết nhưng muốn hớ hênh tí, chắc muốn câu mấy thằng sinh viên vào gửi xe.

Bọn tôi mỗi lần ra lấy xe hay hỏi chị “Hôm nay màu gì chị ơi?”. Chị sẽ vén chân váy lên cao một chút đủ để thấy quần chip màu gì, xong cười “Nõn chuối nhé”, hoặc “Tím than nhé”... tùy hôm ấy mặc màu gì. Mấy thằng rất ưng chị, nên cứ tan học, vừa bước xuống cầu thang vừa đổ nhau hôm nay chị Dung mặc màu gì? Thằng đoán đen tuyền, thằng xanh lá cây, thằng bã trầu... lao xao loạn cả lên. Có nhiều bữa ra cả độ: thằng nào đoán trúng sẽ được bữa cháo lòng đêm. Sau một thời gian ra độ, anh em rút ra được quy luật sau:

Thứ 2 đầu tuần chị Dung hay mặc màu trắng; thứ ba mặc nõn chuối; thứ tư xanh dương, thứ 6 da cam, thứ bảy máu chảy về tim ưu ái màu tím Huế thủy chung, chủ nhật nóng bỏng nhất nên chơi màu đỏ.

Nhưng người tính không bằng trời tính, có bữa anh em cũng từng bẻ kèo vì thói đồng đánh của chị. Hôm ấy sau khi lần lượt từng thằng nhận màu xong, ra bãi hỏi chị, chị Dung kéo hẳn khóa bên hông xuống, bảo

“Bất ngờ chưa? Da báo nhé!”. Mấy thằng há hốc mồm. Mịa, đúng là da báo nâu nâu chấm đen tuyền thật. Vỡ hết cả độ vì chả thằng nào đoán đúng! Đó là chưa kể nhiều hôm đoán xanh đỏ tím vàng, da cam, xanh cô ban, cổ vịt, tiết dê.... xong, nghĩ kiểu gì cũng có thằng đoán trúng, cuối cùng chị cười he he bảo chả thằng nào chuẩn nhé, hôm nay 7 màu.

Năm ba chuyên phòng khác, phòng 201. Quân chủ yếu khóa dưới và một số chú khác Khoa. Phòng có thằng Tám quê Bắc Cạn, giọng eo éo như con gái, đi đứng eo lả nên anh em gọi là “chị Tám”. Chị Tám trên tôi một khóa nhưng gọi mày tao hết, khi vui miệng thì gọi chị. Chị Tám nói chuyện môi cứ uôn éo dẹo thôi rồi mà chỉ thích chuyện nấu ăn, cắm hoa, cắt tỉa... Mỗi khi đùa nào làm phật ý, chị chửi như hát hay nên anh em rất thích trêu chị.

Thằng Thịnh đen cứ thấy chị cáu là ngồi bên giường đối diện trêu, “Hôm nay chị Tám đến tháng nên khó chịu trong người nhé chúng mày, đừng động vào chị, chị Tám nhể?”. Tám dẫu môi ra chửi the thé như xé vải, “Tao nhét chân vào mồm mày đấy thằng kia nhé!”. Thịnh đen ngoác mồm cười “Sao chị Tám chửi em? Em là em hiểu sinh lý chị em lắm nên mới chia sẻ, chị không cảm ơn thì thôi, chửi cái gì?” Tám lại chửi tiếp. Tôi không trêu thằng này vì nghĩ nó đàn bà, nhỡ nó đến tháng thật thì bỏ xừ.

Phòng còn có một thằng ái nữa, thằng này mới thực sự nguy hiểm vì bóng kín. Chuyện như sau.

Suýt mất đời trai vì một thằng bóng kín

rở lại phòng 201, năm thứ 3.

Như đã nói, phòng có chị Tám ái chửi như hát hay. Thằng này tôi không để ý vì nói chung vô hại. Nó cũng sợ tôi như sợ cọp, đang chửi ai mà tôi lừ mắt là tự động cúp pha tắt loa rè ngay.

Chị thứ hai là chị Tuyền, học sau tôi hai khóa. Thằng này tay chân nhẵn thín không có sợ lông nào mới kinh. Tuyền ít nói, ai trêu thường chỉ bẽn lẽn cười. Kể cả hỏi nó “Thằng này cười cái gì lắm thế mãi?” thì nó cũng chỉ cười cười rồi im lặng.

Hồi đầu, do chưa kịp mua chăn (nói thật là tiếc tiền không nỡ mua), quan sát thấy giường nó sạch đẹp, chăn bông ấm áp thơm tho, bèn reo lên, “Tối nay có chỗ ngủ rồi! Tuyền ơi tối anh ngủ với nhé?”. Nghe xong, thái độ nó không phản ứng gì, chỉ mím mím cười. Tôi bực quá (hồi ấy năm ba, là đại ca rồi sợ gì ai) hỏi lại cho chắc, “Thế nào? Tối có thích giao lưu kết hợp không thì bảo?”. Nó vẫn nhoèn miệng ra mà cười.

(Sau này nhớ lại, lúc tôi xin ngủ ké, bọn trong phòng có đưa nhìn tôi với ánh mắt vô cùng bí hiểm, rất tiếc là tôi đã bỏ qua sự cảnh báo ngầm này. Mà kể cũng lạ, phòng thiếu giường mà chả đứa nào tranh nhau nằm với thằng Tuyền?)

... Thế rồi màn đêm huyền ảo cũng buông xuống trên bầu trời Mễ Trì. Sau khi lê la quán xá chán chê, tôi về phòng. Chị Tuyền đã ngủ trước, chăn khếp hờ ngang thân trên, cặp đùi mìn màng dạn ra rất có mỹ quan. Sau khi gạt bớt cho cặp đùi kia khếp gọn vào, tôi kéo chăn bắt đầu lim dim thưởng thức cảm giác ngủ trên một cái giường thơm tho, sạch sẽ.

Nửa đêm, đang ngái ngủ, chợt chị Tuyền quay mặt sang. Vừa nhóp nhép nhai, vừa dí sát môi vào má tôi. Hơi thở nóng rẫy, cảm nhận rõ cả sự ẩm ướt. Trời ạ, ghét nhất ngủ chung đứa nào quay mặt vào hướng tôi, bèn bẻ cổ nó ra phía ngoài cho chắc gạo. Thì tiên sư, nửa tiếng sau, chị lại vác cái mặt bẽn bẹt ấy dí dí mạnh hơn vào má tôi. Để yên xem chị mơ ngủ làm gì tiếp theo... Đang định kéo chăn tấp mặt chị lại thì chợt chị hôn tới tấp vào cằm, vào má, rồi tay chị vòng sang ôm cứng người tôi.

Nghĩ thâm chắc thằng này đang mơ ngủ, hoặc nó từng ngủ với gái nên quen thói. Điền quá bẽ đầu nó lằn nữa, rồi tiện tay khuyến mại cho nó cái bộp vào mặt. Lập tức nó ngủ ngoan ngay, không động đậy.

Nhưng rồi cũng chỉ được vài chục phút, cứ nhè tôi lim dim ngủ lại là nó hành động tiếp. Lần này nó quặp chân sang đùi, tay thì sờ soạng loạn cả lên, mồm rúc rúc còn đòi... hôn. Lúc ấy vừa điên vừa hoảng, chính xác là sốc. Nhẽ nào giữ gìn long thể hai mấy năm, môi còn chưa được hôn bạn gái... giờ mất cái ngàn vàng vào tay thằng gay này?

Nóng mặt quá, gạt nhẹ chân nó ra rồi thò tay búng thật lực hai cái liền vào bộ ấm chén nó. Thằng bé “á” lên một tiếng, người co lại như con tôm. Sẵn điên lên, giật cùi chỏ một phát dính cái “hự” ngay vào lườn, nó hộc lên mấy tiếng rồi xuýt xoa đau đớn nằm nguyên một cục.

Đêm vẫn còn dài, nhưng không dám nằm nán lại nữa. Chỉ sợ lúc tôi ngủ vêu mồm, chị quay sang vui hoa, đập liều thì chết tôi, sau này biết ăn nói kiểu gì với người yêu? Chẳng lẽ lại bảo “anh đi xe đạp, chẳng may ngã....” à?

Lục tục hất chăn vùng dậy sang giường nằm với thằng khác cho lành, không chơi đại nữa. Mãi sau này chuyện lộ ra, lần lượt từng thằng đứng lên kể tội chị Tuyền. Có thằng bảo nó còn nằm lên cả bụng em, đập như đúng rồi anh ơi, tởm kinh lên được! Tôi cười bò ra, chửi thề mà chúng mày không phím cho tao biết, suýt nữa đi tong đời giai đẹp.

Phòng này cũng có vài dị nhân khác, điển hình là bản tiện đệ nhất Mễ Trì – Thạch Văn Điền. Tên dài ngoằng ấy do tôi đặt cho. Điền quê Ba Vì, mặt mũi cổ quái như người tiền sử, da trắng toát, nhưng viết văn khá tốt (hay được đăng báo). Hồi ấy Điền có lọ dầu gội Mỹ Hảo màu đen, to như cái chai, luôn ém kỹ dưới đáy rương không ai có thể xin được.

Cứ tầm 5 – 6 giờ chiều, Điền rón rén mở rương lôi lọ dầu ra, bóp vào tay một ít rồi... thoa lên đầu. Có hôm bơm trực tiếp, nhìn như bãi chim ỉa hay bị bò liếm. Xong xuôi lấy khăn mặt trùm đầu, lọ mọ xuống bể nước tắm gội (trùm khăn kéo thằng khác hớt mát).

Có hôm không hiểu sao Điền mang cả lọ dầu ra bể, thằng phòng bên tắm xong, thấy dầu của Điền chắc tiếc rẻ, nên mượn chai dầu bóp vào cái sịp ướt giặt cho... thơm. Thằng này đang bóp thì Điền nhà ta xót của giăng lấy chai dầu lăm bằm, “Xin dầu gội người ta để giặt sịp lại còn nặn nhiều...”. Thằng kia tức quá cầm chai dầu bóp lấy bóp để cho phè cả ra... Ngay lập tức Điền nhào người giật lại, thế nào trượt chân ngã cái rầm sứt cả mảnh răng cửa, máu chảy tèm lem cả mồm. Hai bên lao vào đấm nhau náo loạn một góc ký túc. Bọn tôi đứng trên gác hai nhìn xuống

thấy hết nhưng kệ nó, có thằng còn nhảy dựng lên, vỗ tay như tuyền Việt Nam vừa ghi bàn vào lưới Thái Lan.

Điền bản tính, văn thì nuốt nà nhưng sống chả ra gì nên anh em ai cũng ghét ra mặt. Buổi trưa có hôm ăn cơm về, Điền ngậm tăm ngủ vêu mồm, chân vẫn đi giày đàn hoàng. Thằng Hưng tò bèn nhảy xuống rút cái tăm ra, lấy cái tăm hay dùng ngoáy tai ngoáy một hồi vào mũi cho thật đậm rồi... nhét vào mồm Điền. Điền không hay biết gì, thi thoảng còn đảo đảo môi, nhìn như gái xì tin đang ngậm kẹo mút, hài vật.

Chuyện bọn nó bựa thì kể mãi không hết, nhưng chuyện bựa của riêng tôi thì cũng một mớ. Năm thứ ba bắt đầu lỳ rồi. Là một đứa thuộc diện nổi tiếng ký túc vì đá bóng ngon và viết báo nhiều, đi đâu cũng khệnh khạng phết. Vì lẽ đó nên ít nhiều tôi giữ “hình ảnh” một chút, không thô bỉ được bằng bọn bạn cùng lứa.

Vài chuyện bỉ nhứt của tôi là như này. Cùng mấy đứa đêm hôm tụt quần nhảy vào... bể nước ký túc boi, tắm rửa âm âm, thậm chí còn thách nhau đùa nào lặn lâu nhất luôn (gọi là giải thần kinh mở rộng), xong có đứa tiết lộ trong lúc lặn tranh thủ đi tiểu phát, sáng mai đám đàn em vẫn oánh răng, lấy nước bể pha trà, pha mỳ tôm bình thường.

Vào thư viện ngủ nhờ buổi trưa (bà cô thư viện quý lắm), lúc sau buồn tiểu quá, tìm mãi không ra nơi xả (vì cửa khóa ngoài), bèn trèo lên ô cửa sổ, hé ra một chút rồi... câu ra ngoài. Thế quái nào căn chỉnh tọa độ kiểu gì mà tưới ướt cả mấy cái xe máy của khách dựng bên ngoài, bọn nó hét âm lên hỏi nhau “Nước... nước ở đâu chảy xuống thế?”. Đang dở nên không hãm lại được, bọn nó chửi cho một trận.

Tán mãi mới đồ được một em năm nhất, em Thủy quê Sơn La. Thủy to cao, người mốp và măn mà. Vừa tỏ tình xong thì thấy em cùng phòng xinh hơn nên dừng lại chuyển hướng tán cái đã. Rủ Thủy ra khu-ôn viên, hỏi “Em có yêu anh không?”. Thủy vừa khóc vừa nói “Có”. Quay sang bảo “Nhưng anh lại không yêu em nhé”. Con bé ôm mặt khóc tu tu, hỏi sao lại thế? Trả lời, “Anh chả biết nữa”... Nhục nhất là khi lời tỏ tình với em xinh hơn kia thì em ấy bảo, “Dạ em có bạn trai rồi”. Tự nhiên mắt cả chì lẫn chài!

Bốn năm ký túc, tổng kết lại chỉ yêu có một người vào năm cuối, khi em ấy đang học 12, chuyên Toán Tin Quốc gia. Một mối tình đẹp nhưng dang dở, thậm chí mới cầm tay nhau có vài ba bận, chưa hôn. Nhưng thôi, chuyện đó lại là một câu chuyện dài...

Hằng năm cứ vào cuối thu, lá ngoài đường rụng nhiều và trên không có những đám mây bàng bạc, lòng tôi lại náo nức những kỷ niệm hoang mang của buổi tựu trường. Buổi sáng hôm ấy, một buổi ban mai đầy sương thu và gió lạnh, chị bán thuốc tây ở cổng ký túc âu yếm nắm tay tôi hỏi, “Thế ghẻ hay hắc lào để chị lấy thuốc đây?”

Xin lỗi bác Thanh Tịnh, em nhại văn bác phát có gì bác bỏ quá vì em đã dẫn link tác giả tử tế, cơ mà khúc nói về ghẻ và hắc lào là em chế vào cho hợp tâm tư sinh viên ký túc thời đó.

Thôi không đùa nữa. Có thể nói với lũ sinh viên nội trú khi ấy, có một thứ rất khó để giấu, đó là vấn đề ghẻ và hắc lào. Chưa có một công trình khoa học nào nghiên cứu và lý giải thấu đáo sự xuất hiện của ghẻ ở ký túc, nhưng với anh em sinh viên thì tất cả được đổ cho nguồn nước. Đó là cách thông minh nhất, cũng như mắt bị lác là tại hướng đình – thế cho lành.

Trong khuôn viên Mễ Trì có những hàng cây cổ thụ rất lẫm mẫm, và nếu bắt gặp một lẫm tử sơ vin, áo trắng cổ còn, đứng trầm tư, một tay đút túi quần rất phiêu du bên góc xà cừ... thì đích thị anh ấy đang gãi ghẻ. Đó sẽ là hình ảnh kiêu hùng và bi tráng nhất của một nam sinh nội trú mà mai sau mỗi khi nhớ lại, nó khiến chúng ta không khỏi ngậm ngùi.

Sau đây là mẫu đối thoại phổ biến trong cuộc hạnh ngộ giữa anh Mễ Trì và anh Bách Khoa:

- Ô bạn hiền! Đạo này vẫn ghẻ chứ?
- Không bạn ơi, chuyển sang hắc lào rồi.
- Tốt quá, tôi thì song kiếm hợp bích cả ghẻ lẫn hắc lào mới đau em!
- Mà bạn đang dùng loại gì đấy? ASA hay DEP?
- DEP, chứ ASA xót lắm.
- Ừm.

Đó là tên hai loại biệt dược trong phác đồ điều trị ghê của anh em, còn loại nữa là BSI, lọ thủy tinh bé bằng ngón tay cái bên trong chứa thứ nước giống y chang xì dầu ta hay chấm rau lang, nhưng loại này chuyên cho hắc lào.

Không biết cánh nữ thì thế nào, nhưng đối với mấy thằng đực thì “sống chung với ghê” gần như đồng bào miền Tây sống chung với lũ. Cứ khoảng 3 giờ chiều trở đi, ngủ dậy việc đầu tiên là vạch móng ra gãi. Nếu hắc lào thì gãi cho bong lớp da mất dạy bên ngoài rồi dùng bông tẩm BSI chấm vào. Khỏi phải nói, BSI chứa chất gì đó (chủ yếu là cồn) nên ngay sau khi bôi vào, các con giờ nháy dựng cả lên vì xót. Để tăng phần sinh động, có phòng bật hân băng Mô đen Tác kinh lên nháy theo, gọi là vũ điệu hắc lào, nhìn ngoài tưởng đang lạc vào sàn New Century hay quán bar nào đó.

Phòng khi ấy 12 thằng thì 9 thằng ghê, không ghê thì hắc lào (có thằng bị cả 2 luôn). Ở phòng 212 thì Vũ nháy được coi là nhà hắc lào học, còn Tuấn say là nhà ghê học. Những đêm mùa đông lạnh giá, sau khi lang thang trên gác về, Vũ nháy sẽ ngồi trên giường, bật cái bếp điện có dây lò xo lên, tiếp theo là tuột quần sịp, từ từ bóc những lớp da chết... thả vào bếp. Ngay lập tức một mùi hương đê mê, say đắm lòng người bốc lên – thứ mùi mà Biển vẫn chửi “Như mùi thịt trâu gác bếp”. Da người thường đã ghê, đây lại còn đã qua tẩm ướp dung dịch BSI, cứ xèo một cái là khói um lên rất ghê răng.

Một bữa Thịnh đen và Khoa uống rượu lòng lợn về, hai thằng đều say nói ra tiếng Mán nhưng không nôn ra được, kể cả mớ hợng. 1 giờ đêm Vũ nháy nháy trên giường tầng hai xuống bảo “Đề tao”. Sau khẩu quyết đánh gọn, Vũ bật bếp lò xo lên, vạch chân bóc những miếng da chết thả vào. Thì lạ chưa, Khoa và Thịnh ngủ xong gọi “em Huệ” luôn mới tài. Kể từ đó cứ thằng nào say xin cần a xê nôn là anh em dí mặt bắt ngủi món trâu gác bếp của Vũ, hiệu quả cực kỳ.

Lại nói về nhà ghê học Tuấn say (thằng này khi nào cũng trong trạng thái say rượu). Tuấn nghiên cứu rất kỹ cơ chế sinh trưởng của ghê. Theo Tuấn, ghê được chia thành hai loại, ghê nước và ghê ruồi. Ghê nước hay cư trú ở bàn tay, nhất là kẽ tay, loại này ngứa ít hơn ghê ruồi, bôi DEP vài tuần nhanh khỏi. Ghê ruồi mới kinh, Tuấn bày cho anh em cách dùng kim khâu bắt ghê, động tác của anh tỉ mỉ và điêu luyện như vừa tốt nghiệp trường Y, khoa giải phẫu. Cứ khều được một con, anh sẽ hét vang “Tổ sư mày, chạy đâu cho thoát!”

Tôi mon men lại gần, tò mò hỏi “Đâu đâu?”. Anh chỉ vào lòng bàn tay bảo “Đây đây, phải tinh mắt cơ”. Mấy thằng cũng xúm vào chiêm ngưỡng nhưng chả thấy gì, Tuấn bực mình, “Mắt chúng mày chỉ giỏi soi

gái là tài, to như sợi chỉ thế này mà không thấy thì bố cũng lạy thầy!”

Hồi ấy nông nhàn, anh em hay tổ chức thi nhại thơ về ghẻ và hắc Lào, nhưng lâu quá rồi tôi quên xừ mất, chỉ nhớ mang máng hai câu tôi đề tặng Khoa điên. Nguyên bản của anh Du là *“Dưới cầu nước chảy trong veo. Bên cầu tơ liễu bóng chiều thướt tha”*, tôi chế thành *“Dưới tầng nước chảy lao xao. Trên tầng Khoa gã hắc Lào như điên”*. Khoa xì mặt lèm bèm bảo “Thằng Huy nhá, bố mày chỉ bị ghẻ thôi, hắc Lào bao giờ?” Tôi giải thích, anh đọc sách nhiều mà chả hiểu cái gì cả, vào thi ca nó phải khác chứ, em gieo từ “ghẻ ruồi” nó sái vắn đi, anh hiểu chưa? Khoa lườm, “Mày không phải gáy đều anh!”.

Khoa điên

hập phòng được vài tháng, một hôm thằng Bảo Nam Định đập đập vai tôi chỉ vào một thằng tóc bông bênh như Xuân Diệu đang ngồi cong lưng bắn thuốc lào, bảo, “Con này thơ của nó phiêu phết!”.

Tôi trở mắt nhìn cái lưng tôm đang rít thuốc như cháy nhà, hỏi “Thằng nào thế? Ở đâu ra thế?”. Bảo ghé tai lí nhí rất bí hiểm “Hơn anh em ta 3 – 4 tuổi đấy, trước ở ngoại trú, chắc bị chủ nhà đuổi nên mò vào ở ké. Thơ lão quên sâu luôn!”

Nói thật tôi ghét sẵn những thằng suốt ngày thơ thần, nhìn chúng nó âm ớ, âm ương bỏ xừ. Trong mắt tôi, những thằng không làm được gì thì sẽ quay sang làm thơ, vì làm thơ nhàn. Lên dòng, xuống dòng gieo ba câu vớ vẩn, càng ra vẻ bí ẩn chữ nghĩa càng dễ lòn người.

Quay lại với cái thằng lưng tôm kia. Trong đám hỗn mang đang vây quanh cái xô nhựa đợi đến lượt bắn điều cày, tôi soi nó kỹ từ đầu đến chân xem thi sĩ thì có khác người thường không. Thi sĩ bận quả quần vải mềm mại thướt tha màu mắm tôm, áo sơ mi trắng cổ cùn, lông mi dài và cong, mũi thuộc dạng nhòm mòm (theo lão Hải quốc thì mũi nhòm mòm tức mũi dài nhọn chìa tận mòm, dạng này làm tới đâu ăn hết tới đấy, nghe bảo vậy biết đâu được vì tôi không rành tướng số). Tóm lại cũng giống người thường phết, mỗi tội hơi ẻo ẻo, đi đứng dật dẹo đúng kiểu người trên mây.

Sau màn giới thiệu thì được biết anh tên Khoa. Tôi hỏi liệu anh có họ hàng gì với Trần Đăng Khoa không? Gãi gãi mõng, anh bảo “Chả họ hàng gì cả. Tên khai sinh của tao là Hoan, ở quê đi chăn bò tao hay làm thơ nên bọn nó gọi là Khoa con. Thấy hay hay để thế luôn!”

Giới thiệu xong, để ra mắt, anh đọc mở hàng bài gì đó quên rồi. Anh bảo bài này biên tặng con nhổ lông gà. Mấy thằng hỏi con nhổ lông gà là sao? Khoa nheo mắt, thì hỏi trước tao làm thêm ở khách sạn, tao phụ bếp còn nó nhổ lông gà. Nhớ mỗi hai câu gì mà, “*Em là thiên sứ đời ta. Một thiên sứ liêu xiêu không cánh nhỏ*” đại loại thế. Tôi giả vờ ngơ ngác hỏi anh.

“Tức là trước đây nó có cánh nhưng sau đó tiện tay nhổ lông gà, nó nhổ luôn đôi cánh thiên thần cho khỏi vướng phải không anh?”

Khoa lườm “Thăm thơ như mày phí cả thơ bố. Mày hiểu như này

nhé, giữa bóng tối cô đơn cuộc đời anh, em hiện về cứu rỗi hồn anh như một thiên sứ. Thiên sứ em, một người bình thường không có đôi cánh trên vai... Hay không?”

Cả lũ vỗ tay rôm rốp nói hay, hay anh ạ. Biển bảo “Chính ra thơ anh chỉ hay khi anh giải thích. Anh không giải thích chả ai hiểu anh nói cái gì”. Khoa nói, thì thế, thơ chất nó phải thế chứ!

Anh không biết có phải đa tình không nhưng cứ gặp con nào xấu xấu là tối đó anh có ngay bài về nó. Tính anh dị, chính xác là style của anh không giống ai. Anh hay ưng những em gái mà bọn tôi nghe tên lập tức ôm bụng cười vì... xấu, không xấu thì cũng béo quay béo quắt, hoặc tròn tròn, ung ung như củ su hào. Nhiều khi cả lũ bảo nhau, không biết thẩm mỹ lão này thuộc hệ gì nữa. Nhưng không sao, nguyên mẫu có thể như củ su hào nhưng cứ vào thơ anh là thành thiên thần hết. Thơ nhà trông được, nên em nào cũng đẹp long lanh, đáng yêu thôi rồi (đọc xong toàn tưởng lão đang tả hoa hậu Bùi Bích Phương).

Một hôm nghỉ giữa tiết tôi xin thằng Nam tóc bạc 2 nghìn ra quán cóc mua điều Vina ngâm cho sang mồm. Lò do ra chân cầu thang thì đụng ngay thánh thơ đang ngồi chồm hổm tán phét thi ca với em Kiều khóa dưới. Kiều tên thật là gì Kiều chả biết, tôi hay gọi Thúy Kiều cho nhã. Em này thì mê thơ Khoa tợn, nhìn ánh mắt nó rạng ngời đủ hiểu.

Kiều diện quần vải màu trắng bó sát, ngồi dạng ra nghe thơ rất say sưa, thỉnh thoảng gật như bỏ củi, chắc đồng cảm mạnh mẽ trước những ý thơ khi mong manh như mây như khói, khi bạo liệt như đống than tó ong... của Khoa.

Trong phòng Khoa kì Biển thần rầm nhất (đã biên trong phần trước). Biển chính là đứm phá hỏng không gian nghệ thuật của anh bằng những cú bom mà theo Khoa là rất phản cảm. Đêm khuya, khi anh em tắt điện lên giường thẩm thơ thì Biển âm thầm rình cơ hội. Hễ Khoa đọc xong một câu, bên kia giường Biển nhanh như cắt thả ngay phát “bộp” rất nhịp nhàng. Biển tài ở chỗ nó căn khúc nào dấu phẩy thì sẽ thả rầm nhẹ hơn, khúc nào hết ý, tiếng rầm đanh hơn. Kết thúc bài thơ Biển còn tinh tế thả hẳn ba dấu chấm thành một tràng dài đầy ám ảnh. Tài hơn nữa là Biển không bao giờ cười khi hòa âm cho thơ Khoa. Ở Biển, người ta bắt gặp tâm hồn và tính cách của một nghệ sĩ luôn trăn trở, tâm huyết với nghề, dù đối với Khoa Biển chỉ là thằng nông dân chống mông vào nghệ thuật!

Năm ba lớp có kỳ thực tập. Khoa điên, tôi, Hải quắc và ba đứa con gái được biên chế vào một nhóm, cơ quan thực tập cách Hà Nội mười cây số. Thực tập thì anh em lạ gì, đi ngát ngát ghi chép ba thứ lằng

những rồi về làm bài báo cáo gửi chủ nhiệm. Hàng ngày mấy đứa lượn lờ một vòng quanh khắp cơ quan, xem có tìm ra được một tấm gương điển hình nào không để viết. Cơ quan có một em ngon thôi rồi, tên Nga. Chiều chiều Nga đóng bộ váy da lươn, áo sơ mi cột tay đi đi, về về gian nhà tập thể nằm trong khuôn viên cơ quan. Tôi đập vai Khoa “Ê, anh viết về con này đi. Nó ngon thế cơ mà?” Khoa ngó nó một lượt từ đầu đến chân rồi thở dài hiu hắt “Tầm của nó cao quá, tao không đủ tự tin”. Thật, tôi cũng thấy em Nga ở một đẳng cấp khác so với phần còn lại các gái ở cơ quan. Mặt Nga lạnh như băng không cảm xúc, đẹp một vẻ đẹp vừa kiêu sa vừa gợi tình, ba đứa tôi đều ưng.

Khoa thích em Nga lắm nhưng chỉ dám đứng từ xa vừa đái vừa run. Mỗi lần em nó đeo cái túi xách bé tí uồn ẻo đi qua là Khoa nhà ta thở dốc, mồ hôi lấm tấm rỉ trên trán. Tôi bảo, anh mong manh nhỉ. Khoa không nói gì, xé tờ giấy trong sổ thực tập biên ngay bài thơ. Chữ anh như rồng bay phượng múa, viết xong anh bảo mày thử xem hay không. Tôi bảo, người thật việc thật nó đi qua thơm phưng phức trước mũi không dám mở mồm, thơ ca giải quyết cái gì. Thế trong thơ anh gọi nó là gì, thiên sứ hả? Khoa bảo không, tao ví nó là cánh chuồn chuồn ớt mong manh trước gió vì liên tưởng đến quả váy da lươn mỏng mỏng của nó. Tôi phì cười bảo đúng là Khoa điên!

Một tối mùa hè đầy gió, đang bắn thuốc lào trước sân chợt phát hiện bóng một thằng đàn ông lúi nhanh như cắt vào phòng em Nga. Mắt Khoa kém nên không thấy, tôi véo tay bảo, “Có biến rồi, vào phòng xong đóng bít cửa thể kia thì xong rồi!”

Hải quắc và tôi thả dép cho Khoa giữ rồi nhẹ nhàng tiếp cận cửa sổ phòng em Nga. Cửa sổ bên trong dán giấy báo, chỉ hở mấy lỗ bé bằng ngón tay nên rất khó quan sát toàn cảnh. Trong ánh đèn mờ mờ, nói thật là chả thấy gì, chỉ đoán thằng kia đang ôm ấp cánh chuồn ớt của Khoa điên sau lớp ri đô mỏng. Hải quắc lùn nên không xem được, thi thoảng tôi phải quay ra update diễn biến.

“Làm gì rồi?” Hải quắc kéo áo hỏi.

“Đang cháo lười!” Tôi bốc phét.

Nghe xong Hải quắc chạy ra thông báo cho Khoa “Cháo lười rồi nhé” rồi lại chạy vào nghe tôi update tiếp.

“Đến đâu rồi?”

“Sờ đến vêu rồi!”

Hải quắc cà giật chạy ra sân ghé tai Khoa, “Vêu rồi, vêu rồi”. Tôi gắt “Chạy ra chạy vào làm cái gì thế? Bảo vệ đi tuần thấy được thì vỗ mồm”.

Hải quắc gãi tai “Thằng ôn Khoa, nó đang khóc hay sao ấy. Cho nó sáng mắt một thể, này thì cánh chuồn ót mong manh này... Mà tập trung đi, đến khúc nào rồi?” Tôi bảo bình tĩnh.

Hải quắc năm ấy 36 hay 37 tuổi chả rõ. Ngồi quán nước tán mấy em khóa dưới chúng toàn gọi chú, Hải chau mày “Chú gì, vớ vẩn”. Anh có điệu đi cà giạt, cà giạt như đồng hồ điện tử nên Nam tóc bạc đặt cho cái nhũ danh Hải quắc. Mặt nhàu rất đúng tuổi, nhưng phần còn lại bên dưới của anh giống đứa học sinh lớp 6. Hồi ấy Hải quắc có con Babetta đỏ, đi đâu chở tôi hay vênh mặt ra sau hỏi “Mày thấy xe anh nỏ ngon không, êm nhê?” tôi cười bảo ngon. Hải ưng lắm.

Quay lại diễn biến phòng em chuồn ót cảnh mỏng. Dưới ngọn đèn vàng, sau tấm ri đô bập bùng, tôi cố căng mắt nhưng chỉ thấy ảo ảo chịu không biết chúng nó đang làm gì. Được ông Hải quắc cứ xung xăng chạy đi chạy lại, chốc chốc lại rướn chân hỏi “Sao rồi? Xung trận chưa?”, nên càng cuống, định thò ngón tay xé luôn mảnh báo bên dưới cho ông ấy soi đỡ hơi lắm nhưng sợ lộ nên thôi.

“Hình như... sắp rồi!”

“Hình như là sao? Mày thấy rõ lại còn phải đoán?”

Thấy ông kênh xoắn quá, chém bừa.

“Rồi nhé, đang triển!”

Chỉ chờ có thế, Hải quắc chạy ra bắn vào tai Khoa điên.

Đang ghé tai thăm xem liệu có âm thanh lạ nào phát ra không, vì nhìn mãi chả tưởng tượng được gì, thì nghe cái “bụp” ở ngay cửa sổ. Một hòn đá rơi xuống dưới chân tôi. Hoảng quá Hải quắc cong đít chạy trước, tôi rẽ hướng khác chạy sau.

10 phút sau thấy không có gì âm ỉ, tôi lủi theo lối tắt qua mấy góc xà cừ mò về phòng. Về đến nơi thấy Hải quắc đang chửi Khoa xoi xoi. Tôi hỏi gì đấy? Hải lừ lừ bảo.

“Thằng điên này ném đá này! Làm bố mày tưởng ai, chạy tụt cả quần!”

Hóa ra tác giả viên đá ấy là Khoa. Tôi hỏi anh ném làm cái gì thế? Khoa đi đi, lại lại giữa phòng, bảo “Thích thế!”. Á à, nhẽ nào chàng ghen với thằng bò của chuồn chuồn ót cảnh mỏng? Mà kể cũng phải, tôi an ủi anh “Thôi anh ạ, tình nó phũ thế đấy! Tôi thì thơ thơ thần thần lãng mạn, nó thì chả coi ra mẹ gì”. Khoa âm ừ hỏi lại, “Nhưng anh hỏi thật là chúng làm gì chưa?”. Tôi thương anh quá, nhe răng cười, “Thì em có thấy gì đâu, nhưng một giai một gái trong đêm hôm khuya khoắt, theo

anh thì làm gì là hợp lý nhất?”. Khoa im lặng không nói thêm câu nào. Kể từ đó anh thôi làm thơ về chuồn chuồn ớt cánh mỏng.

Kết thúc kỳ thực tập, tôi lấy cái truyện ngắn từng in báo nọ, còn Khoa biên bài thơ khi gió gì đó đưa cho thầy chủ nhiệm. Chẳng thấy thầy ý kiến gì, nên tôi yên tâm kỳ thực tập đã thành công rực rỡ.

Có thể nói nhanh cho vuông, khái quát về sinh viên thế hệ ấy chỉ cần mấy từ thôi: Đó là thế hệ ồm đỏi về thể chất và bế tắc về tinh thần. Hệ quả là sinh ra những đứa dở ông, dở thằng, điên điên, khùng khùng đúng kiểu dị nhân nhưng không biết tôi dị. Một thế hệ mà lý tưởng lớn nhất là cuối tháng con mụ bán cơm rang vỏ, mông như cái lồng bàn đừng đòi tiền nợ tháng trước, còn hoài bão phi thường nhất là đầu tháng ở quê gửi cho vài yến gạo xấu, mấy cân lạc nhân, ảm hơn nữa là cân cá khô ăn dần những lúc hết sạch tiền.

Có lẽ vì thế mà bộ Giáo dục khi ấy đã có một quyết định rất thông minh và đầy tính nhân văn, là không phát động chiến dịch kiểu *Mùa hè xanh tình nguyện* như bây giờ. Các con giới sáng nhin đỏi, chập chững leo lên tầng 4 giảng đường có đứa còn tụt huyết áp sức đâu mà giúp dân lợp nhà, đào ao và đóng gạch.

Thay cho Mùa hè xanh tình nguyện, anh em ký túc Mễ Trì phát động chiến dịch “*Ngủ vì ngày mai lập nghiệp*”. Tức là ngủ một mạch từ đêm hôm qua đến gần trưa hôm sau, kim đồng hồ chỉ 11 giờ tức tắc xuống bể nước oánh răng, rửa mặt rồi xỏ tay túi quần đi ăn cơm luôn. Phong trào này được nhân rộng khắp các khu nội trú như Kiến trúc, Ngoại ngữ, Bách khoa, Xây dựng và Thủy Lợi, vì nó rất thiết thực: vừa đỡ tốn calo vừa không mất tiền ăn sáng.

Giữa bối cảnh chạy ăn từng bữa toát mồ hôi thì vẫn có một nhu cầu không thể cưỡng lại được, đó là yêu. Thời đó chưa có facebook nên cách tương tác phổ biến của anh em nhà C1 với chị em C2 là đứng trên ban công hú hét. Chỉ cần một đứa xuýt xoa, “Ôi chúng mày ơi, con Lan khoa Sinh này!” thì ngay lập tức cả đám nhao ra chỉ trỏ, bình luận. “Dạo này độn ngực hay sao ấy thế?”, rồi hét tên em Lan “Lan ơi, Địch của em đây nè!”, “Trời ơi, Lan đi đâu mà đáng điệu khoan thai vội vã thế em?”, “Lan ơi, thằng Hùng còi nó đã làm gì em chưa?”

Đáp lại thịnh tình của anh em, dưới sân Lan vẫn mãi miết cầm cổ đi, kê gạch đá đang rào rào ném xuống, tuyệt đối không like hay comment lại quả. Trong mắt các em C2, hình ảnh anh em nội trú C1 rất giống mấy thằng hay lờn vờn trong khuôn viên bệnh viện thần kinh Trâu Quỳ, vì thế gái nội trú rất ít em yêu giai nội trú. Đối tượng của các nàng phải là những anh ở ngoài, tốt nhất là có Đờ Rim, bét ra cũng phải Cub 81 kim

vàng giọt lệ. Còn cái ngừ mùa hè mặc quần đùi Thái, cưỡi xe đẹp ghê Viha, mùa đông thì đóng bộ vét sida sắc mùi hàng thùng mua 7 chục một bộ dưới chợ Kim Liên thì lượn đi cho nước nó trong, em không tính tiền.

Nhưng cái gì cũng có ngoại lệ, tình yêu lãng mạn của Giang say với em Oanh là một trong những ngoại lệ đó.

Giang say tên thật là gì Giang quên mất rồi, chỉ biết anh quê đất lửa Quảng Trị. Hồi mới vào có đứa hỏi anh học năm mấy? Vừa gãi mông, anh vừa bảo “Tau chỉ nhớ là tau học khoa Triết, còn éo biết năm mấy”. Sau này mới biết cứ lên được 2 năm anh lại thụt xuống 1, đúp lên bờ xuống ruộng đến nỗi có lần thi học phần, anh làu bầu “Hình như cái đề ni tau gặp mấy lần rồi”. Cứ rệu say là anh lăn quay ra ngủ mặc kệ trời đất. Có hôm tỉnh dậy giữa trưa, anh cắm mặt vào góc phòng, vén quả quần đùi Thái lên đái tồ tồ vào cái xô nhựa vẫn để điều cày vì nghĩ nhà vệ sinh.

Giang say rất ưng em Oanh khoa Tâm lý. Em Oanh trông khá mặn, dáng dấp cao ráo, cũng ra vắn đề phét, mỗi tội cận lòi. Mỗi lần đứng gãi ghê bên cửa sổ tầng hai, thấy Oanh đi dưới sân, Giang say lập tức thụt ngay vào trong, đoạn dặn đàn em, “Tụi bây đừng trêu nha! Tau đang tán hán đó!”. Anh em hỏi tình hình tán đến mô rồi? Chui được vào ri đồ chưa? Giang say buồn bã lắc đầu bảo “Đụ mạ, có khi phải nhờ Khoa điện biên cho bài thơ mới được! Tán mãi không ăn thua!”

Nói về cái sự yêu của Giang say thì cũng lắm công phu. Anh có biệt tài gần như duy nhất là búng muối. Những tối mùa hè ẩm ướt, cỏ trần, bận mỗi quả quần đùi Thái màu cam, anh ngồi trầm ngâm như một nhà triết học chân chính cho muối bu kín mít. Căn đứng 18 phút 76 giây, anh cất vó một mẻ bằng cách nhẹ nhàng búng lần lượt từng con muối căng mọng máu. Kỹ năng săn muối của anh có nhẽ đạt đến mức thượng thừa. Anh chia sẻ, chỉ nhè phần đầu búng khế, con muối sẽ lăn quay ra giẫy giẫy rồi chết, một cái chết bí trắng vì ngay sau đó anh sẽ vuột xác muối lên tường – chỗ anh nằm – thành chữ “forev-er Oanh” bằng máu trông rất kinh. Những hôm săn được nhiều muối, thậm chí anh còn vẽ thêm cành hoa bên cạnh cho tăng phần diễm lệ.

Trong phòng Giang không thân với ai. Thi thoảng anh mò về phòng với cóc rệu, vài quả dưa chuột, bữa thì quả cóc xanh rồi trái chiếu ngồi uống một mình. Anh bảo chính ra những thằng có tâm hồn nghệ sĩ là những thằng cô đơn, nghệ sĩ càng lớn càng thấy cô đơn. Xong ngồi phân loại ba hạng uống rệu. Theo anh, loại thứ nhất là tiên tử, tức là uống say thì nói lời hay ý đẹp. Loại hai là cầu tử, uống say chửi càn, quậy phá như chó dại. Loại ba là ỉn tử, uống vào nằm ngủ thẳng cẳng như

lợn.

Thuật ngồi cạnh thò mồm vào, “Loại cuối cùng là tiểu tử, loại này uống vào đái tồ tồ vào xô thuốc lào phải không anh Giang?” Đang nhả hứng, nghe Thuật chột hạ, Giang cắn miếng dưa chuột cái rộp rồi trịnh trọng chửi “Đụ mạ mi nha!”

Quay lại chuyện tình của Giang. Em Oanh có lẽ không ưng anh lắm nên hay trốn. Khi trốn lên thư viện học, khi bỏ sang phòng khác chơi. Bữa đấy sinh nhật em Oanh. Giang say nhờ Khoa điền biên cho bài thơ đất cạp quần, thề không tỏ tình được quyết không về. Anh em râm ran khích lệ, nói anh không thề nào làm hổ danh trai khoa Triết được. Biển chúc anh sớm chui được vào ri đô hú hí để đàn em có thêm động lực theo sau học hỏi. Ra đến cửa phòng, Bảo Nam Định còn dí điều thuốc hút dở vào mồm anh, bảo, “Bác rít hơi lấy lộc của em cho nó đỏ”. Anh kéo hân ba hơi, má tóp lại một cách rất oanh liệt.

Từ tầng hai xuống đến bể nước Giang say không quên thò đầu xuống bể rồi hất ngược một phát, xong lấy tay cào cào bỏ làm 2 luống. Nhìn đằng sau nom như chim sẻ gặp mưa. Bước chân khoan thai đỉnh đặc, thơ đất cạp quần, tay ôm khư khư bông hồng trong lòng ra chiều nâng niu mọi nhẽ, anh đứng là lãng tử khoa Triết học lừng danh không cần bàn cãi.

Giang đi rồi, anh em mới bắt đầu dự đoán những kịch bản có thể xảy ra. Nhưng tất nhiên không ai đoán trúng, vì với cái tính âm ớ chả biết đâu mà lần của anh, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

10 giờ đêm. Đang ăn bánh mỳ kẹp thịt ngay gốc cây, bỗng nghe cái huých ngay gần đấy. Có tiếng con gái kêu ré lên thất thanh. Những bước chân rầm rập. Có biển rồi! Nghe lao nhao “Đưa đi viện đi!”, “Còn thở, còn thở!” Đám đông xúm dân lại ở khoảng sân sau dãy C2. Chạy ngay lại, trong ánh sáng mờ thấy một thằng trông quen quen đang nhăn nhó ôm lấy chân, một đứa nắn nắn ống đồng rồi lầm bầm “Gãy rồi!”. Lại gần chút nữa thì ngã ngửa người khi nhận ra thằng gãy chân là lãng tử Giang say nhà tôi.

- Sao? Sao thế anh Giang?
- Ông ấy nhảy trên gác 2 xuống. Chắc là phê rượu!
- Say à? Say quá trượt chân ngã à?
- Thôi hỏi gì lắm, lấy xe đạp chở nó ra viện đi!

Mấy thằng hò nhau khiêng Giang lên xe chở thẳng ra viện Xây dựng gần đấy. Vũ nhảy cong đít chạy sau, hỏi.

– Thằng nào xô anh ngã à? Anh đọc tên nó ra, em san phẳng phòng nó luôn!

Một em thuộc biên chế phòng em Oanh cũng chân đất chạy theo, bảo.

– Không phải đâu ạ! Anh ấy tự... nhảy!

Anh em dù đang lo nhưng nghe xong không thằng nào nhìn được cười.

Vào viện, chụp chiếu xong cả hội nhận được kết luận gãy xương chân. May chưa gãy hẳn. Bó bột xong, đợi quan khách châu rìa về thăm, chỉ còn lại anh em thân cận, anh kể sự tình. Thì ra tan cuộc sinh nhật em Oanh, anh kéo nàng ra ban công phía sau tặng hoa và bày tỏ hết tâm sự. Em Oanh chối đây đây bảo anh say rồi, anh về đi! Điên lên anh dọa, nếu từ chối anh sẽ nhảy xuống đất cho em xem.

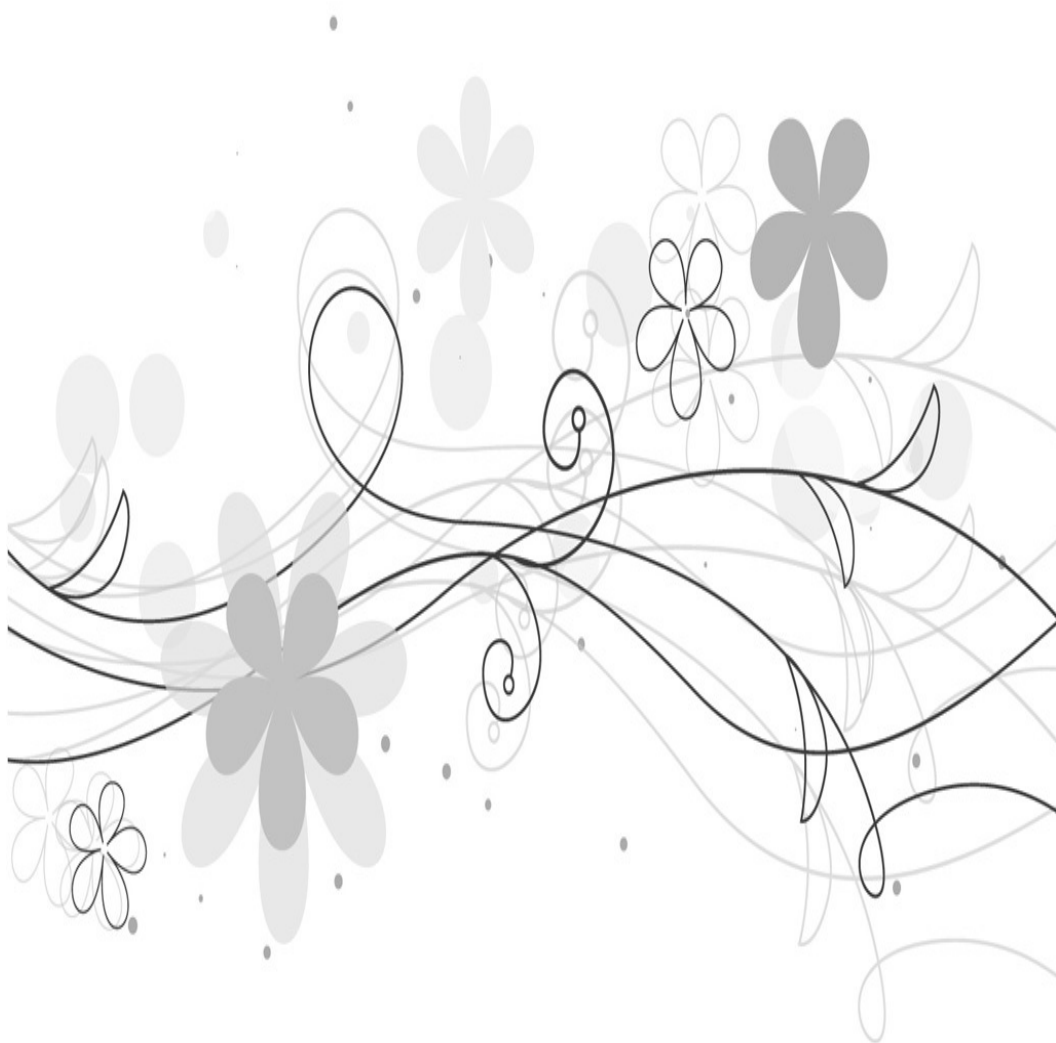
Anh em nghe đến đây, có đùa hỏi “Thế anh nhảy thật luôn à? Sao... ngu thế?” Giang khề khà bảo.

– Tau nhìn thấy đồng cát nhỏ nhỏ dưới đất rồi, tính nhảy vào giữa đồng cát dọa nó chơi, đeo ngờ vương khuỷu tay, rớt sang một bên! Đen chi đen thôi rồi đó!

Anh nằm viện ba ngày ròng vì tiện thể nằm viện, bác sĩ đọc thêm cho anh hai bệnh nữa cho nốt nằm một thể, đó là trĩ ngoại và viêm chân răng. Nghe bảo khi lấy cao răng, anh khạc ra một chén con chát gì đó trông như gôm Bát Tràng. Anh em đùa rằng đó chính là tinh chất được anh cô luyện từ quá trình bắn thuốc lào trong suốt mấy năm ở lò Mễ Trì chẳng?

Ba ngày sau anh xuất viện. Kể từ đó không thấy hình ảnh anh ngồi trầm tư như một nhà triết học chân chính búng muối vẽ lên tường nữa. Nghe bảo anh chuyển ra ngoài để quyết tâm cai rượu và quên đi mối tình đã từng khiến anh gãy cả chân và mất toi mấy trăm viện phí.

Những chuyện bựa bựa, vui vui thời sinh viên còn rất dài. Tôi sẽ trở lại đề tài này vào một dịp khác, hoặc ở cuốn sách tiếp theo.

Ý kiến độc giả

1. Một khi đã bước chân vào thế giới truyện của Song Hà thì không dứt ra được. Ngôn ngữ đơn giản đến bình dị, dòng cảm xúc cứ đan xen vắn vít và tuôn trào. Truyện như một thế giới vừa thực vừa huyền ảo, làm cho người đọc trải nghiệm rất nhiều cung bậc của cảm xúc. Vừa bi vừa hài, đầy hi vọng ảm ố nhưng cũng thật chua cay. Mỗi ngày một cảm xúc là những gì đọng lại qua từng trang viết. Như một chất dopamine gây nghiện... khơi dậy và đánh thức những giá trị nhân văn sâu sắc đầy nhân bản là những gì truyện của Song Hà mang lại. (Điệp Đòla)

2. Văn của Song Hà, cái ngạo nghễ bước từ chính tính cách đi vào trang sách, có cái chí khí của đấng nam tử đầu đội trời chân đạp đất nhưng vẫn đau đăm niềm đời, giọng văn “đời”, và rất “thời” và có đôi chút chua đắng... Những trang viết người đọc cảm nhận được cái “tình” cái “tâm” của một tính cách đa chiều. (Thu Trang Tran)

3. Vô tình đọc được mẫu truyện ngắn trên face-book của Song Hà để rồi từ lúc đó tôi phát hiện ra mình mong chờ những tác phẩm tiếp theo được ra đời, mình muốn “bơi” trong từng dòng chữ, từng cảm xúc của tác giả. Những tác phẩm của Song Hà như chính con người anh vậy: mộc mạc, nhẹ nhàng nhưng đôi khi cay đắng, chua ngoa. Nó tượng trưng cho một tâm hồn nhạy cảm, một khuôn mặt có nụ cười nhẹ nhàng và một nỗi buồn lặn sâu trong đôi mắt. Nhờ những tác phẩm của Song Hà, vợ chồng tôi phát hiện thêm những điểm tương đồng trong tâm hồn nhau (cả 2 giờ trở thành “fan ruột” của anh). Cảm ơn anh rất nhiều. (Chau Truong My)

4. Đọc Song Hà như uống một chén trà đặc, nhiều khi đắng chát đến phát nhăn mặt. Nhưng dư vị nó để lại sau đó thì thật ngấm và thấm. Ngòn ngọt, nồng nồng mà man mác băng khuâng.... Ai nhìn vào cũng thấy có một chút hình bóng mình chập chờn trong lòng chén. (Mây Vắn Xanh).

5. Yêu văn của Song Hà vì gặp lại đâu đó quá khứ của mình đã từng trải qua, một tuổi trẻ đầy hoài bão và đầy nhiệt huyết, một thời mà Đại Học và mảnh đất thủ đô như một miền đất hứa rồi vỡ oà với những cảm xúc rất thật rất đời, mỗi khi nghĩ lại thấy sống mũi cay cay. Chua đấy

chất đây nhưng nó là hiện thực mà chỉ gặp được ở văn Song Hà, cảm giác như ta đang lạc vào một thế giới ảo nhưng vẫn chạm vào được tận sâu trong tâm khảm rất thật của mỗi con người. Không thể dứt ra được vì như thể ta đang đọc từng trang nhật ký ghi lại quá khứ cuộc đời mình (July Nguyen)

6. Song Hà viết truyện mà người đọc như thấy mình là nhân vật trong truyện. Vừa thật lại vừa hư cấu thế nhưng độc giả lại háo hức mong đợi một cái kết. Cách viết vừa dùng lối văn kèm lối nói nhưng không làm người đọc nhàm chán mà gây kích thích, phù hợp với mọi đối tượng già, trẻ, công nhân, sinh viên... Có những chuyện mang tính nhân văn cao mà làm người đọc rơi nước mắt, nhưng cũng có nhiều chuyện mang tính tả thực châm biếm mang tiếng cười đau xót. Văn Song Hà là đời, là cuộc sống thực tế của xã hội. (Hoan Tran)

7. Cả mình và anh xã đều yêu thích Song Hà, vì đều là thế hệ 8x nên cảm thấy những câu truyện của anh ấy rất gần gũi, đời thường. Và như cảm nhận thấy mình ở đâu đó trong những tác phẩm. Thích nhất là những tác phẩm lấy bối cảnh ở thời bao cấp hoặc cuộc sống sinh viên những năm 90. Cảm giác như sống lại một thời tuy khốn khó nhưng đầy ắp tình cảm chứa chan, những chuyện vui buồn, mộc mạc và giản dị. Lối viết từng từng rất đời, mang mọi màu sắc góc cạnh của cuộc sống khiến những câu truyện của anh có một sức hút kỳ lạ không thể diễn tả được. Mong ngóng tác phẩm mới của anh lắm Song Hà - Người gọi tên ký ức. (Việt Nguyễn)

8. Những trang văn của Song Hà đưa người đọc đến với thật nhiều cung bậc xúc cảm. Có những nụ cười hóm hỉnh, sảng khoái, có những nỗi buồn băng khuâng, có những tiếng thở dài, và có cả những nỗi ngậm ngùi hoài niệm. Ở mỗi trang văn của anh, người đọc vừa thấy bóng dáng tác giả, vừa nhận ra được những gì rất quen thuộc của những người sống quanh ta, vừa thấp thoáng nhận ra được chính mình. Gần gũi và mới lạ. Hóm hỉnh và sâu cay. Tưởng như lạnh lùng mà ấm áp tình người. Quen thuộc nhưng đầy bất ngờ... Không thể diễn tả hết được những gì anh mang lại cho độc giả trong từng trang viết... (Bạch Dương Vũ)

9. Một chút tung tung, cộng 1 chút điều ngoa, cộng 1 chút bựa nhưng rất đời, rất duyên đó chính là Song Hà. (Ly le Ngọc)

10. Cái hay của Song Hà ở mỗi câu chuyện là phân kết rất nhân văn. Người đọc nhìn vào đó mà học hỏi, mà sống sao cho tử tế với đời, với người. (Nguyễn Duy Tung Nguyễn)

11. Có lẽ Song Hà sinh ra nơi mảnh đất miền Trung đầy nắng đầy gió nên văn của anh vô cùng phóng khoáng và đầy chất thơ nhưng lại rất "đời". Bởi vậy nó rất dễ đi vào lòng người. Tôi yêu văn Song Hà! (Lê Khắc Chân Thủy).

12. Vô tình đọc đc Boy Gias ở đâu đó, tìm rồi đọc trên face, trên blog... Đọc miết. Ngôn ngữ rất đời thường, thâm thúy, sâu xa đến cay độc. Mình đọc như thấy mình trong đó, lắm lúc rung mình nổi gai ốc vì thấy giống quá (Hùng Phạm)

13. Giọng văn của Song Hà khi tôi đọc không lẫn vào đâu được vì những cảm xúc hư hư thật thật . vui mà lại buồn . nó trần trụi mà tinh tế ,những câu từ ngạo nghễ nhưng đầy tâm sự khiến người đọc vừa cười ở khoé môi nhưng lại cay nơi khoé mắt (Diễm Phương Đình)

14. Cốt truyện và nhân vật trong những tác phẩm của Song Hà rất giản dị và gần gũi khiến người đọc có cảm giác như đã bắt gặp đâu đó trong cs thường ngày. Song điều đặc biệt là ở chỗ anh đã biến những điều tưởng chừng cũ kĩ, k có gì để kể ấy thành những câu chuyện đặc sắc, sống động mà mỗi câu chuyện là một trải nghiệm thú vị và mới mẻ. Có được điều đó có lẽ nhờ vào tài kể chuyện rất "duyên" vô cùng cuốn hút, hài hước, hóm hỉnh cộng với việc đưa ngôn từ là lời ăn tiếng nói hàng ngày vào trong tác phẩm một cách rất tự nhiên nhưng đặc địa. Chính vì thế người đọc có cảm giác như đang sống trong tác phẩm để cùng với nhân vật trải nghiệm nhiều cung bậc cảm xúc: vui, buồn, đau

khô, ân hận, day dứt.....Và cũng chính vì lẽ đó hình như ai đọc tác phẩm của anh đều ít nhiều tìm thấy chính mình trong đó. Sức hấp dẫn, sự cuốn hút ấy đã khiến tác phẩm của SH chạm được trái tim rất nhiều người. Rất đòi mà cũng rất tình! (Chu Hồng Vân)

15. Văn của Song Hà có cái hài hước, suồng sã, bỗ bã nhưng đằng sau đó là cái nhìn rất đời, rất thực trước cuộc sống, không trau chuốt, hoa mỹ nhưng lại có sức hút lạ kì. Giọng văn ở đây là của một người đàn ông từng trải, tưởng như cái gì anh cũng biết, cũng hiểu, cũng sành sỏi. Nhưng điều khiến tôi cảm phục nhất đó là tình yêu dành cho cô con gái bé nhỏ - bé Sóc. Tình phụ tử. Thật đẹp. Thật vĩ đại. (Lê Thu Hiền)

16. Đọc Song Hà vừa thấy vui, vừa thấy buồn. Những nhân vật của Song Hà như Huy, như “tôi” trong Ký Sự Đòi Nợ phản ánh một phần cuộc sống tinh thần ngột ngạt, bế tắc của một thế hệ thanh niên chưa tìm được hướng đi cho mình. Nhưng anh mang họ đến với người đọc bằng một giọng văn hài hước, châm biếm, đôi khi tả thực một cách trần trụi với những thô ngữ địa phương không lẫn vào đâu được. Viết tản văn, anh có những câu làm nhiều thế hệ khác khoải vì gợi nhớ. Ví dụ: “Bụng bắt đầu còn cào đói. Chưa dám xuống nhà lục mỳ tôm, vì nhớ hết lại sốt thêm vài độ thì nguy.” (trích từ “Sốt”). (Lily ST)

17. Đọc tác phẩm của Song Hà ta nhận thấy truyện ngắn cũng hay, chuyện dài cũng hay, càng đọc càng nghiền. Vì sao nghiền, vì văn trắng sẽ viết điều dễ nhận thấy đầu tiên đó là giọng văn hài hước châm biếm quá là chua, mổ xẻ nội tâm nhân vật sâu sát và bóc mẽ con người ta quá phũ phàng nhưng chính xác làm cho người đọc cảm thấy rất khoái vì những cái xấu, cái hư, cái đều dẫu sâu trong từng con người bị tác giả phanh phui ra. Lí do gây nghiền thứ hai là tác giả có có sự nhạy cảm thiên phú cộng với khả năng dùng từ rất đắt và chính xác đến mức không có đối thủ như thể thể hiện là người viết được đào tạo qua trường lớp bài bản và tài năng bẩm sinh. Lí do gây nghiền thứ ba là các bài viết của tg rất đa dạng, gần như đề tài nào cũng có đủ sự trải đời và kinh nghiệm ví dụ như khi viết về anh thanh niên đa cấp cứ hiểu tuột như tg là anh đa cấp thật, hay khi viết về ả gái điếm ngôn từ cứ y như gái điếm làm nghề đã được năm năm, rồi đến cặp đôi ngoại tình

cũng thế, nói chung là thật đến phũ phàng. Còn những nhân vật thật như Li, như Ex, như Huyền thì khỏi phải nói, diễn tả nội tâm từng người quá chi tiết cứ y như là đi dép trong bụng người ta, tôi là tôi khoái nhất những đoạn tg nói những cái dối trá đều giả của em Huyền, rồi đến sự dí dỏm thông minh của em Li, nhưng mình ko thích nhân vật ex lắm, nếu mình là ts mình yêu em Li Ồn hơn (đây là ý kiến riêng của mình thôi, có thể vì ex xinh hơn, vì mình chưa gặp người thật) v.v. Lí do gây nghiện thứ tư là tg này mình có thể trò chuyện tâm sự, xem ảnh miễn phí hằng ngày chứ không như Nam Cao hay Vũ Trọng Phụng,. Lí do thứ năm là cho đọc chùa thoải mái, cái này mình chưa ưng lắm vì như thế tội cho tg quá. Và còn nhiều lí do gây nghiện nữa nhưng hôm sau biên tiếp chứ mỗi tay quá. Như thế mới hiểu cho Ts biên cho ta đọc mỗi tay mỗi óc đến mức nào Thư Nguyễn).

18. Đọc ký sự đòi nợ của Song Hà thì hầu như trai làng thế hệ 7x đòi cuối ai cũng thấy bóng dáng mình trong đó vừa thật vừa thơ và cũng rất đòi thường dễ đọc (Nguyễn Ân)

19. Em đã theo chân anh từ truyện dài online đầu tiên, đó là “Tôi đi tán gái” trên diễn đàn Dân Hương Sơn, đến nay cũng đã được 5 - 6 năm có lẽ. Ấn tượng khi mới đọc văn anh là sững sốt, tự hỏi không biết ở đâu ra thứ văn phong “chết người” này? Ngày đó anh làm điên đảo bọn trẻ với lối viết lạ lùng, sống động, hóm và duyên đến kinh ngạc. Cái tài của anh là lạ hóa những thứ hết sức bình thường, những thứ mà hàng ngày vẫn diễn ra nhưng không mấy ai để ý. Trong lối kể chuyện tưởng như tung tung, ngang ngang, bỗ bã, thậm chí suồng sã ấy, nhiều khi lại bắt gặp những câu văn hết sức tinh tế và sắc sảo.

Rất hiếm ai làm được như Song Hà, anh có thể dẫn dắt cảm xúc người đọc đi từ trạng thái này sang trạng thái khác chỉ bằng vài con chữ. Đó là lối hành văn ngẫu hứng, đùa đùa, thật thật như đùa giỡn người đọc rồi bất ngờ tung ra cái kết sắc lẹm làm thay đổi hoàn toàn mọi suy diễn và phán đoán trước đó.

Viết văn đối với Song Hà như ảo thuật gia chơi với chiếc khăn, có thể nói anh là phù thủy của 24 chữ cái và là một hiện tượng trong văn đàn đương đại - đặc biệt ở mảng online có lẽ Song Hà không có đối thủ.
(Thịnh Helios)

20. Đọc truyện về tình yêu của anh thấy rất gần gũi. Anh viết truyện của anh nhưng có lẽ ai đọc cũng thấy 1 phần hoặc nhiều phần của mình trong đó. Đặc biệt là cái cách viết thật thà: như chuyện yêu nhau, hôn nhau, hẹn hò buổi tối dứt khoát là phải bóp vú hoặc làm tí cho đỡ vật (Nguyễn Thế Vinh)

21. Giữa cuộc sống bon chen đời thường. Cần có những nụ cười nhếch mép, cần 1 tiếng cười sảng khoái, cần 1 chút im lặng để chiêm nghiệm giữa muôn vàn bộn bề cuộc sống. Văn của trắng sẽ giống như giữa 1 bãi cát trắng trải dài nổi lên 1 viên ngọc sáng lấp lánh để mọi người soi mình, thấy hình ảnh đâu đó của mình trong đó. Thank cuộc đời đã mang anh đến (Van Duong Nguyen)

22. Khi đọc truyện của anh em thấy có đôi chút nào đó giống mình và nhiều ng khác ắt hẳn cũng thấy mình trong đó. Văn anh sử dụng một mạch mang một phong cách riêng có lẽ chính vì cách sử dụng ngôn ngữ giữa đời thường đó lại cuốn hút được nhiều đọc giả. Và nó hợp với mọi lứa tuổi. (Minh Tâm Nguyễn)

23. Đọc văn của SH tôi cảm nhận nó có nét gì đó khá tương đồng với dòng văn học hiện thực phê phán thời các cụ Nguyễn Công Hoan, Ngô Tất Tố... Nó kh-iến cho người đọc có thể cảm nhận được cái mùi thum thum của xã hội hỗn loạn này. (Nguyễn Thiện Khiết)

24. Thú vị, gần gũi, đầy hài hước nhưng rất sâu sắc. Thích cách dẫn dắt tự nhiên y như ngoài đời của anh. Dễ gần ở mọi tình huống, mọi nhân vật. Có những điều khi đọc trong văn của anh chính là những điều đã và đang đọc ở ngoài đời. (Thu Thảo)

25. Cho em tóm lại một câu là sách của Song Hà xuất bản đã làm sống lại văn hoá đọc của lớp trẻ thời @ đang ngày càng mai một, nó vừa hài vừa thật, ngôn ngữ rất đời thường nên cũng dễ đọc, dễ nhớ (Nguyễn Ân)

26. Vì điều kiện mạng mẽo và hiện tại đang ở ẩn(nói cách khác là ru rú ở nhà) nên em không vào được blog của tráng sĩ để đọc truyện nên em sẽ lại hóng sách của SH. Chưa đọc nên không biết cảm xúc nó thế nào. Hai tập vừa mua thì phải đọc dè xèn sợ đọc hết rồi không lấy đâu ra đọc được nữa(hiện tại phải nhâm nhi tập 2 từ từ). Đọc xong tập 1 mà cứ bị buồn. Giọng văn hài hước, bất cần, băng quơ mà có gì đó đáng trong lòng. Bắt đầu và diễn biến truyện tự nhiên, buồn cười. Chúi mũi vào sách mà cười nhưng cứ kết thúc là lại thấy buồn không tả nổi. Giống như một kẻ đầy những vết cắt trong lòng mang vỏ bọc vô tư, bất cần đời. (Phuong Thi Trieu)

27. Những tình cảm rất thật đời thường ai cũng có được viết ra không giấu giếm.

Vì vậy tác phẩm của Song Hà lôi cuốn được bạn đọc, nhất là giới trẻ và trung niên - rất khát khao sự thật, khát khao bộc lộ. Đọc Song Hà, ta nhanh chóng thấy được tâm sự của một bộ phận giới trẻ và trung niên đang đau đầu trước những lựa chọn cho lối rẽ cuộc đời.

Ân sau những dung dị đời thường có chút bóp chát, thẳng thừng, hích toẹt mà ta thấy rõ trong trang viết, ta vẫn thấy một Song Hà ý nhị, tinh tế, sâu sắc, muốn dẫn dắt người đọc hướng đến những tình cảm trong sáng, cao đẹp. Anh rất thật trên những dòng chữ của mình.

Đọc Song Hà còn cho ta thấy những chiêm ngôn, những triết lý rất tưởng như đơn giản, bông đùa nhưng lại rất đau đớn thuyết phục.

Cũng qua tác phẩm của Song Hà, chúng ta có thể hiểu biết nhiều hơn về vùng đất, con người, văn hóa, cuộc sống vốn đã rất nổi tiếng: Hà Tĩnh. Cảm ơn Song Hà vì những điều trên và cả những điều thú vị khác nữa trong tác phẩm của anh mà tôi muốn cùng các bạn đọc khác nữa cùng khám phá. (Nhuhoa Tran)

28. Mới dc biết facebook và và status ngắn của bác trước Tết nhưng đã có thiện cảm và luôn cập nhật. Sẽ kiếm truyện để đọc nữa và khả năng sẽ mua sách của bác về nhâm nhi với cà phê để biết “cuộc sống nói gì”. (Hoàng Đức Độ)

29. Bằng sự cảm nhận tinh tế của một tấm lòng biết chia sẻ, sâu sắc và đầy tính nhân văn, lối viết đắt đến từng câu chữ, văn Anh hấp dẫn chúng tôi bởi cách viết tung tung, đời thực làm chúng tôi cứ phải phì cười, sau đó lại lặng người đi mà nghĩ ngợi, sao mà tình cảm đến thế, sâu sắc và buồn đến thế. Đúng là một cây viết có tài, có duyên không trộn lẫn vào đâu được. Tình cờ vào Facebook của Anh cách đây 3 tháng, tôi đã có thói quen vào Trang viết của Anh mỗi khi có tâm trạng, mỗi khi buồn, bởi đây đúng là một cõi Bình yên.(Tran Thi Thu Ha)

30. Lần đầu tiên tôi đến với Song Hà là từ chuyện Ngoại tình. Đó là 1 vấn đề muôn năm cũ nhưng lại luôn luôn mới, qua giọng văn của Song Hà lại càng mới mẻ, thú vị.

Dần dần tôi tìm đọc mọi tác phẩm của anh. Hết cười ngặt nghẽo với “Em mây”, các bựa nhân ktx... lại buồn ngủi với Ex, Ly và ko khỏi tức giận với Huyền. Lại thấy thương cho những Nhâm, Thủy... tuy nhạt mờ nhưng thật sống động, điển hình của những nàng thôn nữ Việt Nam, dẫu có học hành văn ko thể thoát ra được khỏi lối tư duy chật hẹp để biết được tình yêu thật sự là gì. Đàn ông thường cười trong khi nước mắt lại chỉ muốn rơi. Tôi thương phụ nữ vì họ hay khóc và thương đàn ông vì họ ko khóc được. (Mây Loãng Quảng)

31. Ứng nhật la cach bac phac hoa nhân vật, tư dung mao, hanh vi den dien bien tam li. Doc la thay ngay nhưng con người như vậy đang sống xung quanh và co ca mình trong đó. Lối viết di dóm, hai hước co chut tuc nhưng rất nhân văn. Cười ngoác mồm xong lại thấy chat chat, măn măn... Rất Đòi và rất Thúc (Phạm Khoa)

32. Viết về đề tài sinh viên thì đã có rất nhiều người viết, nhưng sau khi đọc “Những chuyện XiZ thời sinh viên của Song Hà, chúng tôi những người thuộc thế hệ 7x mới thực sự tìm thấy mình trong đó. Một thời đói khổ, túng thiếu nhưng lãng mạn và rất nhiều kỷ niệm; qua ngòi bút Song Hà tất cả bỗng trở nên sinh động, tươi mới như đang diễn ra trước mắt. Đó là nhờ tài kể chuyện hài hước, hóm hỉnh và khả năng quan sát rất tinh tế của tác giả. Luôn đón chờ những tác phẩm mới của anh! (Thắng Mềm – thành viên Ô tô Fun)

33. Cảm ơn Song Hà, một tài năng văn chương cõi mạng. Ai đã 1 lần đọc văn lão, như nào được thông, cảm nhận thấy đời nhẹ như cái lông bay chấp chới. Một bậc thầy ngôn từ, câu chữ nhẹ nhàng, lối hành văn dí dỏm, dễ hiểu, thấm đẫm tính nhân bản. Những chuyện hắc kê rất đời thường, rất tình và bất thành linh cuốn hút. Một cô em họ bảo với tôi, rất lười đọc, nhưng kể từ khi tiếp cận văn Song Hà thì em ấy có thêm niềm tin bầu vú, ngày đêm hưởng lạc không quên gõ gạc thăm văn, khơi gợi văn hoá đọc, và nhận thấy giá trị thần thánh của văn chương trong cuộc mưu sinh buồn thúng bán mẹt...

Cảm ơn Song Hà, một người thầy đã dạy tôi biết đá bóng đóng gạch thời Mỹ trì ký túc. Những buổi chiều xếp gạch đá bóng và ngồi hóng những bóng hồng lá lướt mơi mơi. Trong đời thường và ngay khi cùng đá bóng đóng gạch mới thấy Song Hà hào hoa phong nhã, lãng tử vô cùng. Kỹ thuật khéo léo, dắt bóng khi méo khi tròn, và những màn đột phá xông má đáng nể. Bởi vậy, hắc kê cũng phải nhận sự vây hãm, triệt hạ của các kinh địch, sự thiếu thông hiểu của đồng đội, tạo nên Song Hà tài hoa mà cô độc xoay sở, mà chỉ hắc kê mới chiêm nghiệm, thấu hiểu tận cùng và rất chia sẻ những ai đồng cảnh ngộ. Ngược lại, nhưng ai tâm tư và rơi vào thế ấy, đủ trải nghiệm, mới hiểu Song Hà và những chuyện anh kể ra, giản dị mà sâu cay...

Cảm ơn Song Hà đã tái hiện sinh động một thời bù bưa mộng lung qua “những chuyện bưa thời SV”, rất thật, rất nhân văn và những ăn năn thời mở cửa... (Hong Dx - cựu sinh viên Mỹ Trì)

